

BOLD ROMANCE AND TINGLING SUSPENSE BY ONE
OF THE GREAT ROMANTIC WRITERS OF ALL TIME

BARBARA
CARTLAND

41

THE AUDACIOUS
ADVENTURESS

BOLD ROMANCE AND TINGLING SUSPENSE BY ONE
OF THE GREAT ROMANTIC WRITERS OF ALL TIME

41

BARBARA CARTLAND

THE AUDACIOUS ADVENTURESS

Người đàn bà trơ tráo

Barbara Cartland

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

MỤC LỤC

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

CHƯƠNG 1

Cửa mở, một quý ông vội lén vào và khóa cửa lại sau lưng hẳn.

Khi hẳn quay lại hẳn thấy từ chỗ chiếc bàn gần cửa sổ một phụ nữ nhồm dậy và quan sát hẳn với gương mặt sợ hãi, tái mét.

“Đừng sợ,” hẳn trấn an, “tôi chỉ trốn trong đây một lát thôi.”

Lúc nói hẳn ngạc nhiên thấy nét mặt cô gái đang từ chỗ gần như kinh hãi đã biến thành nhẹ nhõm.

Rồi khi hẳn bước về phía nàng, hẳn cảm thấy cô có vẻ quen quen trước khi cô ta ngồi xuống ghế và tiếp tục công việc dở dang.

Sâu trong tâm trí quý ông đó một ký ức vừa lóe lên.

“Hình như tôi biết cô!” hẳn thốt lên. “Chúng ta đã gặp nhau trước đây chưa nhỉ?”

Dường như không thể nào. Quý ông đó cao lớn, bờ vai rộng và vô cùng đẹp trai trang phục theo đỉnh cao của trào lưu: chiếc áo khoác ban tối bằng satin màu lam ôm thật vừa vặn không một nếp nhăn, góc cổ áo vươn cao đến tận chiếc hàm vuông của hẳn, và chiếc cravat trắng tinh chắc phải cần đến thiên niên kỷ nữa mới thực hiện được.

Người phụ nữ mà hẳn đối diện - hay đúng hơn cô ta chỉ nhỉnh hơn một đứa con gái đôi chút - thì khiêm tốn đến độ xoàng xĩnh. Tóc cô chải sát ra sau, tết bím và bới chặt ngay gáy.

Áo sống của cô ta, ảm đạm lỗi thời may bằng loại vải rẻ tiền màu tối, và lúc cô ta vụt đứng dậy trước sự xuất hiện bất ngờ của người lạ mặt nàng với lấy gọng kính nằm trên chiếc bàn kế bên.

Lúc này thì cô ta hình như không cần dùng cặp kính đó nữa. Cô ta lại đặt nó xuống trước khi cầm kim lên và tay bắt đầu thoăn thoắt thêu thùa khéo léo trên chiếc áo bằng nhiều màu hồng nhạt.

“Sao tôi lại biết cô nhỉ?” Quý ông trầm ngâm hỏi khi thấy cô gái không lên tiếng đáp lại.

Nàng lại ngược lên nhìn hẳn, ánh tinh quái lấp lánh trong mắt – một đôi mắt to không thể tưởng mà dưới ánh nền nàng đang làm việc dường như là màu lục.

“Phải rồi!” Quý ông reo lên. “Cô là Druscilla! Chúa ơi! Tôi thật không ngờ gặp được cô ở

đây.”

“Tôi lấy làm hân hạnh là anh nhận ra tôi, ông anh họ Valdo,” nàng đáp một cách nghiêm trang.

Hầu tước Lynche kéo một cái ghế lại gần bàn và ngồi xuống đấy.

“Druscilla, nhân danh các đấng thiêng liêng!” chàng nói. “Tôi thường thắc mắc là chuyện gì đã xảy ra cho em.”

“Papa rời khỏi Lynche sau khi mẹ anh mất,” Druscilla trả lời. “Ông đã gây gổ với nữ hầu tước kế nhiệm.”

“Có ai lại không gây với bà ấy?” hầu tước thốt lên. “Nhưng em đã đi đâu vậy?”

“Tình cờ đến Ovington, trên lãnh địa của hầu tước,” Druscilla đáp lời – “cho đến khi papa cũng qua đời.”

“Xin chia buồn với em,” hầu tước nói một cách xã giao. “Nhưng sao em lại ở đây?”

“Tôi là gia sư của bé gái con nữ công tước.”

“Gia sư!” hầu tước ngạc nhiên thốt lên. “Em không thể làm công việc gì khác hơn sao?”

Nàng cười khẽ thoáng chút mỉa mai.

“Thế anh có đề nghị gì,” nàng hỏi “cho một cô gái mồ côi không tiền bạc, không thể lực đây?”

“Họ hàng sẽ giúp em mà,” chàng cắt ngang.

“Papa đã cắt đứt liên hệ với họ hàng của mama. Ông lúc nào cũng cảm thấy họ khinh bỉ và ghét bỏ ông vì đã kết hôn với người quý tộc. Vì thế tôi không giao thiệp với những họ hàng quý phái của tôi.”

“Vô lý!” hầu tước nhận xét. “Ba em có thể chọn lối sống tách biệt, nhưng em thì khác - em là em họ tôi.”

“Nhưng quan hệ họ hàng không gần,” Druscilla lạnh lùng phản bác. “Bà ngoại tôi là em bà nội anh. Chúng ta là anh em họ đời thứ hai nếu anh cho là thế - nhưng đó không phải là quan hệ huyết thống.”

“Nhưng dù thế nào đi nữa mình cũng có liên hệ,” hầu tước nghiêm nghị nói. “Mình cần phải làm điều gì đó cho vị thế của em.”

“Sự can thiệp của anh không cần thiết đâu,” Druscilla phản đối. “Và làm ơn đừng nói với ai là tôi ở đây. Hiện giờ thì mọi chuyện đều tốt đẹp.”

“Em nói ‘hiện giờ’ có nghĩa là sao?” hầu tước hỏi.

Druscilla lưỡng lự, rồi thấp giọng nói.

“Tình hình không phải dễ dàng lắm đâu, và nếu có người phát hiện anh ở trong phòng học thì mệt lắm. Vì Chúa, Valdo giờ thì anh đã gặp tôi rồi, hãy đi đi và quên hết mọi chuyện đi.”

“Sao tôi phải làm thế?” chàng hỏi. “Ngoài ra, tôi có lý do để đến đây.”

“Lý do gì?” Druscilla gần giọng hỏi, và chàng thấy vẻ sợ hãi lại xuất hiện quá rõ rệt trên mặt nàng y như lúc chàng vừa tới.

Rồi như để trả lời câu hỏi của nàng, âm thanh hỗn loạn bất ngờ bùng lên trong hành lang. Giai điệu của tù và đi sẵn, tiếng cười của đàn ông và những tiếng kêu “úuu” và “bỏ chạy rồi!”; tiếng la hét phấn chấn của phụ nữ và tiếng chân chạy ầm ầm ngang qua cửa.

Hầu tước lưu ý thấy Druscilla ngồi bất động, căng thẳng; chỉ có một bàn tay nhỏ nhấc lên ngực như để trấn áp cảm giác náo loạn trong lòng nàng. Tiếng động trở nên đình tai nhức óc.

Thình lình nùm cửa bị xoay mạnh và cánh cửa rung lách cách khi có người cố mở.

Một giọng đàn bà ré lên.

“Cửa bị khóa rồi, anh ấy không có ở trong đó đâu!”

Tiếng tù và lại vang lên và những tiếng hò hét “bỏ chạy rồi” dần dần nhỏ đi khi đám đông huyền náo xuôi xuống hành lang.

“Em thấy đó là lý do tôi phải chui xuống đất trốn đấy,” hầu tước mỉm cười.

“Họ đang lùng anh sao?” Druscilla hỏi.

“Có hai người được chọn,” chàng đáp lại, “cả hai đều độc thân. Chúa ơi, Druscilla, tôi bảo đảm em sau dịp này thì tôi phải gửi lời chia buồn đến chú cáo kia mới được.”

“Sao anh lại đồng ý làm chuyện đó?” nàng thắc mắc.

“Sao tôi có thể từ chối chứ?” chàng trả lời. “Mà không xử sự như một tên ngốc. Tôi đã rút ra kinh nghiệm rằng trong những trường hợp như thế này nếu người ta muốn mình làm cái gì thì tốt hơn cứ đồng ý rồi sau đó làm ngược lại.”

Nàng cười khẽ.

“Anh lúc nào cũng làm theo ý anh thôi, Valdo, nhưng chẳng bao giờ thêm nghĩ rằng vì vậy mà người khác sẽ phải lãnh hậu quả.”

“Em nói thế có nghĩa là gì?” chàng hỏi.

“Chỉ là dịp lễ chót tại Lynche - tôi bị phạt sau khi anh trở lại Eton vì anh ném quả banh của tôi vào nhà kính trồng hoa.”

“Tội nghiệp Druscilla!” chàng ái ngại, “và tôi cá là em không bao giờ đi mách tôi.”

“Không, thực tế tôi không làm,” nàng đáp, “như thế tôi mới đúng là ngốc. Tội lỗi của người thừa kế của gia tộc thì nhất định sẽ được tha thứ, dù cho có là thế nào đi nữa, trong khi đó tôi chỉ là một đứa con gái tinh nghịch như con trai của mục sư trong vùng thôi.”

“Thế chuyện gì đã xảy ra cho em?” hầu tước hỏi.

“Ồ, chỉ là ăn một trận đòn nên thân, rồi bữa tối là bánh mì và nước lã thôi - chẳng có gì mới mẻ hết,” nàng trả lời nhẹ tênh.

“Cho tôi xin lỗi những tội tôi đã phạm đạo trước,” chàng nói.

“Câu xin lỗi duy nhất tôi rất cảm kích,” nàng đáp, “là anh nên rời khỏi phòng này. Đi đi - đi cho mau đi.”

“Tại sao em lại quá lo lắng để tống tôi đi vậy?” chàng vặn hỏi.

“Vì có người sẽ tìm được anh ở đây,” nàng nói. “Anh có hình dung ra được người ta sẽ đồn đãi chuyện này như thế nào không? Ngoài ra, nữ công tước chỉ thuê tôi vào làm với điều kiện là...”

Thình lình nàng ngưng bật.

“Sao em không nói hết câu?” hầu tước nhắc.

Dường như câu hỏi của chàng khiến nàng nổi sùng.

“Được rồi, tôi sẽ nói hết,” nàng nói, mắt tóe lửa. “Nữ công tước chịu thuê tôi với điều kiện là tôi không được tư tưởng đến chuyện trăng hoa trong khi tôi ở dưới mái nhà của bà ta.”

“Trăng hoa!”

“Nếu anh nghĩ rằng tôi muốn ve vãn quý ông thuộc cùng giới với anh, thì anh lầm to,” nàng nổi cơn thịnh nộ. “Đối với phụ nữ họ chỉ có một công dụng, một công dụng độc nhất thôi. Đàn ông là đồ cầm thú - người nào cũng thế! Tôi càng bắt gặp họ thì đầu óc tôi càng được thanh thản!”

Môi Druscilla mím chặt, và như chàng nghi mình nghe được có tiếng thốn thức khi nàng lại tiếp tục công việc bỏ dở.

“Đi đi, Valdo,” nàng nói khẽ khàng hơn, “hãy quên là anh đã gặp tôi.”

“Có tên đàn ông nào đó đã làm em tổn thương,” chàng khẳng khăng hỏi. “Ai đã đối xử với em như thế? Là ai?”

Nàng bật cười không chút nào hài hước.

“Không phải là một tên đàn ông, anh họ thân mến, nhưng là cha, là con trai, là chú, là bạn bè ưu tú mà họ không muốn làm mất lòng - cả bọn đấy! Tên nào cũng tệ hại như nhau, cả bọn ở góc nào đó túa ra trên ghẹo, biết chắc là đứa con gái khốn khổ bọn chúng sỉ nhục sẽ không đòi nào cả gan trách móc, và nếu có bất cứ chuyện nào bị khám phá, lời nói của chúng tin chắc sẽ dè bẹp lời của cô ta.”

“Chuyện không thể tin được,” hầu tước tuyên bố.

“Anh không tin tôi sao?” Druscilla hỏi. “Thế anh có tưởng tượng được là bị đuổi cổ trong sáu trường hợp trong vòng ba năm là chuyện thú vị lắm à. Sáu vụ đấy! Rồi thì phải bò đến van xin để được nhận vào đây, được nhận vào làm như là một sự chiếu cố cao thượng - như một hành động bố thí!”

Nàng ngưng nói và nhìn chàng.

“Giờ thì anh hiểu rồi chứ? Vậy lúc này anh đi được rồi chứ và đừng phá hỏng cơ hội cuối cùng của tôi để sống một đời sống tử tế khỏi phải bị quấy nhiễu?”

Hầu tước đứng dậy. Sắc mặt chàng bứt rứt.

“Tôi sẽ đi, Druscilla, vì em yêu cầu tôi làm, nhưng tôi sẽ không quên đâu. Tôi sẽ nói với họ hàng. Em không cần phải chịu đựng hoàn cảnh như thế này nữa.”

“Để tôi yên đi,” nàng quát lên. “Tôi không muốn họ hàng tôi bố thí còn hơn bất cứ sự bố thí tôi muốn có ở bất kỳ người nào. Họ xem thường mama vì bà đã lấy một mục sư, và họ sẽ chẳng tử tế gì hơn đối với tôi đâu. Quên tôi đi, Valdo. Trong chín năm này anh không nhớ đến tôi, thì việc gì anh phải bận tâm lúc này.”

“Chín năm! Chúa ơi! Lâu như vậy à?” hầu tước ngạc nhiên thốt lên. “Nhưng Druscilla, chuyện đó không đúng rằng em...”

Lời nói chàng ngưng bật vì có tiếng gõ cửa. Druscilla vụt đứng dậy, và chàng thấy nét khiếp đảm hiện trên mặt nàng. Chàng đặt một ngón tay lên môi đoạn rón rén băng qua phòng, mở cánh cửa tí đàng cuối phòng. Chàng đoán nó thông sang phòng ngủ, và chàng đoán đúng.

Nhờ vào ánh đèn đêm lấp lóe chàng thấy được một đứa bé ngủ trên cái giường nhỏ, hẹp. Kế đó kê một chiếc giường khác hiển nhiên là thuộc về Druscilla.

Hầu tước đẩy cánh cửa đóng lại sau lưng, chỉ chừa một khe nhỏ để nhìn và nghe ngóng

chuyện gì xảy ra bên phòng học. Druscilla chậm chạp băng qua phòng đến chỗ cửa.

Khi nàng tới nơi thì tiếng gõ cửa lại vang lên.

“Ai đấy?” nàng hỏi, và chàng nghe giọng nàng hơi run.

“Là tôi, cô Morley,” có tiếng đàn bà đáp lại.

“Ồ, cô Deane!”

Chàng nghe âm điệu nhẹ nhõm trong giọng Druscilla khi nàng xoay chìa khóa trong ổ để mở cửa. Qua kẽ hở hầu tước thấy một phụ nữ trung niên đầy đặn, đầu đội mũ bao hết tóc - rõ ràng là một người hầu lớn tuổi - mang một cái khay băng qua phòng và đặt trên bàn.

“Tôi đem cơm tối cho cô, cô Morley.”

“Tôi lấy cái khay này từ Ellen đấy,” cô hầu giải thích. “Con bé suýt nữa là gục xuống rồi nên tôi đã giúp đưa nó vào giường. Mai tôi nhất định sẽ mắng cho nhà bếp một trận cho xem. Bọn họ không có quyền giữ con bé quanh quẩn trong đó quá lâu, hoặc là làm cơm của cô trễ nãi.”

“Cháu đoán là họ bận,” Druscilla nói, “thực ra cháu cũng không đói lắm.”

“Nếu cô không đói thì cũng phải đói đi,” cô Deane gằn giọng nói. “Cô đã mài miết làm cái áo đó cả ngày trời rồi còn gì. Trông cứ như là cô hãy còn nhiều chuyện làm lắm vậy.”

“Trong ba tiếng nữa cháu sẽ làm xong thôi,” Druscilla thở dài nói. “Phu nhân muốn mặc áo đó tối mai.”

“Để làm hài lòng tình lang mới của bà ấy chứ gì, tôi chắc như bắp đấy,” cô Deane mỉm cười nói. “Hà, tôi hiểu được bà ấy muốn làm thế mà. Tôi chưa bao giờ thấy quý ông nào đáng vẻ quý phái và mặt mày đẹp trai hơn là ngài hầu tước cả. Và ngài ấy là sự tiến bộ vô cùng to lớn, tôi có thể nói là, so với người tình trước của phu nhân đấy.”

“Thật vậy à!”

Giọng nói của Druscilla lạnh lùng và hầu tước nhận ra là nàng đang bối rối. Nhưng cô hầu có vẻ không lưu ý.

“Phải, chắc chắn mà! Hiệp sỹ Andrew Blackett - giờ thì hẳn thật tình là một nỗi khiếp đảm. Tôi không thể để cho mấy con bé hầu của tôi đến gần phòng ngủ của hắn. Vừa gặp hắn là tôi biết hắn thuộc loại người nào rồi. Khi con bé Gladys đến gặp tôi khóc muốn rớt cả mắt ra, tôi cảm thấy mình như đã xé thịt đưa cho hắn vậy. Thực tình tôi cảm thấy thế đấy.”

“Cháu không trách cô đâu,” Druscilla lẩm bẩm.

“Và dĩ nhiên là vì hắn ta mà cô Lovelace bị đuổi không có lấy một chữ giới thiệu nữa.”

“Đó là lý do cô ấy đi à?” Druscilla ngạc nhiên thốt lên.

“Phải. Phu nhân phát hiện hắc ở đó đang nói chuyện với cô Lovelace. Chỉ trước lúc ăn tối thôi. Dĩ nhiên là hắc nói hắc đến chúc ngủ ngon với tiểu thư (*con nữ công tước*), nhưng phu nhân thấy mặt cô Lovelace đỏ bừng và có vẻ hài lòng với sự chú ý đó. Thế là ngay sau khi buổi tiệc chấm dứt cô ta bị đuổi đi luôn.”

“Thật là bất công, phải không?” Druscilla hỏi, âm điệu giận dữ.

“Khi mà cô vào làm việc cho người ta thì các bà chủ đâu có muốn nhúc đầu xem sự việc có công bằng hay không,” cô Deane đáp. “Nếu có chuyện gì sai trái thì những hạng người này đâu bao giờ là kẻ có lỗi. Đối với chuyện này thì cô đành phải chịu thôi! Tôi thấy cô khôn đấy, cô Morley, vì biết khóa cửa lại. Vậy cô cứ khóa cửa cả ngày lẫn đêm trong lúc cái thứ tiệc tùng này đang diễn ra trong nhà.”

“Thế cô cho rằng cháu có nên bảo vệ mình thoát khỏi tay hầu tước không?” Druscilla hỏi, giọng cô có vẻ tinh quái để cái người đang lắng nghe trong phòng ngủ kia nhận được rõ ràng.

“Ôi dào, cô làm sao mà biết được chuyện gì xảy ra, phải không,” cô Deane trả lời. “Nhưng tối nay tôi không lo đến hầu tước, hay là chuyện công tước đi vắng! Trong buổi tiệc còn có những người rất rảnh rỗi mà. Dẫu sao đi nữa, hễ nói tới phụ nữ thì hầu tước có tiếng là lĩnh hay lắm.”

“Ngài ấy thật như vậy à,” Druscilla tò mò nói.

“Một trong mấy anh hầu áo (*giúp chủ thay đổi y phục*) khiến bọn tôi cười muốn vỡ bụng suốt bữa cơm tối,” cô Deane giải thích. “Anh ta kể cho bọn tôi hầu tước đã trốn thoát mấy ông chồng ghen tuông ra sao, có lần ngài ấy tuột từ trên cao xuống đánh bóng nguyên cái máng xối, chỉ phải cái là rớt đánh ùm vào thùng chứa nước.”

“Thế thì chắc mềm là đã dập tắt ngúm lửa lòng của ông ta rồi,” Druscilla mỉm cười.

“Còn lần khác ấy hả,” cô Deane thích chí cười, “chỉ vì để tránh bị phát hiện ông ta đành phải lén ra bằng cửa sau đầu đội cái nón của đầu bếp. Ồ, ông ta thiệt là người ăn mặc bảnh bao, không hề có sơ xuất gì đâu nhé! Dĩ nhiên lúc đó thuộc hạ của ngài ấy ngồi ngay đó môi mím chặt không ừ hử gì cả, nhưng nhìn vào ánh mắt nhấp nháy của anh ta là tôi biết chuyện đó không có thổi phồng lên đâu.”

“Vậy cô thật tình nghĩ cháu có thể an toàn với anh chàng Lothario háu ăn này không?” (*nhân vật trong truyện Don Quixote, là người có tiếng cám dỗ phụ nữ*) Druscilla hỏi.

“Hừm, tôi không biết cô nói thế có nghĩa là sao,” cô Deane nói, “nhưng người ta bảo ông ta vô cùng mê mẩn nữ công tước, và phu nhân đối với ông ta cũng vậy. Nghe bọn trong kho chứa đồ ăn bảo lúc ăn tối bà ấy nắm tay ông ta dưới bàn rồi liếc mắt đưa tình mơ màng đến nỗi khó mà hầu cơm được vì đầu của họ cứ chụm sát vào nhau.”

“À, thế thì chuyện công tước đi vắng chắc chắn quá hay rồi,” Druscilla nói.

“Đúng vậy,” cô Deane tán thành. “Chúng ta đều biết tính khí của ngài ấy ra sao khi bị chọc giận. Có người đánh xe bảo là ngày hôm kia công tước trở thành ông khách cầu kính hết chỗ nói khi ngài ấy nổi giận - có người nào đó ngài ấy không thích bắt gặp vào đêm tối.”

Druscilla khẽ cười khúc khích.

“Ôi cô Deane, cô vui tính quá,” nàng nói.

“Nhưng tôi không đứng đây tán gẫu với cô được,” cô Deane nói. “Cả chục thứ việc đang đợi đấy, Ellen vào giường rồi tôi đang thiếu người. Chúc ngủ ngon, cô Morley, và nhớ khóa cửa nhé.”

“Cháu sẽ làm,” Druscilla trả lời, “cám ơn cô mang cơm cho cháu.”

Nàng khóa cửa sau khi người hầu rời khỏi phòng. Khi hầu tước từ trong phòng ngủ nhô ra, nàng chào chàng bằng nụ cười ranh mãnh.

“Druscilla, em là con nhóc quý sủ,” chàng thấp giọng kết tội nàng. “Em cố tình để bà ta làm cho tôi khó chịu! Bọn họ lúc nào cũng ăn nói kiểu này dưới lầu sao?”

“Đương nhiên,” Druscilla trả lời. “Chẳng có cái gì qua được mắt bọn họ cả, kể cả việc người ta nắm tay nhau dưới gầm bàn.”

“Mắc toi!” hầu tước bực bội thốt lên. “Làm cho tôi giống như tên ngu.”

“Hãy nhớ rằng họ chỉ là người hầu và ở dưới tầm của anh đấy,” Druscilla nhắc. “Bây giờ vì Chúa làm ơn đi đi kẻo có người phát hiện anh ở đây. Anh đã nghe chuyện gì xảy ra cho cô Lovelace rồi chứ.”

“Tôi đoán cô ấy là gia sư vừa qua.”

“Tôi đã thế chỗ cô ấy,” Druscilla nói, giọng nàng bất chợt trở nên nghiêm trang. “Tội nghiệp, tôi không biết cô ấy sẽ ra sao. Không có thư giới thiệu, thì gần như không cách nào tìm được việc làm.”

Hầu tước ra đến cửa và thận trọng vặn khóa.

“Chúc ngủ ngon, Druscilla, em khiến cho tôi có nhiều chuyện để suy nghĩ,” chàng nói. “Nhưng đây không phải là lần chót em gặp tôi đâu.”

“Vậy thì tôi phải đành thất vọng,” nàng gay gắt nói. “Anh họ thân mến à, anh không làm được chuyện gì cho tôi đâu, trừ phi bỏ mặc tôi.”

Chàng mỉm cười với nàng, và nàng phải ép lòng thừa nhận rằng chàng là một thanh niên trẻ quyến rũ, và chẳng lấy làm lạ có nhiều phụ nữ đã liều lĩnh bỏ mặc danh dự của họ vì chàng. Thế

rồi nàng nghe tiếng chân chàng đi xuống hành lang.

Thông thường thức ăn dọn lên không thiếu hay dở, nhưng lúc có tiệc lớn trong nhà gia nhân phải cật lực đối phó với các việc phụ trội ngoài mớ công chuyện vốn có.

Đâu phải chỉ có một số khách. Nàng đã nghe cô Deane kể hồi sớm là có khoảng hai mươi lăm người lưu lại.

Nhưng cứ mỗi vị khách thì lại thêm một cô hầu áo, một anh hầu áo, xà ích của họ, người hầu vật, và đôi khi thậm chí còn có nhân viên của họ nữa, chuyện đó có nghĩa là gia nhân phải làm không hở tay từ tờ mờ sáng đến tối mò mà chẳng có thêm người tới giúp tay.

Nhưng không phải do sự khó khăn trong nhà hay thức ăn không ngon miệng mà Drusilla đang nghĩ ngợi khi nàng lại bỏ đồ thêu xuống và nhìn đăm đăm qua bên kia phòng.

Nàng đang nghĩ tới hầu tước và việc hôm nay chàng trông khác lạ ra sao so với cậu thiếu niên lớn quá tạng ngày xưa kể từ lần cuối nàng gặp chàng.

Nàng nghĩ giờ đã là năm 1802 nên chắc chàng đã mười bảy từ dạo hè chót ở Lynche, lúc đó nàng vừa mới qua sinh nhật lần thứ mười.

Dạo đó chàng hay chán vì mẹ chàng bệnh và trong căn nhà rộng lớn không có tiệc tùng. Thế nên chàng rất thích thú có bạn chơi chung là cô bé nhỏ cứ lẻo đẻo theo chàng một cách ngưỡng mộ, sẵn sàng đi lấy đồ và xách đồ, như chàng thường gọi, là “lính” của chàng.

Nàng hãy còn nhớ chàng không ngừng trêu chọc nàng, vì nàng có tóc đỏ. “Ê cà rốt”, “Ê củ gừng, em ở đâu?” thường là kiểu chàng dùng để gọi nàng.

Nhưng nàng lại thích mê toi, vui vẻ theo chàng băng rừng khi họ ra ngoài bắn chim bồ câu, hãnh diện được chàng cho phép vác về nhà cái bao đựng thú săn cho chàng.

Chàng đưa nàng đi chèo thuyền trên hồ, rồi lỡ tay làm lật thuyền thế là nàng về nhà ướt như chuột lột.

Họ còn lén hái những quả đào ngon tuyệt từ nhà kính khi người cai vườn không để ý, rồi ngồi dưới nắng nhâm nhi với cảm giác vừa sợ tội vừa đắc chí.

Rong ruổi trên lưng ngựa nàng theo chàng phóng qua những chướng ngại vật, mà nếu không vì sợ chàng cười ngạo nàng là đồ nhát cáy thì nàng chưa bao giờ dám thử. Và lúc ba nàng từ chức ở Lynche thì nàng nhớ mình đã tuyệt vọng nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại anh họ Valdo nữa.

Còn bây giờ, nàng nghĩ, chàng đã trưởng thành giống như tất cả đàn ông khác nàng đã gặp từ khi nàng rời nhà - ăn diện quá độ, dỏm dáng, kiêu ngạo, chẳng có hứng thú nào khác ngoài chuyện đeo đuổi phụ nữ và làm cho cuộc sống của những người thấp kém hơn họ không cách gì chịu nổi.

“Mình ghét anh ta!” nàng nói ra miệng. Nàng lại càng tức điên hơn vì chàng đã khuấy nhiễu nàng, lấy đi cảm giác yên ổn mà nàng có được trong gian phòng học này và gọi lại mòn mỏi hết tất cả những nỗi khiếp đảm nàng từng chịu đựng suốt hai năm rưỡi qua từ lúc ba nàng qua đời.

Nàng đoán đó là vì mình đã lớn lên trong khung cảnh nhà xứ yên tĩnh và êm ả nên thấy thế giới bên ngoài mà nàng từng bị xô đẩy thật hãi hùng. Lòng dạ ngây thơ của nàng khiến nàng thấy sự ân cần của những kẻ tấn công mình không những ghê tởm mà còn xấu xa.

Nàng từng hoảng hốt không chỉ một lần mà cả chục lần, đến mức độ nàng cảm thấy cuộc sống thật đáng sợ để ao ước được sống tiếp. Rồi dần dà sự khinh bỉ của nàng đối với lũ người lãng mạn mình đã tạo cho nàng nguồn sức mạnh và khả năng phục hồi mới để nàng sử dụng chống chọi bọn chúng.

Tuy nhiên một thứ sợ hãi khác đã đưa nàng đến lâu đài để nài nỉ nữ công tước việc làm trong nhà bà ta.

Thiếu thư giới thiệu không một văn phòng tìm việc làm gia cư nào chịu cho nàng ghi danh vào sổ của họ, và nàng đành phải đương đầu với thực tế chẳng bao lâu nữa mình phải đầu hàng tên đàn ông quý tộc cứ liên tục thừa cơ đột nhập mình.

“Mình thà là chết,” nàng tự nhủ không những một lần như cả trăm lần cho đến khi nó thành sự thực.

Rồi nàng nghĩ nàng sẽ đánh một ván bài liều và đi xin nữ công tước nủ lòng thương giúp đỡ nàng. Việc đó có nghĩa là nàng phải tiêu hết số tiền còn lại thuê xe đến cổng lâu đài.

Nhờ vào cơ hội mỏng manh mà nàng xuất hiện ngay lúc cô Lovelace bị đuổi việc, và nữ công tước chưa nghĩ đến ai trám vào. Nàng đã thành thật tỏ bày hết những khó khăn mình vướng phải trong những việc làm trước.

Nữ công tước cũng thẳng thừng không kém.

“Ta sẽ thuê cô vào làm với điều kiện nghiêm ngặt, cô Morley, rằng không được giở trò ve vãn trong nhà này. Cả ta và công tước đều không chấp nhận hành vi đó.”

“Thưa phu nhân, nhất định sẽ không có chuyện đó đâu,” Druscilla cương quyết nói. Cho dù khi nói lời này nàng tuyệt vọng nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trong những chỗ làm trước - đến những tên đàn ông đã lén vào phòng học ban đêm.

Nàng nghĩ đến những tên đàn ông lấy đi chìa khóa để nàng không thể khóa cửa; đến ánh mắt khi chúng thấy nàng, tay chúng thò ra sờ nàng, kéo nàng vào lòng chúng, môi chúng lần tìm môi nàng, rồi tiếng cười của chúng khi nàng vùng vẫy chống cự.

“Đàn ông, đàn ông, mình ghê tởm tất cả bọn chúng!” nàng tự bảo, “và Valdo cũng là một tên trong số bọn chúng.”

Khẽ thở dài nàng nhận thấy áo của nữ công tước sẽ không hoàn tất vào buổi sáng nếu nàng không bắt tay làm việc.

Công việc của gia sư không phải là thêu thùa cho nữ chủ nhân, hay thực ra làm bất cứ công việc nào thuộc phần hành của các cô hầu, nhưng lúc phu nhân khám phá Druscilla may vá khéo tay ra sao, thì trong phòng học lúc nào cũng có thêm việc đợi nàng làm.

Druscilla thất vọng nghĩ ngợi rất nhiều lần có lẽ đấy là lý do bắt buộc nữ công tước muốn giữ nàng.

Tuy nhiên lưng nàng đau nhức và tim nàng hãy còn đập thình thịch vì Valdo đã vào phòng học và làm khơi nên nỗi lo sợ cho nàng là chàng sẽ bị khám phá trong chỗ này. Nếu người hầu thấy chàng ra vào phòng học, Druscilla hiểu nữ công tước sẽ biết ngay sáng hôm sau.

Người ta đều sợ mặt thám của nữ công tước, đó là người quản phòng. Ông ta đọc chữ trên các tờ giấy thắm trong phòng khách bằng cách giơ lên gương soi, ông ta lục lạo trong giỏ đựng giấy rác; nghe ngóng ở lỗ khóa. Chẳng có điều gì ông ta không biết, và cũng chẳng có điều gì xảy ra - dù tầm thường tới đâu - mà ông ta không báo lại với phu nhân.

Druscilla cảm thấy run rẩy khi trước ý nghĩ đó, và đột nhiên thấy lạnh nàng vào phòng ngủ rồi cởi áo và tròng vào chiếc áo ngủ và khoác bên ngoài chiếc áo choàng bằng nỉ ấm.

Rồi nàng tháo búi tóc, xõa tóc ra. Tóc buông xuống vai như làn sóng vàng óng, rồi gọn xuống cho đến khi vượt qua eo lưng nàng một đoạn dài.

Bằng qua phòng ngủ và đưa tay che lại ngọn nến để khỏi làm phiền đứa bé đang ngủ, Druscilla tìm bàn chải tóc và đem vào phòng học.

Mỗi tối nàng thường chải một trăm nhát lược, như mẹ từng dạy nàng, nhưng tối nay nàng quá mệt và có nhiều chuyện xảy ra nên làm không làm nổi.

Nhưng giờ đây nàng chỉ chải cho đến khi tóc trở nên óng ả, rồi khéo léo tết thành bím buông dài sau lưng như cô học trò và cột lại bằng một cái nơ nhỏ làm bằng dải màu lục.

Lúc này nàng đã sẵn sàng tiếp tục công việc, nhưng hãy còn cảm thấy lo âu. Nàng nhìn phần cơm và cho rằng món gà đã nguội lạnh, ngay cả thử cũng không đáng. Thay vì thế nàng cắt cho mình một miếng cheese, một miếng vỏ bánh mì đã phết bơ và cố ăn. Nhưng thấy không ăn nổi, nàng kiên quyết để cái khay sang một bên và ngồi xuống bàn.

Còn khoảng sáu inches nữa cần thêu, nàng tự hỏi không biết bao lâu thì nàng mới có thể làm xong.

Gian phòng học yên lặng đến nỗi tiếng động nghe giật cả mình khiến Druscilla ngẩng đầu. Tiếng chân dừng bên ngoài cửa phòng rồi có tiếng gõ cửa - tiếp theo là một tiếng gõ nữa.

Druscilla ngồi như thể hóa đá, rồi nàng nghe một giọng thì thào.

“Druscilla, là tôi - Valdo đây. Vì Chúa mở cửa ra đi.”

Bản năng bảo nàng từ chối, tuy nhiên không hiểu vì sao, hầu như nàng bị bắt buộc trái với ý nguyện của mình. Druscilla đứng dậy rời khỏi bàn và băng ngang phòng.

“Chuyện gì thế?” nàng hỏi.

“Cho tôi vào đi, tôi xin em. Làm ơn đi, Druscilla!”

Lẽ ra nàng phải từ chối lần nữa, nhưng giọng nói của chàng đượm vẻ gì đó, trong trạng thái khẩn cấp, đã thúc ép nàng. Nàng xoay chìa khóa. Rồi chàng ủa vào phòng, hầu như húc nàng ngã ngửa.

“Nhanh lên,” chàng hối, “về lại chỗ bàn đi. Nếu có ai tới, thì nói là tôi đã ở đây suốt tiếng đồng hồ vừa rồi nói chuyện với em về thuở xưa. Em hiểu chứ?”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” nàng hỏi.

“Chỉ có em mới giúp được tôi thôi,” chàng đáp. “Tôi van em, Druscilla. Tôi bó tay rồi, nếu không tôi không nhờ đến em đâu.”

Nàng lưỡng lự, rồi cả hai người họ nghe tiếng chân vang lên từ phía xa xa.

“Mau lên, làm theo lời tôi đi,” chàng giục. “Em không làm tôi thất vọng đâu, Druscilla - em chưa bao giờ làm tôi thất vọng mà!”

Chính những chữ chót đã quyết định cho nàng. Bằng một sự mau mắn đến nàng cũng phải ngạc nhiên, nàng lao về chỗ cái bàn và cầm cái áo đang thêu dở lên.

Trong lúc đó Valdo kéo cái ghế trước bàn và ngồi phịch xuống, chân gác lên chiếc ghế khác.

Đến khi ấy lần đầu tiên nàng mới nhìn ra áo choàng của chàng đang vắt trên cánh tay và chàng không đeo cravat. Chiếc áo chemise bằng vải gai mịn hở ra nơi cổ còn mái tóc, chải theo tỉ mỉ khi trời vừa tối theo kiểu gió-lùa của hoàng tử xứ Wales thì giờ đây rối tung bù xù.

Nàng không còn thời gian để bảo chàng chuyện đó vì chàng đã liệng cả áo choàng lẫn áo gilet xuống sàn và bắt đầu cài khuy cổ tay. Ngay khi chàng làm việc đó cánh cửa bật tung ra và công tước xứ Windleham đứng lù lù ngay chỗ đó.

Ông lớn ấy mặc y phục đi đường, đôi ủng đi ngựa bóng loáng hơi lấm tấm bùn, khi Druscilla tự động đứng dậy, tim nàng đột ngột thắt lại khi thấy công tước nổi cơn thịnh nộ.

Ánh mắt đen của ông ta đầy giận dữ hay cái kiểu lông mày ông ta cau tít lại thì không làm lẫn chút nào.

Hầu tước không rời khỏi vị trí ngồi thoải mái của mình, nhưng Druscilla biết chàng đang căng thẳng khi nhìn công tước bên kia phòng.

“Ông sẵn sàng để đấu với tôi chứ, Lynche?” công tước hỏi. “Hay tôi phải sai người hầu ném ông ra khỏi nhà?”

Hầu tước chậm chạp đứng dậy.

“Dĩ nhiên là tôi sẵn sàng vui lòng đồng ý, Windleham,” chàng từ tốn nói, “nhưng tôi chưa biết vì lý do nào.”

“Lý do đã rõ như ban ngày rồi phải không?” công tước hỏi, giọng ông ta nghe như roi quất. “Tôi thấy ông đi ra từ phòng ngủ của vợ tôi khi tôi đến gần đây.”

“Windleham thân mến của tôi, quả là ý kiến lạ lùng đấy,” hầu tước đáp, “tôi cam đoan với ông tôi đã ở đây suốt cả tiếng nói chuyện với em họ Druscilla của tôi, cô ấy sẽ xác nhận chuyện đó là thật.”

“Lynche, tôi thích tin những cái tôi chính mắt thấy hơn,” công tước đáp. “Ông sẽ đấu với tôi hay là tôi sẽ gọi người hầu tới.”

Ông ta vừa nói hết câu thì có tiếng thét vang lên rồi nữ công tước ủa vào trong phòng. Bà ta mặc chiếc áo ngủ bằng sa màu ngọc phỉ thúy nhạt trong như lồng kính và mái tóc vàng xõa xuống vai. Trong dáng điệu lo âu, bà ta trông đẹp vô song.

“George, anh đang nói gì thế?” bà vặn hỏi. “Anh điên rồi sao? Em cam đoan với anh rằng hầu tước không có mặt trong phòng em - dù ông ấy đang làm gì ở đây thì em không hiểu.”

Bà ta nhìn quanh trong tâm trạng vô cùng ngạc nhiên.

“Em yêu,” công tước trả lời, “tôi nhận thấy cái màn kịch nho nhỏ tồi tệ này được trù liệu hoàn toàn có lợi cho tôi. Tôi rõ ràng đã thấy Lynche, và chỉ những cái tôi thấy mới xác thực được tin báo cho tôi về hành vi của ông ta trong các dịp khác khi liên quan tới em. Là người có danh dự, tôi đã thách đấu với ông ta, và ông ta đã nhận lời.”

Nữ công tước dậm chân đùng đùng.

“Em không cho phép!” bà ta hét lên. “Em không cho phép đâu, George! Anh muốn làm mất thanh danh của em sao? Anh biết rõ mà, hoàng hậu đã phản đối chuyện đấu súng. Nếu anh giết ngài ấy anh sẽ bị lưu đày, còn em ghét nhất là phải sống ở Pháp hay Ý. Ngoài ra, em làm sao có thể từ chức ở triều đình chứ?”

“Đó chắc chắn chính là điều mà lẽ ra em phải nghĩ đến sớm một chút,” công tước chế giễu.

“Còn nếu hầu tước giết anh chết,” nữ công tước vẫn nói tiếp dường như không nghe lời ông ta cắt ngang, “anh có hình dung ra được tương lai của em ra sao không? Vì là góa phụ em sẽ bị

ép sống trong nhà quả phụ trong lúc cái tên cháu trai ghê tởm, hoang đàng của anh lên thừa kế.”

“Thật đáng tiếc,” công tước đồng ý, “nhưng tôi không nghĩ rằng Lynche sẽ giết được tôi đâu, em yêu.”

“Nếu anh giết ông ấy, như em vừa nói đó,” nữ công tước nói, “sự việc cũng chẳng hay hơn chút nào. Em không muốn có ai đấu súng vì em! Ngoài ra, anh đã nghe nói rồi, điều đó không đúng. Anh tưởng tượng ra cái anh thấy thôi. Có phải thế không thưa ngài?”

Nữ công tước ném cho hầu tước ánh mắt cầu khẩn tuyệt vọng, trông đẹp nảo nùng đến độ người ta phải có lòng dạ sắt đá mới từ chối nổi bà ta trong khoảnh khắc đó.

“Tôi đã cho ngài đây biết rồi,” hầu tước chậm rãi nói, “rằng thực tình tôi đã ở đây trong suốt cả giờ trò chuyện với em họ Druscilla của tôi. Thực ra, tôi vô cùng ngạc nhiên đã khám phá ra lúc chớm tối cô ấy là khách trong nhà phu nhân.”

“Khách à?” công tước hỏi. “Tôi tin là cô Morley là gia sư của con gái tôi. Và trong cương vị của gia sư, cô Morley, cô thường tiếp các quý ông, dù họ thú nhận là anh họ của cô, vào sáng sớm tinh mơ rồi chiêu đãi họ trong tình trạng mà chúng ta nên nói là y phục không tề chỉnh còn cô thì đang mặc áo ngủ sao?”

Giọng nói của công tước như vang lộng khắp gian phòng. Mặt Druscilla hết đỏ bừng rồi lại tái ngắt.

“Không đâu, thưa ngài,” nàng khẽ đáp. “Tôi không có thói quen tiếp khách trong cung cách như thế này, nhưng với anh họ Valdo thì có phần khác. Khi còn nhỏ, chúng tôi được nuôi dưỡng chung với nhau, và thực tình chúng tôi đã kể về chuyện hồi xưa.”

Hầu tước nhìn đồng hồ.

“Tới gần hai giờ sáng sao cô Morley?” ông ta hỏi.

Âm điệu ông ta đầy bóng gió đến nỗi Druscilla hít hơi thật mạnh.

“Đúng vậy,” nữ công tước kêu lên, “Anh có thể chắc rằng ngài ấy có chuyện rất quan trọng cần nói với em họ. Giờ thì anh thỏa mãn chưa?”

“Tôi có thể ấu trĩ trong nhiều vấn đề, nhưng trong chuyện này thì không, em yêu à. Lynche, lời thách đấu của tôi vẫn có giá trị.”

“Không, anh không thể, anh không thể nào có ý định làm như thế được,” nữ công tước tuyên bố, rồi quay sang ông ta và kéo cổ áo choàng ông ta bắt ông ta nhìn xuống bà. “Chuyện đó là thật, em nói cho anh biết chuyện đó là thật. Ngài hầu tước đã bảo em ngài ấy rất mến cô em họ. Chúng tôi đang nói về chuyện đó, rồi ngài ấy bảo rất mong được gặp cô ấy. Em biết hết tất cả mọi chuyện, em nói cho anh biết, cái đó là thật. Sao anh cứ hoài nghi thế?”

Bà quay sang phía hầu tước.

“Ồ thưa ngài,” bà năn nỉ, “hãy làm cho anh ấy tin ngài đi. Ngài biết đấu súng tai hại đến cỡ nào rồi, và điều đó có ý nghĩa như thế nào đối với tôi. Tôi xin ngài, hãy thuyết phục công tước là ngài không ở chung với tôi tối nay, rõ ràng là anh ấy vẫn tin mà.”

Đôi mắt xanh của nữ công tước rơm rớm nước mắt, miệng bà ta run run. Hầu tước nhìn bà ta một cái rồi đối diện với công tước.

“Tôi xin lỗi nếu như ngài không tin lời tôi nói, và có lẽ ngài sẽ hiểu rõ hơn một chút nếu tôi báo cho ngài biết rằng thực tế tôi đang xin Druscilla ban cho tôi vinh dự cao quý trở thành vợ của tôi.”

Trong khoảnh khắc căn phòng im lặng như tờ như thể mọi người bị lời của hầu tước lôi cuốn đến độ sững sờ.

Rồi môi hơi vặn lại công tước nói.

“Cuối cùng ngài hầu tước độc thân khoa trương nhất đã bị tóm rồi. Cho phép tôi hỏi quý cô đương sự, cô Morley, sẽ nói như thế nào về sự thỉnh cầu này.”

Ba cặp mắt cùng nhìn vào Druscilla, và trong giây lát nàng thấy rõ như thể họ là những hình ảnh vô tri vô giác trước mắt nàng - mắt của nữ công tước đang nài nỉ nàng phụ họa lời nói dối; ánh mắt hầu tước hầu như bắt buộc nàng; còn tia mắt của công tước thì ngờ vực, không tin tưởng, buộc tội.

Họ đều đang đợi nàng, tất cả đều đợi nàng lên tiếng. Sau cùng, qua vành môi khô, nàng đáp.

“Tôi đã lưu ý đến lời cam đoan hết sức thành khẩn như thế, và đã suy nghĩ kỹ... tôi cố nhiên rất hân hạnh nhận lời yêu cầu của anh họ làm vợ anh ấy.”

Nữ công tước khẽ kêu lên.

“Rồi như thế là êm xuôi,” bà nói. “Giờ thì anh hài lòng chứ George.”

“Đương nhiên rồi, em yêu,” công tước đáp lại, rồi khi khán giả của ông ta vừa lộ vẻ nhẹ nhõm ông tiếp luôn: “nhưng trong cương vị một người cha và là người thủ hộ về mọi tư cách đạo đức trong nhà này, tôi không thể bỏ qua cho hành vi của cô Morley khi trang phục không đầy đủ ngay trong lúc tiếp nhận sự việc hết sức hệ trọng như là lời cầu hôn. Vì thế tôi có nhiệm vụ phải thấy lễ cưới tiến hành thật mau chóng. Mục sư của tôi sẽ được mời tới, và ngài đây cùng cô Morley, sẽ được thành thân trong vòng một giờ nữa.”

“Lễ cưới!” hầu tước thốt lên sững sờ.

“Anh muốn nói gì thế George?” nữ công tước vặn hỏi, giọng gần như rít lên the thé.

“Em yêu, tôi muốn nói là,” công tước nói, “nếu muốn tôi chấp nhận chuyện đó thì ông bạn em đây, ngài hầu tước danh giá phải chứng minh điều đó, và còn chuyện gì đáng thuyết phục hơn là họ phải thành thân ngay lập tức, có tôi và em cùng chứng kiến buổi lễ đính hôn này.”

“Không thể nào!” hầu tước nóng nảy thốt lên.

“VẬY LỜI THÁCH ĐẤU BAN ĐẦU CỦA TÔI VẪN CÓ HIỆU LỰC,” công tước phản pháo. “Tôi sẽ để cho ngài toàn quyền lựa chọn vũ khí.”

“Không, không được,” nữ công tước gào lên, “toàn bộ câu chuyện này thật hoang đường, vô lý! Nghĩ xem thiên hạ sẽ nói như thế nào!”

“Không có lý do gì thiên hạ biết được cả,” công tước đáp lại, “trừ phi em đi rêu rao, em yêu à. Tôi không tin em sẽ làm thế.”

“Thành hôn kiểu đó không hợp pháp,” hầu tước vội nói, “cần phải có hôn thú đặc biệt.”

“Bây giờ có lẽ cái này hình như là chuyện đáng ngạc nhiên đấy,” hầu tước nói, và rút trong túi bên trong áo choàng đi đường ra một tờ giấy. “Nguyên nhân tôi vội vã lên Oxford và không may không có mặt ở nhà để tiếp khách khứa là tôi đã hay tin cháu trai của tôi suýt làm một đám cưới tai hại với con gái của một thương gia. Nó còn đi quá đà là làm luôn hôn thú đặc biệt. Tôi đã lấy cái đó của nó để bảo đảm nó không sử dụng được ngay khi tôi vừa quay lưng đi, và tôi đã có tấm giấy đó trong tay.”

Công tước liếc xuống tấm giấy.

“Tất nhiên tên tuổi có thể thay đổi, nhưng đức ngài tổng giám mục của xứ Canterbury là họ hàng xa của tôi, tôi chắc chắn rằng khi tôi giải bày hoàn cảnh ngài ấy sẽ không phản đối hành động của tôi trong vấn đề này.”

“Khốn kiếp, ông nắm hết quân bài chủ phải không?” hầu tước thốt lên.

Mắt công tước giao với mắt chàng từ bên kia phòng.

“Ông biết vậy là khôn đấy,” công tước đáp.

Ông ta quay qua Druscilla.

“Cô Morley, cô làm ơn trang phục tử tế, tôi tin rằng tôi cho cô một tiếng để sửa soạn và thu dọn đồ đạc là đủ rồi.”

“Thu dọn đồ đạc?” Druscilla hỏi bằng âm điệu bàng hoàng.

“Tất nhiên,” công tước ngọt nhạt đáp, “cô cần phải rời lâu đài với chồng cô. Ông ấy chắc không có khó khăn gì để chuẩn bị cùng lúc. Tôi nghĩ là cô đã biết, nhà nguyện ở chái nhà phía

tây. Chúng tôi sẽ đợi các vị đằng đó. Còn bây giờ, em yêu,” ông vừa nói vừa cầm cánh tay nữ công tước, “em và tôi sẽ về lại phòng mình.”

“Đúng là điên, George, thật là điên rồi!” nữ công tước kêu lên.

“Tôi rất tiếc là em nghĩ như thế,” công tước đáp. “Thực ra tôi nghĩ, đây chính là cách văn minh và rất sáng suốt để giải quyết vấn đề mà đúng ra đã chứng tỏ, theo quan điểm của em, là một thảm kịch cay đắng.”

Lời của ông ta đã chặn đứng những cái nữ công tước định nói thêm. Thay vì thế bà ngoan ngoãn để ông ta dẫn mình ra khỏi phòng học, chỉ liếc ra sau một cái năn nỉ hầu tước.

Chàng nhìn bà ta đi khuất mắt, rồi liếc sang Druscilla, lúc này đang ngó chàng dăm dăm, mặt trắng nhợt, người run rẩy.

“Chúa ơi! Đúng là cái mớ rối rắm quái đản!” chàng bực bội thốt lên. “Con bé ngu ngốc kia, em làm cái quái gì mà không từ chối?”

CHƯƠNG 2

“Quân khốn kiếp, trời tru đất diệt! Đồ mắc toi! Con bà hẩn!”

Hầu tước ngả bật ra dựa vào nệm ghế êm ái trong xe, những lời chửi rửa thi nhau tuôn ra khỏi miệng chàng càng lúc càng trở nên lạnh mạt hơn, dữ tợn hơn, ghê gớm hơn.

Nhưng chỉ vài phút sau khi mất khống chế chàng mới nhận ra một thân hình nhỏ nhắn ngồi im lìm thẳng băng bên cạnh mình. Tâm trí chàng lóe lên ý nghĩ rằng gặp phải người phụ nữ khác có lẽ cô ta đã hét lên chói lói trước lời lẽ nhục mạt của chàng hay bịt kín tai trước thái độ hung hãn của chàng.

Từ ngữ ngừng bật trên môi chàng, dưới ánh đèn lồng chàng ngó thêm một cái về thân hình ngồi yên lặng cạnh mình.

“Chúa ơi,” chàng thầm nghĩ, “cô ta giống như loại người ở cao cấp vậy.”

Ý nghĩ đó lại khiến chàng văng tục.

“Chúa cao cả ơi!” chàng lớn tiếng. “Tôi sẽ trở thành trò hề ở St. James (*câu lạc bộ đàn ông độc thân*) mất thôi! Em có thấy được bọn họ sẽ cười khẩy tôi và reo hò chiến thắng không? ‘ngài hầu tước độc thân’, chính là nhà sáng lập câu lạc bộ của dân độc thân, hể thành viên nào cưới vợ là phải chịu phạt năm trăm đồng vàng. Và cái có duy nhất bị đâm đầu vào vòng hôn nhân có lẽ sẽ làm cho thiên hạ cực kỳ sững sốt bởi...”

Chàng thỉnh thoảng ngừng bật, nhận ra mình đang sỉ vả quá đáng.

Xét cho cùng, Druscilla là em họ chàng và điểm bù lại trong toàn bộ ác mộng này là nàng mang dòng máu quý tộc chứ không phải ngẫu nhiên là loại bình dân bá tánh bá vợ nào đó.

Tuy nhiên nàng không phải là thứ vợ mà người chồng có thể hãnh diện đem ra khoe hay là người có thể, như chàng suýt nói ra miệng khi nãy, là người mà dung nhan có thể tạo ra một cái có đáng thuyết phục để người ta chịu từ bỏ đời độc thân.

Dù sao đi nữa, vì chàng không thể ngăn được cảm giác xấu hổ với thái độ cư xử của mình, chàng nói có phần gượng gạo.

“Tôi nghĩ là - tôi nên xin lỗi em.”

“Không cần phải làm thế,” Druscilla đáp bằng giọng trong trẻo, điềm tĩnh, giọng nói mà khi

nàng bối rối hay giận thì lại có phần khó chịu hơn.

Rồi, nàng cử động lần đầu tiên từ lúc vào xe, nàng gỡ kính cận ra khỏi mắt, và nâng khung kính cửa sổ lên vài phân để ném cặp kính ra ngoài đường.

“Tại sao em làm vậy?” hầu tước thắc mắc hỏi.

“Biểu hiện tượng trưng ấy mà,” nàng đáp, và chàng thấy nàng nở nụ cười dưới ánh nến lấp lánh.

“Tượng trưng cho cái gì?” chàng hỏi.

“Cho thực tế là tôi không cần nó nữa,” Druscilla trả lời. “Tôi đeo kính chỉ để làm cho tôi càng khó coi và có lẽ càng bớt thu hút chú ý.”

“Thực sự cần thiết sao?” hầu tước hỏi.

Chàng thắc mắc khi mình hỏi câu đó là tại sao chàng cứ khó chịu với cô gái này, người xét ra đã gia ơn cho chàng trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng lúc chàng tuyên hứa trong nhà nguyện của lâu đài - những lời thề chàng phải ép lòng nghiêng rằng nói ra - chàng không cách nào ngăn được sự so sánh cô dâu đứng cạnh chàng với nhan sắc đầy khêu gợi của người đàn bà chàng yêu.

Không thể nào không so sánh họ được. Nữ công tước, bị ép làm trái với ý nguyện để trở thành một nhân chứng cho lễ cưới bất hạnh này, trông đẹp hơn bao giờ hết.

Chỉ có đàn bà mới nhận ra rằng bà ta quá ư là diện, rằng kim cương nổi bật trên làn da trắng mịn và vòng cổ cắt thấp trên áo dạ hội đắt tiền nhìn không quá bắt mắt như mọi khi.

Nhưng tóc bà óng ả trong ánh nến trên bàn thờ, và dường như đối với hầu tước đôi mắt xanh của bà mờ lẹ vì không khóc ra được và đôi môi đỏ trông khiêu khích hơn bao giờ.

Chàng thật khó lòng lê mắt ra khỏi người bà ta để nhìn sang dáng dấp ảm đạm đứng cạnh mình.

Bộ áo chẳng ra kiểu cọ gì của Druscilla toàn một sắc nâu đậm thấy phát kinh, còn tóc nàng thì hầu như bị che khuất dưới chiếc nón bonnet rơm rẻ tiền không có đường viền. Nàng đeo kính cận, và trong khoảnh khắc khi nàng bước vào nhà nguyện chàng nghĩ nàng cứ như cô gái làm từ thiện trong viện mồ côi.

Giờ chàng tự hỏi “có phải là kỳ dị lắm không khi chàng chỉ nghĩ đến lời nhạo báng từ bạn bè đồng song mà mình phải chạm trán?” Nhưng vì lịch sự chàng đành phải nói lần nữa.

“Tôi xin lỗi, Druscilla, tôi không nên kéo em vào chuyện này.”

“Anh cũng đâu làm được gì khác hơn phải không?” nàng đáp. “Ngoài ra, không cần phải xin lỗi tôi. Anh đã cho tôi cái mà tôi chờ đợi trong một thời gian dài.”

“Là cái gì?” chàng hỏi.

“Cơ hội để trở thành một nữ thám hiểm,” nàng ngạc nhiên đáp lại.

“Một cái gì chứ?” chàng thốt lên.

“Một nữ thám hiểm,” nàng lập lại. “Đã có lần tôi hỏi papa rằng định nghĩa chính xác của nhà nữ thám hiểm là gì, và ông nói đó là ‘người phụ nữ đang tìm kiếm một cơ hội’. Vậy thì tôi đã từng tìm cơ hội để thoát ra khỏi đời sống tôi đang sống một khoảng thời gian rồi. Tôi rất biết ơn anh, Valdo, vì đã cho tôi cơ hội để trốn thoát.”

“Thế thì tôi hài lòng là có người được vui vẻ,” hầu tước cúi kính nói. “Tôi cho rằng đó là lý do duy nhất em chấp nhận tôi.”

“Còn sự lựa chọn khác,” Druscilla đáp bằng giọng gần như cay đắng, “là bị đuổi cổ ra khỏi nhà, không có lấy một chữ giới thiệu. Trong trường hợp đó, không có cơ hội tiếp tục làm việc là đồng nghĩa với đói khát hay là sống cuộc sống tội lỗi.”

Hầu tước xấu hổ đến độ im lặng, và cỗ xe tiếp tục lăn bánh âm âm gần cả dặm nữa trước khi nàng lặng lẽ nói.

“Nếu anh đã nổi giận xong thì tôi có một đề nghị. Anh sẵn sàng nghe tôi nói chứ?”

“Tôi chẳng còn làm được gì khác hơn phải vậy không? Chàng bực bội hỏi. “Mình còn một tiếng đi đường trong cái xe đáng nguyên rủa này trước khi đến khách sạn Posting.”

“Dù sao đi nữa công tước có lòng tử tế mới đưa ra đề nghị đó,” Druscilla nói.

“Hắn không làm chuyện đó vì mình đâu, tôi cam đoan với em,” hầu tước đáp. “Hắn đã nói với tôi: ‘tôi không thích nhìn khách của tôi rời lâu đài với phụ nữ, nếu ông lái xe Phaeton (*xe muoi trần*) thì điều đó hiển nhiên rồi. Vì thế tôi sẽ dùng xe kéo của tôi đưa ông đi cho đến khi ông ra khỏi đất của tôi. Ở đằng đó, xe của ông và nài xe sẽ đợi ông, và sau đó thì hễ khi nào có mặt tôi thì ông đi gặp quý cũng được miễn là khuất mắt tôi!’”

Giọng hầu tước sắc lại khi nói đến những chữ cuối rồi chàng lẩm bầm.

“Tôi ước với trời là tôi có thể đấu với hắn.”

“Biết đâu ông ta sẽ giết anh chết!”

“Em muốn nói gì?” hầu tước giận dữ hỏi. “Tôi được cho là tay súng cừ khôi đấy.”

“Tôi tin anh không không lão luyện bằng công tước,” Druscilla trả lời, “ngoài ra, ông ta đã

tập luyện nhiều rồi. Người ta đồn ông ta đã giết chết một người trong cuộc đấu súng cách đây năm năm. Nhưng nạn nhân không phải là người quan trọng, nên không có tai tiếng xảy ra!”

“Họ đấu nhau vì cái gì?” hầu tước hỏi.

Druscilla cười phá lên.

“Anh thật tình cần phải hỏi câu đó sao? Anh không phải là người đầu tiên say đắm vì đôi mắt xanh của bà ta đâu, hay tôi tin chắc là người cuối cùng.”

“Em có ác cảm với bà ấy phải không?” hầu tước buột miệng hỏi.

“Bà ta khắc nghiệt, ghen tuông, dữ, và nhỏ mọn,” Druscilla đáp.

Nàng thản nhiên nói giọng không hề đượm vẻ thù hằn ác ý.

“Tôi không tin em đâu,” hầu tước nói.

“Tôi không mong là anh sẽ tin,” Druscilla đáp. “Nhưng dầu sao, bà ta còn khá hơn các công nương khác tôi từng gặp chút đỉnh. Rồi lần lượt họ có nhiều thứ để tiến cử họ hơn các đức ông chồng của mình.”

“Tôi thấy được em sẽ khăm khá trong cái xã hội mà giờ đây em đang bước vào,” hầu tước cộc cằn nói.

“Đó là cái tôi muốn bàn thảo với anh,” Druscilla nói.

“Thế em có đề nghị gì?” hầu tước chất vấn. “Phải là đề nghị hay đấy nếu em không muốn bọn mình trông khô hời hơn mấy tên hề ở hội chợ Barnum.”

“Cái mà mình không cần làm,” Druscilla phản pháo, “làm trở thành trò cười cho thiên hạ.”

“Thì em thử ngăn cản chuyện đó đi,” hầu tước chán nản nói.

“Tôi đã dự định làm y như thế,” Druscilla giải thích. “Anh cứ đợi nghe ý kiến của tôi đi.”

“Tôi chắc chắn sẵn sàng lắng nghe,” chàng đáp, rồi dịch vào góc xe để duỗi chân.

Dù Druscilla không nhận thấy, nhưng chàng đã cố gắng phi thường để kiềm chế cơn giận ngút trời và sự thất vọng đã khiến chàng chỉ mong được đập phá cái gì đấy.

Druscilla liếc về phía chàng.

Ngay cả trong lúc nổi xung chàng trông cực kỳ đẹp trai - bờ vai rộng, đường nét tinh anh hầu như cổ điển, kiểu tóc mọc vuông vức trên trán tránh làm cho đàn bà nào, như nàng từng biết rõ, cũng không cưỡng lại được chàng.

Ngoài ra, ở chàng toát ra vẻ phong lưu, nét liêu lĩnh mà đàn bà từng thấy hấp dẫn từ thuở khai thiên lập địa.

“Vậy thì,” chàng nói khi thấy nàng không lên tiếng, “em sắp sửa đề nghị mình dong buồm đi Trung Quốc, hay là đối mặt với thái độ lạnh tanh kiêu kỳ mà mà những lời đồn thổi và những tiếng cười khẩy tàn hại đang đợi mình ở London?”

“Tôi suy nghĩ về vấn đề đó rất kỹ lưỡng,” Druscilla đáp, “tôi nghĩ nếu mình khéo léo mình có thể tránh được hết mọi cái anh rất sợ.”

“Sợ?” hầu tước gay gắt lặp lại như thể chữ đó xuyên vào thịt chàng.

“Phải, đương nhiên là anh sợ,” Druscilla nói tiếp, “sợ bị biến thành tên ngốc, sợ thiên hạ biết rằng anh bị điệu lên bàn thờ không phải vì bị dí súng mà vì một người đàn bà đã năn nỉ anh cứu vãn danh tiết của bà ta.”

Hầu tước không ừ hử gì, Druscilla bất chợt nói.

“Sao anh lại có thể nông nổi như thế?”

“Tình hình trông có vẻ rất an toàn,” hầu tước đáp, gần như là nói chuyện với bạn bè chứ không phải là với phụ nữ. “Khi Celeste bảo tôi công tước ra ngoài buổi tối, hình như đó là cơ hội trời ban. Chúng tôi không thể gặp nhau dễ dàng ở London vì lúc nào hắc đường như cũng luẩn quẩn quanh đó. Khi hắc bảo phải đi Oxford, tôi chưa bao giờ nảy ra ý nghĩ là hắc sẽ quay lại.”

“Anh không đoán được,” Druscilla, “rằng toàn lâu đài không biết rằng anh là người tình mới nhất của phu nhân phải không nào?”

“Họ biết trước buổi tiệc sao?” hầu tước sững sốt hỏi.

“Dĩ nhiên,” Druscilla nói. “Từ hồi nào hồi nao trước khi anh tới họ đã bàn tán rồi, tôi tin chắc là người hầu áo của công tước đã báo cho ông ta biết mọi lần anh gặp phu nhân ở London.”

“Nhưng y làm thế nào biết được?” hầu tước vặn hỏi.

“Anh ta rất thân với cô hầu áo của phu nhân, thực ra họ là cái mà anh có thể gọi là ‘ăn ro’ với nhau.”

“Chúa ơi! Gia nhân ơi là gia nhân!” hầu tước bực bội thốt lên. “Nhưng em không nên nhập bọn ngồi lê đôi mách với họ, Druscilla.”

“Thế tôi phải nói chuyện với ai đây?” Druscilla chì chiết hỏi. “Nói chuyện với đứa bé sáu tuổi không thể coi như bạn hay chẳng nói năng thú vị gì hết.”

“Hóa ra hẳn biết được là vì thế,” hầu tước hỏi, rõ ràng là không nghe Druscilla chống chế cho nàng.

“Đó là nguyên nhân tại sao ông ta quay lại,” Druscilla kết luận.

“Được rồi, tôi chắc hẳn đã bị loạn trí rồi,” hầu tước chua chát chấp nhận. “Từ tất cả những cái em nói tôi cho rằng cho dù công tước và phu nhân không nói, người hầu cũng đồn ra ngoài.”

Druscilla lắc đầu.

“Tôi đã nói với công tước khi mình đi,” nàng nói, “và ông ta hứa với tôi ông ta sẽ cho anh hầu áo và cô hầu của phu nhân hay rằng nếu có lời xì xầm nào về chuyện xảy ra trong đêm nay lọt ra ngoài, họ sẽ bị đuổi không có một chữ giới thiệu. Họ không dám liều đâu, tôi biết rõ.”

“Em nghĩ đến hết mọi chuyện, phải không,” hầu tước nói với giọng bất bình. “Vậy em còn đề nghị nào khác?”

“Là cái này,” Druscilla nói. “Tôi biết rõ ngay lúc này anh cảm giác ra sao. Thật là thảm khi người ta bị ép vào vòng hôn nhân mà họ không muốn, lại phải cưới người nhìn giống như tôi.”

“Tôi không có nói vậy,” hầu tước vội nói.

“Anh suýt nói thôi,” Druscilla nhận xét. “Nó ở trong đầu anh đấy, vì thế không cần bận tâm phủ nhận.”

“Được rồi, tôi sẽ không nói,” hầu tước dần dỗi nói. “Nhưng có lẽ em có thể làm cho em coi cho được một chút. Áo đẹp và trang sức sẽ giúp được đấy.”

“Bảo đảm tôi sẽ thử,” Druscilla đồng ý nói. “Nhưng như anh biết rõ, xuất hiện ở London và công bố là chúng ta đã kết hôn thì sẽ gây ra nhiều chỉ trích lắm. Cho dù anh cho rằng chuyện tình của anh với nữ công tước được lo liệu một cách kín đáo, tôi tuyệt đối cam đoan thiên hạ đã bàn tán khắp ngõ ngách của St. James và trong mọi phòng khách sang trọng của Mayfair rồi.”

Đôi môi của hầu tước mím chặt.

“Khốn kiếp!” chàng nhận xét sau khi nghĩ ngợi một hồi. “Người ta không có được cuộc sống riêng tư hay sao?”

“Nếu anh sống giữa công chúng thì không,” Druscilla đáp.

“Chúng tôi lúc nào cũng hết sức thận trọng kia mà,” chàng lẩm bẩm khe khẽ.

“Thật sao, Valdo, anh thật là vô ý vô tứ,” Druscilla nói. “Anh phải biết là người đẹp như nữ công tước, và là người nổi tiếng thu hút nhiều thanh niên trẻ, thì rất có thể bị bàn tán về mọi

cái bà ta làm. Và khi bà ta bị bắt gặp cứ liếc mắt mơn màng về phía nhân vật lừng danh nào đó có tiếng là Don Juan, như là anh chẳng hạn, thì chuyện tình mờ ám đó bảo đảm là một tin tức sốt dẻo cho mọi người dè pha rồi.”

“Lúc nào em cũng nói năng như vậy sao?” hầu tước hỏi. “Tôi có thể bảo đảm với em, Druscilla, giờ em đã là vợ tôi thì em phải biết giữ miệng, còn nữa, em không nên biết về chuyện như thế. Đàn bà có chồng nói kiểu như thế thì được, nhưng đối với con gái nói chút xiu thôi là cũng đủ chướng rồi.”

“Anh đã quên rằng tôi là đàn bà có chồng,” Druscilla bắt bẻ.

“Tôi chắc chắn không quên điều đó đâu,” hầu tước lầm bầm trả lời. “Dù sao đi nữa, có chồng hay không chồng, liệu mà để ý lời ăn tiếng nói của em. Nếu cách nói năng của em làm người ta chướng tai gai mắt thì không hay ho gì cho cả hai chúng ta.”

“Tôi nghĩ rằng,” Druscilla chậm rãi nói, “nếu tôi ăn nói như thế tuy nhiên lại phục sức sang trọng, trông thanh lịch và thậm chí có lẽ thu hút nữa thì anh sẽ lấy làm thú vị chứ không phải là nổi giận đâu.”

Hầu tước nhìn nàng trong ánh sáng mờ mờ của hừng đông giờ đang len qua cửa sổ xe.

“Thật khó lòng mà nghĩ đến em kiểu nào khác ngoại trừ như con người em hiện giờ.”

“Và đó là cái mà tôi muốn bàn với anh,” Druscilla nói. “Anh có thể đưa tôi đến gặp người nào trong giòng họ?”

“Trong giòng họ? Em điên à?” hầu tước hỏi. “Tôi không muốn họ biết về chuyện này - nhưng không phải vì sợ họ sẽ đánh hơi thấy mùi gì đó khi nghe tôi kết hôn.”

“Tôi cũng chưa muốn để họ nghe được chuyện này,” Druscilla nói.

“Em muốn nói gì?” chàng chất vấn.

“Tôi đề nghị là,” Druscilla nói, “trong số họ hàng của mình chắc phải có người mình có thể tin cậy, người tôi có thể đến ở chung cho đến khi mình công bố việc đính hôn của mình.”

“Công bố việc đính hôn của mình?” hầu tước lập lại. “Nhưng mình đã kết hôn rồi, con nhóc, em không thấy rõ sao?”

“Đương nhiên là tôi thấy rõ,” Druscilla nói, cứ như đang đối phó với đứa trẻ khá là ngốc nghếch. “Anh không thấy là, chúng ta không cần phải ra giữa chợ la toáng chuyện đó lên chứ. Nếu mình làm thế, chắc chắn họ sẽ xét nét. Và thiên hạ không tuyệt đối không phải là thứ đầu óc lẫn lộn đâu, họ biết anh từng đeo đuổi nữ công tước trong ba tháng vừa qua mà.”

“Em làm thế nào biết được là ba tháng?” hầu tước xen vào.

“Đó là lúc tôi nghe được lần đầu,” Druscilla nói. “Theo tôi nghĩ thì có lẽ còn lâu hơn nữa.”

“Mắc toi em và cái lũ gia nhân nhiều chuyện!” hầu tước quạu quọ thốt lên. “Thực tế là khoảng ba tháng.”

“Mặc kệ là bao lâu,” Druscilla nói tiếp, “họ sẽ lấy làm lạ nếu anh đến thẳng London sau khi ở lâu dài và tuyên bố đã cưới người khác.”

“Dĩ nhiên là họ sẽ cho điều đó lạ lùng rồi!” hầu tước xác nhận. “Nhưng về chuyện đó thì mình còn làm cái quái gì được?”

“Làm được nhiều thứ lắm nếu anh chịu nghe tôi,” Druscilla trấn an chàng.

“Giống như hết thảy đàn bà em nói nhiều quá,” chàng nói, “nhưng cứ tiếp tục đi.”

“Tôi đề nghị anh đưa tôi...”

Nàng ngưng lại.

“... nhưng, phải rồi, tôi biết rõ anh nên đưa tôi đến nhà ai.”

“Sao đây?” chàng hỏi. “Đi gặp ai?”

“Đến nhà bà dì Shermaline - bà nội của anh,” Druscilla reo lên. “Bà vẫn còn sống chứ?”

“Đương nhiên là bà vẫn còn sống,” hầu tước trả lời. “Tinh anh, và chắc chắn còn nhạy bén hơn hầu hết các bà quả phụ lớn tuổi. Bà chắc cũng gần tám mươi.”

“Bà lúc nào cũng là người tử tế nhất trong tất cả họ hàng của mẹ,” Druscilla nói. “Phải rồi tôi đã không gặp bà cả chín năm rồi. Bà là người duy nhất dường như không khinh miệt chúng tôi.”

“Không đâu, bà sẽ không bao giờ làm như thế,” hầu tước đồng ý. “Bà sẽ không khinh bỉ hay làm cho em cảm thấy thấp kém đâu. Chắc chắn đúng như thế.”

“Vậy thì tốt,” Druscilla, “anh sẽ đưa tôi đến gặp bà.”

“Khi tới đó em sẽ làm gì?” hầu tước thắc mắc hỏi.

“Tôi sẽ nhờ bà giúp tôi trang phục một cách tử tế; tôi sẽ nhờ bà đưa tôi ra mắt xã hội thượng lưu. Rồi, trong khoảng ba tuần, có lẽ lâu hơn, việc đính hôn của mình sẽ được công bố và mình sẽ làm đám cưới liền sau đó.”

“Làm đám cưới? Nhưng mình đã cưới rồi,” hầu tước phản đối.

“Ai mà biết được chuyện đó chứ?” Druscilla hỏi. “Ngoài ra, tôi mơ ước được làm đám cưới trong nhà thờ với giàn thánh ca và có nhiều khách tham dự. Đây cũng là điều người ta trông

đội ở nhân vật quý phái nhất - người có đủ tư cách nhất - hầu tước của xứ Lynche.”

“Chết tiệt, đây là cái ý tưởng ngớ ngẩn nhất tôi từng nghe,” hầu tước nói một cách khinh miệt.

“Tại sao?” Druscilla hỏi. “Trả lời tôi đi.”

“Hừ, tôi không biết,” hầu tước thú nhận. “Mình đã kết hôn rồi, thì làm lại hết tất cả để làm cái gì?”

“Mình kết hôn bởi vì sự lựa chọn kia là đấu súng mà vì đó anh có thể bị giết chết,” Druscilla nói. “Chúng ta bị bắt buộc thành thân để cứu vãn danh dự của một công nương đài các, người mà tình yêu thực sự của bà ta là dành cho địa vị tại triều đình; cho thanh thế, cho sự phô trương hào nhoáng và xa hoa mà bà ta hưởng thụ như là vợ của một vị công tước.”

“Nếu em nói về nữ công tước như thế,” tôi sẽ tấn cho em một trận đấy,” hầu tước gằn giọng nói.

“Được rồi, tôi sẽ không trêu chọc anh nữa,” Druscilla nhượng nhịn, “nhưng dù sao tôi cũng không lấy làm ngạc nhiên khi anh tấn tôi. Anh đã đánh tôi bằng chày cricket (*dùng để chơi môn cricket*) và chân tôi đã bị bầm đến mấy tuần.”

“Tôi nghĩ là lần đó em đáng bị đánh,” hầu tước nói, không hề động lòng.

“Vậy thì tiếp tục,” Druscilla nói tiếp. “Trong suốt ba tuần đó anh nên đi chỗ khác là hay nhất. Ở với bạn bè, đi đua ngựa ở Newmarket, trong lúc tôi cố xoay sở để nhìn tươm tất hơn một chút, giống như loại vợ mà anh sẽ chọn nếu anh được lựa chọn.”

“Tôi vẫn nghĩ cái ý kiến từ đầu đến đuôi này thật là khủng điên,” hầu tước nói, “nhưng ít ra nó giải quyết được chuyện mình phải làm gì khi đến London. Tôi không muốn đưa em vào khách sạn, rồi tới biệt thự Lynche trong bộ dạng của em hiện giờ, như thế sẽ gây ra cả ngàn lời xì xầm bàn tán.”

“Lúc này bà anh sống ở đâu?”

“Ở chỗ cũ,” hầu tước đáp, “trong cái lăng tẩm khổng lồ gió lùa thông thống trên đường Curzon.”

“Anh có chắc chắn là bà có mặt ở đó không?” Druscilla thoáng lo âu hỏi.

“Giờ là tháng năm,” hầu tước đáp, “nếu em nghĩ bà chịu bỏ qua lễ hội ở London thì em lầm to. Tuy bà đã già, nhưng bà không bỏ qua cái gì cả.”

“Hay lắm, mình sẽ đi thẳng đến đường Curzon,” Druscilla nói. “Mình sẽ ăn sáng trong khách sạn Posting rồi anh đưa tôi đến đó bằng xe Phaeton của anh. Vào lúc mình đến London thì trời hãy còn sớm. Thế giới thượng lưu vẫn còn ngủ, nên rất có thể là không ai thấy tôi.”

Hầu tước im lặng trong giây lát, rồi từ tốn nói.

“Tôi xin lỗi, Druscilla vì thái độ cư xử của tôi. Tôi không phải là người thường nói năng lỗ mãng như vậy.”

“Anh đang ở vào tình trạng bị khiêu khích mà,” Druscilla mỉm cười nói. “Tuy nhiên, như tôi đã bảo anh rồi, Valdo, anh không cần xin lỗi.”

“Phải rồi, nhà nữ thám hiểm cơ mà!” chàng nói, môi vắn lại. “Hừ, nếu đây là ý tưởng phiêu lưu của em, tôi chỉ còn nước nói rằng tôi thích đời sống yên tĩnh hơn.”

“Vô lý! Anh chưa bao giờ sống cuộc sống yên tĩnh hết, nếu sống như thế ấy à thì anh chẳng biết làm cái gì đâu,” Druscilla đồng dục tuyên bố.

“Sao em biết?” chàng vặn hỏi.

“Tôi từng nghe nhiều về anh từ những chỗ làm khác,” nàng trả lời. “Khi họ đề cập đến tên anh là tai tôi động lên rồi. Sao lại không? Anh là người duy nhất mà tôi biết trong cái thế giới mà hầu hết những người chủ của tôi đều gia nhập hay muốn gia nhập.”

“Em nghe được chuyện gì?” hầu tước hỏi bằng giọng tò mò không thể cưỡng lại được của người đang nghe chuyện về bản thân mình.

“Lúc nào đó tôi sẽ kể cho anh,” Druscilla đáp. “Hầu hết đều không đặc biệt liên quan đến danh tiếng của anh. Thí dụ như ông chủ vừa qua của tôi đã nổi điên vì anh đã cám dỗ cô nàng vũ công ballet của ông ta - một kỹ nữ người mà ông ta đã đổ một số tiền đáng kể vào cho đến khi cô ta thích cỗ xe song mã anh tặng hơn. Rồi còn thêm một số đồ hấp dẫn khác nữa.”

“Thật sao, Druscilla, em không nên quanh đi quẩn lại những chuyện như thế này!” hầu tước thốt lên.

“Là anh hỏi tôi,” Druscilla trả lời đơn giản.

“Em nói như thế nghĩa là cái đồ lợn Walden thuê em làm việc?”

“Không phải, vợ hắt thuê tôi,” Druscilla đáp, “để chăm sóc hai đứa bé năm và sáu tuổi. Nhưng thật không may khi ngài Walden không còn chú ý đến cô vũ công ballet xinh đẹp nữa thì hắt tìm thú vui ở gần nhà.”

“Em muốn nói rằng sự chú ý của Walden đã khiến em bị sỉ nhục?” hầu tước ngờ vực hỏi.

“Bị sỉ nhục là cái từ đúng đấy,” Druscilla trả lời một cách cay đắng. “Và lúc tôi thoát được hắt thì tôi bị đuổi ra khỏi nhà mà chỉ được thông báo trong tích tắc không có lấy một chữ giới thiệu. Hắt bảo vợ hắt là tôi đã gạ gẫm hắt.”

“Rồi bà ta tin hẳn?” hầu tước vặn hỏi.

“Đàn bà lúc nào cũng thích tin chồng họ hơn,” Druscilla đáp. “Khi tôi phản đối và kể cho bà ta nghe sự thật bà ta tuyệt đối từ chối trả lương cho tôi.”

“Tôi không thể tin rằng có người xử sự như thế,” hầu tước nói. “Nhưng Walden là kẻ bị xã hội trục xuất, lẽ ra từ lúc đầu em không nên đến nhà hắn.”

“Tục ngữ có câu ‘ăn mày mà còn đòi xôi gấc’,” Druscilla đáp lại. “Việc làm tôi có trước khi đến nhà phu nhân Walden còn phức tạp hơn vì đứa con trai trưởng nghĩ tôi là cơ hội trời ban để hoàn tất chương trình giáo dục của hắn như là một tên dụ dỗ và phóng đảng.”

Trong giây lát giọng Druscilla chua chát như thể dĩ vãng về những chuyện đã xảy ra vẫn còn làm cho nàng đau đớn.

“Em đã có những tháng ngày vất vả,” hầu tước nói với âm điệu hoàn toàn khác, “khi có cơ hội tôi sẽ trả thù tên lord Walden! Để em xem tôi có làm không cho biết.”

“Anh đã trừng phạt hắn rồi còn gì,” Druscilla xen vào, “bằng cách tước đi cô vũ công ballet của hắn. Anh đã làm hắn bẽ mặt, và đàn ông rất ghét bị mất mặt mũi. Hắn là kẻ thù của anh, hãy luôn nhớ điều đó.”

“Tôi nhất định không quên,” hầu tước nói một cách đe dọa.

“Nhưng tôi nghĩ nếu tôi bảo bà của anh - nếu mình phải nói mình gặp nhau ở chỗ nào - thì đó là sau khi tôi thôi việc ở nhà lord và lady Walden và đấy là một ý kiến hay. Ít ra điều đó có thể giúp cho việc loại bỏ bất cứ lời đề cập nào về công tước và nữ công tước.”

“Em nghĩ đâu vào đấy,” hầu tước tán thành, “và nếu tôi có thể làm bất cứ việc gì để trả thù Walden, thì thật là khoái chí.”

Chàng chồm tới ngó ra ngoài khi ngựa chạy chậm lại.

“Tôi nghĩ mình tới rồi,” chàng nói.

Hầu tước đưa Druscilla vào khách sạn. Ở trong đó chỉ có một người chủ quầy đang ngái ngủ để lấy hóa đơn đặt món ăn sáng cho họ, còn Druscilla thì đi lên lầu chỉnh trang đầu tóc áo sống.

Khi nàng xuống lầu vào gian phòng khách nhỏ kín đáo nơi hầu tước ra lệnh cho đem thức ăn vào đó, nàng thấy chàng tay cầm một ly rượu brandy lớn, mắt nhìn chăm chăm một cách ủ rũ vào đám lửa vừa mới đốt.

Chàng ngược lên khi nàng lại gần, nhưng không tỏ ra vui vẻ trước diện mạo của nàng.

Nàng đã tháo nón bonnet nhưng tóc nàng vẫn chải ngược ra sau trán búi thành một búi

trông thiếu thắm mỹ; áo đầm của nàng, loại rẻ tiền trông xấu xí dưới ánh nến, thì lại tệ hơn trong ánh nắng nhạt ban mai đang len qua những ô cửa sổ mắt cáo.

Nàng mỉm cười với chàng và chàng lưu ý thấy, như chàng từng nhìn nàng trong phòng học, rằng mắt nàng mang sắc lục lạ lùng. Tuy nhiên áo của nàng làm cho làn da nàng có vẻ tai tái, và chắc chắn là toàn bộ dáng vẻ của nàng u ám tới độ xấu xí.

Sau khi liếc nàng một cái hầu tước nhìn sang hướng khác, không dần được lòng mong muốn nguyên rửa vợ mình hay thậm chí là đánh nàng.

Đây chính là người đàn bà chàng đã thành hôn - nữ hầu tước của Lynche - người đàn bà mà chàng phải thỉnh cầu bạn bè mình tin là đã trói buộc được anh chàng độc thân kén chọn và lịch lãm nhất trong nguyên một nhóm đại gia trẻ thân cận với hoàng tử xứ Wales!

Tự thuở nào đến giờ có người đàn ông nào bị mắc bẫy gọn gàng tốt ráo hơn thế không?

Bữa sáng được dọn lên, và họ ngồi trong yên lặng. Dường như cả hai đều đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình, còn hầu tước thì uống rất nhiều rượu.

Rồi họ lại lên đường, lần này hầu tước tự điều khiển chiếc xe Phaeton thân cao. Họ đi được khá nhiều dặm trước khi Druscilla cất tiếng.

“Anh lái giỏi ghê - tôi đã đoán thế.”

“Khốn kiếp!” hầu tước thốt lên. “Tôi được mệnh danh là dân Corinthian đó.” (*dân Hy Lạp cổ thành phố Corinth, có tiếng là ưa chuộng thể thao*)

“Nhiều đàn ông cũng tự xưng mình như vậy,” Druscilla khinh miệt đáp lại, “nhưng cái đó không nói lên rằng họ điều khiển ngựa họ giỏi như anh.”

“Vậy thì tôi rất cảm kích lời khen đó,” chàng nói một cách châm biếm.

“Tôi nói sự thật thôi,” Druscilla nói. “Tôi hy vọng anh sẽ cho tôi riêng một chiếc song mã. Thật ra tôi lái khá thạo.”

“Tôi sẽ tìm cho em một chiếc an toàn và chạy êm,” chàng trả lời.

Nàng thoáng cười nhưng không nói gì, và họ cũng không trao đổi gì nhiều cho đến cuối cùng, khi trời vừa mới tám giờ sáng, hầu tước cho chiếc Phaeton dừng hẳn trước tòa nhà có xây cổng ở nửa đường Curzon.

Người hầu trực cửa nét mặt ngạc nhiên ra mở cửa,

“Phu nhân đã thức giấc chưa?” hầu tước hỏi. “Hãy hỏi hầu tước phu nhân xin bà vui lòng gặp cháu trai, hầu tước xứ Lynche.”

“Vâng được, thưa ngài,” người hầu lấp bắp, thế nào cũng bị đuổi ra ngoài vì đón khách vào cái giờ sớm tinh mơ này.

Druscilla nhìn quanh. Tiền sảnh rộng lớn huy hoàng. Có hai cầu thang dẫn lên balcony chấn song trông xuống dưới, và một chùm đèn trần khổng lồ lấp lánh rực rỡ treo ngay giữa phòng.

“Đúng là tòa nhà để tổ chức tiệc tùng,” nàng thầm nghĩ.

Nhưng nàng không nói năng gì trong lúc hầu tước cứ bồn chồn sốt ruột bên cạnh nàng, rõ ràng là căng thẳng và có chút lo lắng về cuộc chất vấn sắp xảy ra.

Người hầu cửa đã quay lại.

“Phu nhân đang dùng bữa sáng, thưa ngài, bà rất vui có ngài dùng chung.”

Hầu tước gật đầu đoạn ngó Druscilla.

“Đi thôi,” chàng nói, “đây là ý kiến của em mà.”

“Phải, tôi biết,” Druscilla nói, dù nàng rất xanh xao nhưng không để lộ ra dấu hiệu lo âu nào trong lúc họ bước lên cầu thang thanh lịch dẫn đến phòng ăn sáng.

Ngay chỗ cánh cửa được người hầu mở ra, Druscilla lùi lại để cho hầu tước vào trước.

“Valdo, đây đúng là một ngạc nhiên!” nàng nghe một giọng lớn tuổi cất lên, nhưng tiếng nói hãy còn sung mãn, đầy khí thế. “Chuyện gì có thể xảy ra cho cháu đến nỗi bà được hân hạnh gặp cháu vào cái giờ sớm sửa thế này?”

Căn phòng đầm đầy ánh nắng, và ngồi tại chỗ chiếc bàn tròn gần cửa sổ là một quý bà rất già, da mặt nhăn nheo, tóc bạc phơ tương phản với làn da đồi mồi.

Nhưng mắt vị quả phụ này sáng và sắc sảo như mắt chim ưng, bà nhướn lên nhìn Druscilla ngay khi hầu tước cúi xuống hôn bàn tay đầy gân xanh của bà.

“Người bạn đi chung với cháu là ai?” bà hỏi. “Có phải đây là lý do cháu đến thăm bà bất ngờ không?”

“Thật vậy, thưa bà, có lẽ bà còn nhớ cô ấy. Tên cô ấy là Druscilla, và cô ấy tình cờ trở thành cháu bà đấy.”

“Druscilla, con của Clementine tội nghiệp đây mà!” Bà quả phụ thốt lên. “Bà hay tự hỏi là chuyện gì đã xảy ra cho cháu.”

Bà đưa bàn tay ra và Druscilla nhún người chào và hôn những ngón tay già nua như hầu tước đã làm.

“Khi bà thấy cháu lần chót thì cháu chỉ là một cô bé,” bà quả phụ nói. “Bà tự trách rằng

chúng ta đã mất liên lạc nhiều năm. Nhưng ba cháu là người rất khó tính: ông ấy đã nói thẳng là không muốn gặp bà hay có bất cứ điều gì liên quan với bà sau khi mẹ cháu mất.”

“Đúng như thế, thưa bà,” Druscilla nói. “Nhưng ba cháu đã mất gần ba năm rồi.”

“VẬY là cháu chỉ có một mình!” bà quả phụ nói. “Tội nghiệp cháu. Và có lẽ vì đó mà cháu trai của bà đưa cháu đến đây.”

Mắt bà đảo lên chiếc áo đầm bằng vải bông rẻ tiền và chiếc nón bonnet bằng rơm. Hầu tước hắng giọng.

“Ừm, bà thấy đó, bà nội,” chàng nói, “Druscilla đã bị đuổi ra khỏi nhà chỗ cô ấy được thuê vào làm, cháu...”

“ĐỪNG, đừng nói như thế,” Druscilla cắt ngang, “làm ơn đừng nói.”

Hầu tước nhìn nàng một cách khó hiểu, và nhìn bà quả phụ một cách ý tứ. Rồi nàng nói với hầu tước.

“Anh chịu khó xuống dưới lầu nhé. Em muốn nói riêng với bà bác Shermaline, em muốn kể cho bà nghe sự thật.”

“Nhưng anh nghĩ em đã nói...” hầu tước ngạc nhiên thốt lên.

“Bà của anh cần phải biết sự thật,” Druscilla vội nói. “Giờ gặp bà em biết bà là người mà mình không thể nói dối, và thật tình mà nói nếu bà biết thì càng tốt hơn, nhưng không một ai khác được biết chuyện này.”

Hầu tước nhún vai.

“ĐƯỢC rồi, cứ làm theo ý em đi,” chàng nói.

Chàng quay quý bà lớn tuổi.

“Cháu xin phép bà dùng một chút rượu bên phòng khác được không?”

“Chocolate hay trà sẽ tốt cho cháu hơn,” bà quả phụ cười khẽ.

“Cái đó thì cháu chắc chắn rồi,” hầu tước đáp, “nhưng cháu có tính tham lam vô độ với rượu mạnh vào lúc này. Druscilla nhất định sẽ giải thích cho bà biết vì sao.”

“Chắc chắn cháu đã làm ta nổi tính tò mò đấy, con à,” bà nói. “Nếu cái điều mang cháu trai bà tới thăm trước cả thế giới ngoài kia - thế giới của nó - thì cháu chắc phải có chuyện gì lạ lắm kể lại cho ta nghe.”

“Quả thật là thế ạ,” Druscilla đáp.

Bà quả phụ nhướng mày.

“Trong trường hợp này thì cháu còn cần dinh dưỡng hơn cháu trai của bà.”

Bà nhắc một cái chuông nhỏ lên rung. Cửa mở ngay.

“Đem chocolate mới pha cho khách của ta,” bà quả phụ ra lệnh, “và nhờ đầu bếp chuẩn bị vài món điểm tâm ngay cho cả cô Morley lẫn hầu tước, ngài ấy sẽ dùng dưới lầu.”

“Vâng được thưa phu nhân.”

Cánh cửa được đóng lại và bà quả phụ chìa tay ra.

“Nào ngồi xuống đi cháu,” bà bảo. “Cháu trông mệt mỏi và có chút lo lắng. Bà hứa bà sẽ không ăn thịt cháu đâu, có lẽ bà còn có thể giúp cháu nữa. Bà rất mong là bà có thể giúp - bà rất muốn làm như thế.”

Có lẽ âm điệu ân cần trong giọng nói của hầu tước quả phụ đã khiến Druscilla bất chợt lao tới trước và quỳ bên ghế của bà cụ.

“Thưa vâng, bà có thể giúp được cháu,” nàng nói. “Bà dì Shermaline, cháu xin bà hãy nói là bà sẽ làm nhé, vì chuyện này vô cùng quan trọng cho cả cháu và - Valdo.”

CHƯƠNG 3

Sir Anthony Headley bước vào thư viện trong tòa nhà Lynche và sửng sốt nhìn vào hầu tước đang nằm ườn trên ghế với ly brandy trong tay, người hãy còn mặc bộ đồ mà chàng lái về từ Newmarket.

“Chúa tôi ơi, Valdo, cậu sẽ bị trể đó!” sir Anthony thốt lên. “Còn cái này có ý nghĩa quái quỷ gì đây? cậu chưa bao giờ nói một lời với tôi về chuyện này.”

Anh ta giờ tấm thiệp lớn lên trong lúc băng qua phòng, dáng dấp trông rất ư là bảnh bao. Chiếc áo choàng satin thanh lịch chỉ có thể được cắt may bởi tay thợ may bậc thầy và chiếc cravat trắng như tuyết với những nếp xếp cầu kỳ thực tình đã làm người hầu áo của anh mất hơn cả tiếng mới thực hiện được.

Hầu tước đảo qua ngó bạn mình bằng đôi mắt hần học, liếc đến tấm thiệp rồi lại quay đi.

“Vậy là cậu đã được mời rồi,” chàng sùng sĩa nói. “Tôi không thể thú thật là vì lý do nào.”

“Không thể thú thật là vì lý do nào?” Sir Anthony lập lại bằng giọng hết sức ngạc nhiên. “Thật sao, Valdo, chuyện này nghe có vẻ lừa bịp làm sao đó! Nếu tôi, trong cương vị là một trong số bạn lâu đời nhất của cậu mà không có mặt, vậy đã đủ hiểu rồi. Ngoài ra, sao cậu không nhắc với tôi về cái chuyện rất quan trọng như là lễ đính hôn của cậu?”

Hầu tước ngập ngừng trước khi trả lời một cách bực bội.

“Cái đó là bí mật.”

“Nhưng cậu vừa từ Newmarket lái về chỉ cách đây có hai tiếng,” sir Anthony nhận xét, “và cậu chưa từng tạo cho tôi có bất cứ nghi ngờ nào nhỏ nhất cả. Cô ấy là ai? Sao tôi chưa bao giờ nghe đến cô ấy trước đây?”

“Cô ấy là em họ tôi,” hầu tước nói vắn tắt.

Sir Anthony chăm chú nhìn chàng một cách suy đoán. Anh và hầu tước đã từng phục vụ trong quân đội ở Hòa Lan, và anh cứ tưởng rằng mình hiểu rõ bạn, nhưng việc này quả là một sự ngạc nhiên làm cho anh há hốc, nhưng khiến cho anh tin là có điều gì đó kỳ lạ về toàn bộ sự việc này.

“Cậu lạm dụng lòng cả tin của tôi đủ lắm rồi,” anh khô khan nói, rồi dứt thiệp mời vào túi áo choàng, “và xin lỗi cho tôi được nhắc lại là cậu sắp trể lắm rồi đấy.”

Hầu tước không trả lời nhưng cố tình rót cho mình thêm một ly brandy nữa. Chai rượu đã vơi phân nửa, còn bạn chàng thì quan sát chàng với nét mặt tính toán.

“Cậu không phải đang gặp rắc rối chứ, Valdo?” cuối cùng anh hỏi. “Không bị bắt buộc vào nhà thờ gấp chứ?”

Ấn ý trong câu nói của anh không thể nào làm được, và hầu tước giận dữ đáp lại.

“Không, không phải như thế! Tôi cho cậu biết rằng tôi không có thói quen đùa giỡn với mấy con bé miệng còn hôi sữa, thân thể chẳng có cái gì cả.”

“Chuyện như thế thì tôi luôn luôn tin,” sir Anthony hòa hoãn nói. “Nhưng tại sao lại bí mật?”

“Chúa ơi, Anthony, tôi phải báo cáo cho cậu hết thấy mọi chuyện tôi làm sao?” hầu tước gặng hỏi.

“Không, dĩ nhiên không cần,” sir Anthony đáp. “Nhưng White (*câu lạc bộ đàn ông*) đang náo động rồi rít lên kia kìa, còn về Hội-độc-thân...”

“White? Hội-độc-thân?” hầu tước la lên. “Làm cái quái gì mắc mớ tới tôi?”

“Họ đều được mời, cậu hai à, và cậu chắc chắn không cho rằng ở vào địa vị của cậu, sau bao nhiêu lần lớn tiếng vỗ ngực tuyên bố về những thuận lợi siêu cấp vô địch của đời độc thân, sự thay đổi hoàn toàn này của cậu không tạo ra tin giật gân sao.”

“White và Hội-độc-thân!” hầu tước khẽ lẩm bẩm. “Bà nội tôi chắc quẩn trí mất rồi!”

“Đây là dịp phi thường mà,” sir Anthony bảo chàng. “Vì Chúa, làm ơn đi Valdo, cậu nên đến đó tiếp khách, chứ không phải nằm ườn ra trong bộ quần áo dơ dáy đó.”

Lời của anh dường như đánh thức chàng ra khỏi cơn váng vất. Chàng dốc hết rượu vào cổ họng rồi ra khỏi phòng, đóng cửa đánh sầm sau lưng.

Sir Anthony rút tấm thiệp mời ra khỏi túi áo. Anh đọc lại dòng chữ in chìm màu đen trên tấm thiệp trắng.

“Hầu tước quả phụ xứ Lynche trân trọng kính mời Sir Anthony dự tiệc đính hôn của cháu trai, hầu tước xứ Lynche, cùng tiểu thư Druscilla Morley.”

“Giờ thì ai là Druscilla đây?” sir Anthony tự hỏi.

Hơn một tiếng sau anh mới có câu trả lời. Vào lúc đó hầu tước đã chỉnh tề tuần tú, lái xe bên cạnh anh đến đường Curzon, đến đó họ thấy một đám nào là xe kéo song mã, tứ mã choán chật cả con đường.

“Cậu trẻ thảm thương rồi,” sir Anthony nhận xét, ý kiến đó không làm sao làm dịu đi gương

mặt cau có của hầu tước. “Sao mình không đi bộ?”

“Tôi muốn đi xe cho sướng thân,” hầu tước nạt.

Chàng liếc ra ngoài cửa sổ đến những cỗ xe kéo đang đổ khách xuống ngay cửa cổng nhà bà quả phụ. Chàng nhận ra huy hiệu của hầu hết những chiếc xe đó, và nghĩ ngợi có phần hung dữ rằng bà nội đang biến mình thành trò hề đây mà. Chắc hẳn là bà đã mời nguyên cả giới thượng lưu tới, trong lúc ở Newmarket khi nhận được tin của bà chàng cứ ngỡ là bà dự định tổ chức một cuộc họp mặt gia đình nhỏ để chàng giới thiệu Druscilla với họ hàng chung của họ.

Nhưng đây là cái mà chàng không lường trước được trong tâm trạng chán nản thất vọng cực kỳ, và chàng chỉ ước là có can đảm quay ngựa lại và bảo Druscilla và tất cả bọn người đang tò mò cười mỉa chàng vì đã chọn cô dâu như thế cút xuống địa ngục hết cho xong.

Chàng biết rõ cái câu mình sẽ bị hỏi đi hỏi lại là “tại sao?”

Tại sao chàng lại chọn một đứa con gái như thế làm vợ - mờ nhạt, không có chỗ nào thu hút, nghèo rớt mồng tơi và không có địa vị - trong khi mọi bà mẹ tham vọng trong toàn kinh đô từng bám theo chàng sát nút từ lúc chàng rời trường Eton.

Và chàng làm sao có thể đưa ra lời giả thích nào với các mỹ nhân đã có chồng yêu đương chàng đến thất điên bát đảo và quá ư thảm thiết đây?

Chàng đã tăng tịu với rất nhiều người trong số họ, và nếu như chàng có bỏ lại những con tim nhứt nhối thì chàng đã tự hào rằng ít ra họ vẫn còn là bạn chàng và sau những lần đầu chia tay họ đã không nghĩ xấu về chàng.

Nhưng họ sẽ không đời nào chịu cảnh bị chàng hờ hững vì đứa con gái non nớt chẳng có may mắn nào để tiến cử mình ngoại trừ việc vinh dự được làm cô em họ xa lắc xa lơ.

Mọi khía cạnh đang bày ra trước mắt chàng khiến hầu tước muốn chửi rửa Druscilla như chàng đã từng nguyên rửa sự xuất hiện của Druscilla khi họ rời lâu đài.

Chàng thấy mình nắm chặt tay cố gắng hết sức kiềm chế, và chàng phải nhắm mắt lại tức thời vì nhận ra ngựa đã dừng hẳn lại trước cánh cửa đèn đuốc sáng choang, còn sir Anthony chưa gì đã bước ra khỏi xe leo lên tấm thảm đỏ.

Hầu tước nổi gót theo anh ta, rồi thấy sảnh đường lát đá cẩm thạch đông nghẹt đến ngộp thở. Những tà áo bằng sa, bằng nhung, satin, lụa tha thướt phất phới; nữ trang và huân chương lấp lánh; Mùi thơm nồng đến chóng mặt của cả trăm loại nước hoa; và nổi lên trên đó là tiếng nói cười lạnh lạnh.

Đối với hầu tước dường như âm thanh đó đều toát lên âm điệu tò mò quá đỗi rõ ràng, cứ như họ đều đang hỏi nhau.

“Tại sao?” “Tại sao anh chàng độc thân thâm niên này lại từ bỏ sự tự do mà anh ta hay phô

trương?”

Trong giây lát chàng đứng đấy chờ đợi, không lưu ý đến những tia nhìn khiêu khích và những đôi môi đang cười về hướng chàng. Rồi sir Anthony chạm vào cánh tay chàng.

“Tốt hơn hết là cậu nên leo lên cái thang đó,” anh đề nghị.

Hai cầu thang dẫn lên sảnh đường làm thành một hình vòng cung, và rõ rệt là trên đầu thang bên trái khách khứa đang được đón vào, trong khi thang bên kia tương đối vắng.

Hầu tước nghe lời bạn bước lên cầu thang bên phải, nhưng bước chậm lại khi lên gần đỉnh thang để nhìn qua những hoa lá chất đống trên đầu thang lầu, chỗ đó chàng thấy bà mình, trên mái tóc bạc là một chiếc vương miện khổng lồ đang tiếp những vị khách được tổng quản trong bộ sắc phục của gia tộc Lynche xướng tên một cách vang rền.

“Ngài công tước xứ Devonshire và công tước phu nhân.

Ngài đại sứ Nga và công chúa Lieven.

Tử tước xứ Newburton.”

Hầu tước cảm thấy tiếng nói của ông ta là tiếng nói báo ngày tận thế. Rồi chàng ép mình nhìn vào cô gái đứng cạnh bà nội chàng.

Trong khoảnh khắc chàng ngỡ đấy là một người xa lạ! Chắc không phải là người chàng chưa từng thấy trước đây - hay là chàng từng thấy nhỉ?

Rồi khi chàng di chuyển, như thể bị đẩy tới đầu cầu thang, chàng nghe được giọng bà chàng.

“Tôi muốn các vị gặp cháu gái tôi, Druscilla Morley, người đang đính hôn với cháu trai tôi. Druscilla - là bạn rất thân của hầu tước.

Thế ra là Druscilla! Hầu tước gần như không tin được ở mắt mình.

Druscilla, người mà lần chót chàng thấy trong bộ áo nâu xỉn ghê rợn như loại người hầu khốn khổ bần cùng, giờ biến thành nhân vật không thể nào nhận ra.

Thứ đầu tiên chàng lưu ý là tóc nàng. Chàng nhớ dạo trước tóc nàng lúc nào cũng có màu đỏ - nhưng không giống như sắc đỏ sống động, rực rỡ mà các họa sĩ Venetian ưa chuộng, cái mà giờ đây đang viền quanh gương mặt trái soan với đôi mắt thật lớn chàng từng thấy.

Đôi mắt đó chắc chắn là màu lục, dường như có vẻ tinh anh sáng rõ lạ lùng còn sáng chói hơn cả những viên ngọc lục bích trên tóc nàng và trên vòng cổ tuyệt đẹp chung quanh cần cổ nàng.

Hầu tước mơ hồ nhớ ra ngọc bích lục đó từng là nữ trang của gia tộc mà mẹ chàng luôn cảm

thấy là quá thu hút để đeo.

Chàng có đủ kinh nghiệm với nữ giới để nhận ra bộ áo của nàng quả là táo bạo. Không một phụ nữ chưa chồng nào đáng thử loại áo mà chỉ vài người đã có gia đình mới dám mặc.

Áo màu lục, lấp lánh lung linh như được đính bằng cả ngàn hạt đá quý trên nền sa mỏng, và không thể thoát được mắt bất kỳ người đàn ông nào, dẫu họ có già cả đến đâu.

Hầu tước ắt hẳn đã đứng đó nhìn chăm chăm theo kiểu ngơ ngẩn hay sao, vì đột nhiên bà quả phụ ngược lên thấy chàng và chìa tay ra.

“Valdo, cháu cưng,” bà thốt lên, “gặp cháu bà vui lắm!”

Chàng bước tới trước các vị khách kế tiếp đang đợi để được mời vào, rồi tự động thấy tay mình đang cầm tay những ngón tay của Druscilla.

“Thưa ngài, chúng tôi đang lo về anh đấy,” nàng nói bằng giọng trong trẻo, rồi với giọng thì thầm chỉ có chàng nghe được nàng đánh giọng nói: “tìm cái có nào nghe cho thuận tai vì cái tội đi trễ đi.”

“Tôi phải xin lỗi,” nghe theo nàng hầu tước nói, “vì không thể đến đây sớm hơn, nhưng có một tai nạn trên đường Newmarket. Một chiếc xe hàng đã bị lật. Phải như vậy không, Anthony?”

Sir Anthony Headley, lúc này đang đứng sau hầu tước hào hiệp bước tới đỡ đòn.

“Vâng quả thật thế thưa phu nhân,” chàng nói với vị quả phụ. “Trên đường... à... đồ đạc rơi tứ tung và các bà các cô la hét inh ỏi. Chúng cháu không đi tiếp được cho đến khi phải tới giúp một tay.”

“Các anh tốt bụng làm sao,” Druscilla nói, ngược nhìn hầu tước bằng ánh mắt ra điều yêu thương trìu mến. “Em rất mong là họ xinh lắm.”

Nghe được câu này những người đứng gần đấy bật cười khúc khích nho nhỏ.

“Vậy bây giờ cháu đã tới đây, Valdo,” bà quả phụ nghiêm giọng nói, “đưa tay ra dìu Druscilla đi giới thiệu cháu ấy với bạn bè của cháu. Mọi người đều nóng lòng vì tò mò muốn gặp mặt cháu ấy.”

Druscilla đặt đầu ngón tay lên cánh tay hầu tước, và chàng đưa nàng vào phòng tiếp tân, trong đó những ngọn nến của ngọn đèn chùm khổng lồ đang thoáng nhấp nháy trong làn gió nhẹ thoảng vào từ những ô cửa sổ Pháp cao trông ra vườn đằng sau nhà.

Căn phòng chưa chi đã đầy đến phân nửa với khách khứa đến đúng giờ. Tại một đầu phòng đặt một quầy champagne với đủ loại thức ăn ngon, tất cả đều được chuẩn bị bởi đầu bếp Pháp xuất sắc của bà quả phụ, người được tiếng là một trong những đầu bếp giỏi nhất ở London.

Hầu tước vẫn còn quá sững sờ trước dung mạo của Druscilla nên nói rất ít ngoại trừ đi giới thiệu trước đến người này rồi sau đến người khác. Chàng lấy làm kinh ngạc là sự yên lặng của mình hình như không bị ai chú ý.

Druscilla nói năng - vui vẻ, duyên dáng, bây giờ chàng nhận thấy dưới ánh nến không những bộ áo của nàng mà còn làn da của nàng đã thu hút cặp mắt của mọi người nàng tiếp chuyện.

Lộ ra một cách táo bạo bởi thân áo trước cắt thấp, da nàng trắng nõn nà, mịn màng không chút tí vết như cánh hoa mộc lan. Những phụ nữ khác tô son đỏ nhưng nàng thì không. Trên mặt chỉ thoa một lớp phấn mỏng.

Nhưng môi nàng thì đỏ một cách mời gọi, và chắc chắc đôi mắt tinh anh đã được trang điểm thêm.

Họ đi vòng từ người này sang người kia, rồi hoàn toàn bất ngờ hầu tước thấy nữ công tước xứ Windleham đang bước uyển chuyển ngang qua phòng về phía họ.

Chắc hẳn chàng đã vô tình sững người; vì trong một lần quay đầu lại Druscilla đã bắt gặp. Nhưng nàng không ngạc nhiên như hầu tước vì nàng đã biết thậm chí trong lúc đó còn phản đối việc gửi thiệp mời công tước và nữ công tước.

“Đừng khờ, con à,” bà quả phụ đã nói. “Nếu bà tảng lờ họ sẽ gây ra chỉ trích và khiến thiên hạ đoán già đoán non. Bà sẽ gửi thiệp cho họ hy vọng là họ biết điều mà từ chối.”

Nhưng biết điều là cái mà nữ công tước không bao giờ có.

Công tước không đi chung với bà ta; thay vào đó tay bà ta đặt trên cánh tay một công tử quý phái khác người hãy còn là nô lệ trung thành của bà, dù trên thực tế anh ta đã bị thay thế trong lòng ưu ái của bà ta không những một mà là cả chục lần.

Nữ công tước trông mỹ miều tuyệt trần - Druscilla phải thừa nhận điều ấy. Bà ta mặc bộ áo satin màu tùng lam làm nổi bật mái tóc và đôi mắt xanh thẳm.

Druscilla nghĩ, màu áo đó cũng làm cho bà ta nhìn hơi đứng vì nó tạo ấn tượng “già mà muốn ăn mặc nhí nhảnh như gái mười tám”. Nhưng nàng tự nói với mình, cái đó chỉ là quan điểm của riêng nàng thôi.

Nàng chắc mẩm là hầu tước đang nhìn ngậy đại người tình đã bị vuột mất.

Khi nữ công tước đến gần, Druscilla thấy bà ta lờ mắt trong thoáng chốc khi quan sát chiếc áo thiết kế theo thời trang Paris và bộ nữ trang ngọc lục bích lộng lẫy trên người nàng.

Rồi bằng cặp mắt dường như hơi ươn ướt bà ta ngược lên nhìn hầu tước.

“Ôi, thưa ngài,” bà ta kêu lên bằng giọng thổn thức, “tôi chúc ngài vô vàn hạnh phúc. Tôi

không thể diễn tả được điều này mang ý nghĩa như thế nào với tôi.”

Hầu tước cúi xuống tay bà, và rồi khi nhận thấy mọi người chung quanh đang quan sát chàng cố gắng nói.

“Tôi xin giới thiệu vị hôn thê của tôi, cô Druscilla Morley. Còn đây là công tước phu nhân xứ Windleham.”

Nữ công tước không đưa tay ra cho nàng. Bà ta khẽ gật đầu với Druscilla rồi lại quay sang hầu tước.

“Thật là ngạc nhiên,” bà ta nhỏ nhẹ nói, “ngài gặp được cô à..., cô..., cô nhỏ này khi nào và ở đâu.”

Lời nói đó thật khiếm nhã, thật xúc phạm, và những người đang lắng nghe biết quá rõ rằng nữ công tước đã đích thân công khai tuyên bố rằng bà ta không có ấn tượng gì với vợ sắp cưới của hầu tước.

Thiên hạ đã biết rõ như ban ngày ban mặt là cảm tình của nữ hầu tước đặt để chỗ nào trong ba tháng vừa qua, và việc mà bà ta đã trối buộc được con tim của vị hầu tước hay thoái thác xứ Lynche đã từng là đầu đề cho vô số suy đoán.

“Lần đầu tôi gặp Valdo,” Druscilla nói một cách mạch lạc trước khi hầu tước kịp lên tiếng, “là lúc tôi nằm trong nôi. Anh ấy đã lấy mất bình sữa của tôi.”

Nghe câu này tiếng cười vang lên râm ran. Druscilla chờ đến khi lắng bớt rồi nói thêm.

“Tôi cứ ngỡ là anh ấy cần sữa cho con chuột bạch cưng của mình, nhưng sau dạo đó Valdo lúc nào cũng có nhiều thú cưng.”

Có tiếng thở dốc khe khẽ, rồi tiếng cười vang lên như ong vỡ tổ: nữ công tước quay đi, sắc mặt giận bưng bưng.

Druscilla biết hầu tước sững người vì giận, nhưng nàng nhún vai một cách ẩn ý trước cơn giận của chàng. Nếu chàng không bảo vệ cho nàng, thì nàng sẽ tự bảo vệ mình.

Từ lúc đó trở đi nàng không cần phải tìm người ủng hộ cho mình. Sự thành công của nàng đã được bảo đảm. Chỉ bằng vài lời nàng đã chiếm được lòng của hầu hết khán giả hay phê phán nhất, khó tính nhất trong xã hội, đó là những vị đại gia thờ ơ được nuông chiều chỉ muốn được giải tỏa sự chán chường của riêng họ.

“Chúc mừng!”

Không phải chỉ một người trong số bạn bè của hầu tước nồng nhiệt chúc mừng mà là tất cả. Trong hoàn cảnh hiện tại ngay cả những hội viên của Hội - độc - thân cũng bảo chàng họ sẽ tha cho chàng cái tội đã đào ngũ, phản bội lời thề sống độc thân của họ.

“Khiêu khích tốt bụng là lý do biện hộ của cậu, hử chàng thanh niên trẻ?” một thành viên lớn tuổi hơn hỏi và thúc vào sườn chàng, và nhìn Druscilla với vẻ ngưỡng mộ không che giấu. “Hừ, nếu tôi trẻ hơn, chết cũng mặc nhưng tôi phải ráng trừ khử cậu cho bằng được!”

Đã gần nửa đêm thì, được thông báo trước bởi những tiếng xì xào nhỏ nhỏ của những quan viên và những người xun xoe như thường lệ, hoàng tử xứ Wales bước vào phòng tiếp tân.

Ngài đi một mình và chưa gì đã cáo lỗi cùng bà quả phụ dùm bà Fitzherbert (*vợ hờ của hoàng tử*), người mà ngài vừa hòa hợp lại và cũng do nhân vật này mà mọi cánh cửa của xã hội thượng lưu một lần nữa được mở ra.

Tuy nhiên không phải là sự vắng mặt của bà Fitzherbert làm cho ngài cau mày và khiến ngài xuất hiện nặng phần long trọng. Khi lái xe đến đường Curzon sir Anthony Headley đã hỏi hầu tước.

“Còn cậu hoàng thì sao (*cách gọi hoàng tử thân mật*)? Ngài không hài lòng vì cậu không bẩm báo cho ngài về dự định kết hôn đâu.”

Hầu tước không trả lời, nhưng chàng biết rằng sir Anthony nói đúng. Chàng rất thân cận với hoàng tử nên không thể nào không thấy được đức ngài sẽ cho rằng bí mật như thế là một sự lãng mạ từ người mà ngài rất cho ra thân tình rất hào phóng.

Hoàng tử nói chuyện với hai hay ba người nữa trước khi hầu tước tới bên ngài, rồi với âm điệu rõ ràng là đang tức giận ngài thốt lên.

“Tại sao ta không được hay tin? Cậu chưa bao giờ đề cập bất cứ điều gì về lễ đính hôn với ta cả.”

Đối với hầu tước dường như toàn thể căn phòng cứ như đang nín thở chờ câu trả lời của chàng. Rồi trước khi hầu tước kịp cất tiếng Druscilla can thiệp vào.

Nhún mình thi lễ thật tao nhã với hoàng tử nàng ngược lên nhìn trong lúc đứng dậy, mắt nàng dưới ánh nến gần như lóe sáng như pháo hoa.

“Xin đừng tức giận Valdo tội nghiệp, thưa điện hạ, đó là do lỗi của tôi. Tôi đã thuyết phục anh ấy, chống lại sự suy xét thấu đáo hơn của anh ấy để làm theo một châm ngôn sáng suốt của điện hạ ‘bất ngờ là vũ thứ vũ khí quý giá nhất trong chiến trận’.”

“Trong chiến trận?” hoàng tử chất vấn.

“Phải thưa điện hạ, chiến trận để đoạt lấy ân chuẩn của ngài.”

Druscilla nở nụ cười với hoàng tử để lộ lúm đồng tiền.

Lời lẽ tuy táo bạo nhưng hoàng tử lại thích. Ngài ngả đầu ra sau bật cười, rồi nâng tay

Druscilla lên môi.

Ngài không thể nào cưỡng lại được những lời tăng bốc, và khi sự tăng bốc ấy lại nói đến những trận đánh mà ngài chưa bao giờ chiến đấu, nhưng vẫn cho mình là người tinh thông lão luyện trong các chiến trận đó, thì ngài thấy không cách gì cưỡng nổi.

“Cho phép ta được đưa cô xuống dùng bữa tối chứ, cô Morley?” ngài hỏi, “ta cảm thấy là cô phải kể cho ta về những điều ta từng nói, những điều mà hiển nhiên làm cho cô hứng thú.”

“Thưa điện hạ chỉ e là không đủ thời giờ, trừ phi ngài sẵn sàng lưu lại cho tới bữa sáng.”

Nàng lại làm cho ngài bật cười, còn hầu tước thì nhìn chăm chăm sau lưng họ, trong lúc họ đi xuống phòng, sắc mặt lộ vẻ hoài nghi chỉ biến đi khi bà nội chàng nghiêm giọng gọi chàng vì cái tội không đưa tay hộ tống nữ công tước Devonshire.

Từ lúc đó đối với Druscilla có vẻ như mọi điều nàng nói đều được đón nhận bằng những tiếng cười; không phải là giọng cười chế nhạo, châm biếm mà hầu tước đã lo sợ, mà là tiếng cười thành thật thích thú, tiếng cười quan tâm tán dương.

Trời đã hai giờ sáng trước khi hoàng tử cuối cùng cũng rút lui khỏi buổi tiệc.

Khi chào bà quả phụ ra về ngài nói.

“Ta thích buổi tối này còn hơn là ta tưởng, thưa phu nhân. Ta thực tình rất vui, dù ta không ngờ rằng cháu trai của phu nhân và bạn của ta rốt cuộc đã sẵn sàng tính chuyện chung thân. Cho phép ta đề nghị rằng nếu có thể thì cậu ấy và tiểu thư trẻ dễ thương này sẽ cử hành lễ cưới trước khi phu nhân Fitzherbert và ta đi Brighton, tiệc cưới sẽ tổ chức tại biệt thự Carlton.

“Quả là một vinh dự, thưa điện hạ,” bà quả phụ nói khẽ.

“Có thể tổ chức trước lúc đó chứ?” hoàng tử nói, đưa mắt nhìn Druscilla.

“Ngoại trừ bị người Pháp tấn công thì không có gì có thể ngăn cản chuyện đó được, thưa điện hạ,” Druscilla mỉm cười.

Druscilla cảm thấy ngài xiết chặt tay nàng, sau đó với sự xuất hiện của hầu tước và cả tá bạn chí thân đức ngài bước xuống cầu thang ra chỗ xe của ngài đang đợi.

Gần hai tiếng sau Druscilla và hầu tước mới thấy họ được ở một mình. Nến đang tàn dần và qua cửa sổ nền trời ánh lên sắc hoàng kim yếu ớt, sao đang lần lượt lặn mất. Druscilla khẽ thở dài.

“Thật là buổi tiệc tuyệt vời!”

“Sao em làm được chuyện đó?” hầu tước hỏi.

Câu hỏi đó đã vương vấn trên môi hầu tước suốt buổi tối, rồi rốt cuộc, khi họ có thể ở riêng và bà nội chàng đã đi nghỉ, chàng mới có dịp hỏi.

Druscilla không hề giả bộ không hiểu lời chàng hỏi.

“Thì làm việc cần mẫn, cầu nguyện,” nàng mỉm cười, “và đương nhiên là bà của anh. Bà thật tuyệt diệu và hiểu biết, còn tài tình hơn bất cứ người nào khác, rằng mọi chuyện tùy thuộc vào lần ra mắt đầu tiên của em như thế nào.”

“Nhưng sao em lại có thể trông như thế này,” hầu tước vặn hỏi, “khi anh nhớ là...?”

“Đừng nhớ gì hết,” nàng nghiêm giọng nói, “đừng để chúng ta phải nghĩ về chuyện đó nữa. Em là em họ của anh người bấy lâu từng sống yên tĩnh ở thôn quê vì gia đình đang có tang, nhưng em là người mà anh thường xuyên gặp gỡ từ khi anh còn nhỏ. Đó là câu chuyện của chúng ta, và chúng ta không thể nói chệch đi.”

Nàng vừa di chuyển vừa nói, và hầu tước thoáng thấy thân hình nàng quyến rũ đến không ngờ dưới làn áo sa mỏng.

“Khỉ thật,” chàng thầm nghĩ, “cô ấy gần như là khỏa thân vậy,” và chàng tự hỏi không biết thực tình nàng có như vậy hay không.

“Nói cho anh biết, Druscilla...” chàng lớn tiếng nói, rồi bị cắt ngang bởi một giọng nói đang gào lên từ ngoài cửa.

“Không đúng! Tôi không tin đâu!”

Đứng một cách rất điệu bộ hai cánh tay thì dang rộng là một công tử phục sức quá điệu đà. Anh ta ăn mặc bảnh bao gần tới mức như là nữ giới.

Những ngón tay của anh ta đeo đầy nhẫn, trên cravat chêm chệ một chiếc kẹp nam hạt trai và kim cương to tướng, một chiếc đồng hồ quả quýt nam cấn đá quý treo lủng lẳng từ áo gilet đến quần chèn bó sát. Và người ta thật khó mà tưởng tượng anh ta làm cách nào có thể luồn vào chiếc áo choàng ban tối bằng satin màu lục trừ phi anh ta được khâu vào trong đó.

“Ồ, là chú hả, Eustace,” hầu tước lịch sự nói.

“Phải, chính là tôi, Eustace,” là câu trả lời, “anh không còn mặt mũi nào để gặp tôi. Chỉ cần nói cho tôi biết, nói đi, Valdo, là chuyện này không phải là thật! Tôi không tin là anh chính là người đã xử chết tôi.”

“Nếu chú muốn nói đến lễ đính hôn của tôi với Druscilla,” hầu tước trả lời, “vậy thì hoàn toàn đúng.”

“Druscilla!” người mới tới nhìn vào nàng thốt lên kinh ngạc. “Anh muốn nói rằng đây là con nhãi con của mục sư ở Lynche đây sao? Tôi không tin đâu.”

“Phải, tôi là con nhãi con của mục sư,” Druscilla phản pháo, “tôi cũng nhớ anh rõ lắm, anh họ Eustace. Anh luôn luôn là thứ đáng ghét khi tôi còn nhỏ, hình như anh cũng chẳng thay đổi bao nhiêu qua ngần ấy năm. Lần chót chúng ta gặp nhau anh đã nhốt tôi trong kho chứa cây để tôi không thể đi câu cá với Valdo khi anh muốn đi riêng với anh ấy. Theo anh nghĩ, tôi hãy còn ở đó.”

Eustace Brent, con trai của em vị hầu tước xứ Lynch đời trước, giờ kính lên mắt lên xem xét Druscilla.

Mặt của anh ta đánh phấn, nhưng dấu trang điểm bao nhiêu cũng không thể giấu được những nếp nhăn ăn chơi trụy lạc, quầng thâm dưới mắt, hay là toàn bộ vẻ cáu kỉnh mà hậu quả chính yếu, như hầu tước hiểu quá rõ, là do em họ của chàng thường xuyên mang công mắc nợ.

“Chúa ơi, đây là Druscilla!” Eustace cuối cùng lên tiếng, “dù tôi khó mà nhận ra cô. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Điều hệ trọng mà anh hình như đã quên mất, Valdo, rằng tôi là người thừa kế của anh.”

“Chú tôi đã nhắc tôi đủ lắm rồi,” hầu tước chán nản nói.

“Còn anh thì luôn luôn bảo tôi rằng anh sẽ không bao giờ cưới vợ. Anh cứ lập đi lập lại rằng anh là tay độc thân thâm căn cố đế,” Eustace lớn tiếng gào lên. “Anh có tưởng tượng được cảm tưởng của tôi khi trên đường từ nhà quê ra đây tôi nhận được thiệp mời của bà nội ra sao không?”

“Tôi xin lỗi vì đã làm cho chú buồn,” hầu tước nói.

“Làm tôi buồn?” Eustace lập lại, “Lẽ ra tôi nên đến đây sớm hơn để bày tỏ không những sự lo buồn của tôi mà còn luôn cả lý do buộc tội nữa nếu tôi mở thư ra ngay, và tôi phải mất chút thời gian để thay quần áo nữa.”

“Chú may là gặp chúng tôi ở đây,” hầu tước thở dài nói. “Tôi vừa sắp sửa đi, và Druscilla chắc chắn là muốn đi nghỉ.”

“Anh không được đi cho đến khi anh nghe tôi nói,” Eustace khẳng khẳng ép buộc. “Anh phải hiểu là anh đã đặt tôi vào tình thế nan giải.”

“Tôi không hiểu tại sao,” hầu tước đồng dục nói.

“Nhưng anh đã bảo tôi rằng anh sẽ không bao giờ cưới vợ!” Eustace hét lên. “Anh đã lập ra Hội - độc - thân, mọi người đều biết anh là tay độc thân bất khả xâm phạm, người đàn ông mà mọi bà mẹ muốn mai mối cho con gái mình đều thất vọng.”

“Tôi đã đổi ý,” hầu tước nói đơn giản.

“Tôi e là anh không thể nào làm như thế,” Eustace quả quyết nói.

“Nếu chú đang bảo tôi,” hầu tước nói vắn tắt, “rằng chú bị rỗng túi và bọn đòi nợ lại đuổi theo chú, vậy được, tôi sẽ thanh toán cho chú. Nhưng đây là lần chót, Eustace. Chú đã ăn bám tôi quá lâu rồi.”

“Quá lâu à?” em chọ chàng kêu lên. “Khi mà tôi đã cho rằng mình là người thừa kế của anh?”

“Cậu hai à, hãy đối diện với thực tế đi,” hầu tước phản bác. “Tôi không có ý định kết hôn, nhưng chú biết rõ cũng như tôi là những ý nghĩ mà người ta ba hoa lúc còn trẻ có thể dễ dàng thay đổi. Druscilla và tôi sẽ kết hôn trong vòng ba tuần tới: hoàng tử đã ban cho chúng tôi tiệc mừng tại biệt thự Carlton. Nên không cần phải tranh cãi nữa. Gửi hóa đơn của chú cho tôi và thư ký của tôi sẽ lo liệu việc đó.”

“Tôi bảo cho anh biết, tôi nhất định không cho anh làm đám cưới, tôi không cho,” Eustace thét lên, chân dậm đùng đùng.

Druscilla thành linh phá lên cười.

“Ồ, anh họ Eustace,” nàng thốt lên, “anh không hề thay đổi chút nào hết. Tôi còn nhớ anh cũng xử sự y như thế này khi ba Valdo nói không cho anh cưới mấy con ngựa hồng của bác. Anh hờn mất hai ngày vì bác cho là anh không đủ kinh nghiệm để điều khiển chúng.”

“Cô câm miệng lại cho tôi,” Eustace hung hăng nói, “chuyện này chả dính dáng tới cô, Druscilla. Tôi không nghĩ ra được cô làm cách nào để cám dỗ Valdo rơi vào bẫy của cô, nhưng tôi cam đoan với cô tôi sẽ kéo anh ấy ra cho bằng được. Lấy người khác đi, bất cứ người nào, nhưng đừng là Valdo.”

“Eustace, chú say rồi,” hầu tước gằn giọng nói. “Tôi không nhận thái độ đó khi chú vừa tới, nhưng bây giờ tôi chắc chắn là chú đã say và không hiểu mình đang nói cái gì. Vào giường đi, cậu hai, tôi sẽ nói chuyện với chú ngày mai. Trong lúc này chú rất là vô trách nhiệm và vô lễ với nữ hầu tước tương lai đấy.”

Lời của chàng dường như làm cho Eustace Brent trấn tĩnh lại, và thay vào âm điệu khá kích động chứa đầy giận dữ mà anh ta đang nói từ nãy đến giờ, thì bây giờ là giọng điệu thô lỗ, nhạo báng mà dường như Druscilla nghe ra có vẻ quý quyết.

“Anh sẽ phải hối hận vì chuyện này, Valdo,” anh ta nói, “cả cô cũng thế, Druscilla. Anh không thể huých tôi đi bằng kiểu này được đâu, mà không lãnh hậu quả.”

Anh ta vừa quay đi vừa nói và bước nhanh ra khỏi phòng. Họ nghe tiếng anh ta di chuyển dọc theo đầu thang rồi xuống cầu thang.

Druscilla quay sang hầu tước trong tâm trạng kinh ngạc.

“Anh ta bị điên à?” nàng hỏi.

“Không điên hơn thường ngày đâu,” hầu tước đáp. “Chú ấy lúc nào cũng tơ tưởng về chuyện trở thành người thừa kế của anh. Anh nghĩ là chú ấy đã vay một số tiền lớn lợi dụng cơ hội thừa kế. Hừm, anh lại phải thanh toán như các lần trước, nhưng anh sẽ không tiếp tục làm chuyện này nữa.”

“Em nghĩ là anh không nên,” Druscilla tán thành. “Em không khi nào thích Eustace và giờ em nhớ ra anh ta cứ khư khư bám lấy anh như thế nào. Anh ấy ghét thấy anh có bạn khác. Em nghĩ dù lúc đó còn nhỏ em vẫn nhận thấy chuyện đó.”

“Anh e là chú ấy không phải là người dễ gây cảm tình,” hầu tước nói, “nhưng đừng để chú ấy làm mình nhức đầu.”

“Em có cảm tưởng là anh ta sẽ trở thành rất phiền toái,” Druscilla trầm ngâm nhận xét.

“Eustace làm được gì đây?” hầu tước nhún vai hỏi. “Anh không nói là chú ấy sẽ không đánh lén mình nếu có cơ hội, nhưng duy có một điều chú ấy không thể làm là ngăn cản đám cưới - đã quá trễ.”

“Không, anh ta không thể làm chuyện đó,” Druscilla ngẫm nghĩ đồng ý, “nhưng em nghĩ anh ta định làm chuyện kinh khủng để hại anh, và thậm chí anh ta có thể nguy hiểm nữa.”

“Em chỉ vớ vẩn thôi,” hầu tước nghiêm giọng nói. “Vào giường và mơ về chiến thắng lẫy lừng của em đi; khỉ thật, Druscilla, đó là cái vừa xảy ra đây. Một chiến thắng lớn - anh không bao giờ ngờ được.”

“Anh có hài lòng không?”

Câu hỏi đơn giản, tuy nhiên chàng cảm thấy có chút lo lắng lo âu trong đôi mắt màu lục của nàng. Trong thoáng chốc chàng do dự, rồi chàng thật lòng nói.

“Nhẹ nhõm mới đúng là từ để diễn tả,” chàng trả lời. “Anh chưa bao giờ đoán được em sẽ trông như bây giờ, hay là thú vị dí dỏm. Sao em làm được, Druscilla? Em làm thế quái nào mà xoay sở, sau khi sống cuộc sống như thế, để cư xử được như hôm nay?”

Rời khỏi chỗ chàng Druscilla bước về phía cửa sổ. Lúc này sao đã lặn hết và bầu trời khoác lên sắc vàng nhạt của bình minh.

“Anh muốn biết sự thật à? Cái đó thực tình làm anh hứng thú sao?” nàng dịu dàng hỏi.

“Thật lòng mà nói - anh tò mò muốn chết,” hầu tước thú nhận.

“Vậy để em kể cho anh nghe,” nàng nói. “Lúc em bắt đầu lớn lên thì anh không còn ở Lynche nữa, và em cũng không có nhiều chuyện để làm ngoài việc đọc sách. Em hết đọc rồi lại đọc - văn chương cổ điển, lịch sử, tiểu sử danh nhân - mọi cái em tìm được, và vì thế em có đôi chút khái niệm về thế giới bên ngoài vòng chật hẹp của ngôi làng nhỏ. Thế rồi em bắt đầu tự kể chuyện cho mình.”

Nàng ngưng lại, rồi từ tốn tiếp tục.

“Khi em ra ngoài đi làm trong những ngôi nhà sang trọng, nơi em bị hạn chế trong phòng học, thì từ gia nhân em biết được, nhưng anh đoán đúng đấy, những chuyện xảy ra trong xã hội thượng lưu dưới lầu. Em bắt đầu tưởng tượng mình trong cương vị giữa các quý bà quý ông. Em nghĩ đến những điều em sẽ nói và em làm thế nào để trở thành người tính tình vui vẻ thú vị, và không giống y hệt như nhiều phụ nữ, một khuôn mặt đẹp bên ngoài cái đầu trống rỗng.”

“Vậy thì tối nay những kiến thức đó đã đơm hoa kết quả rồi. Anh ước ao là sự giáo dục của mình thành công được phân nửa là đủ,” hầu tước nói.

Bất chợt nàng lóe lên nụ cười.

“Như thế thì anh thật hào phóng. Em biết chắc anh cảm giác ra sao khi anh đến đây. Đó là lý do anh đi trễ, phải không?”

Hầu tước thấy mình cúi xuống mỉm cười với nàng. Chàng lưu ý thấy hai bên má nàng có lúm đồng tiền, và nàng có kiểu ngược lên nhìn qua rèm mi khá ý nhị. Chàng tin rằng rồi đây nàng sẽ thành công.

“Em chắc chắn đã tháo gỡ rào cản đầu tiên một cách đẹp mắt,” chàng nói. “Còn nói đến hào phóng, Druscilla, anh nghĩ một lần nữa anh nợ em một lời xin lỗi.”

“Anh không cần xin lỗi,” nàng trả lời. “Anh quên đây là cái em muốn sao. Đối với em tất cả đều lý thú, tất cả đều vui không thể tả.”

“Anh quên mất,” chàng trả lời, “‘nhà nữ thám hiểm’ mà lại.”

“Đúng y boong,” nàng đáp.

Chàng bật cười và đưa tay nàng lên môi.

“Chúc ngủ ngon,” chàng nói, “và thưa với bà sáng anh sẽ ghé thăm để cảm ơn bà.”

“Đừng đến quá sớm,” Druscilla năn nỉ, “anh đừng quên là đã hẹn gặp Eustace.”

“Ồ, cái tên Eustace mắc toi,” hầu tước đáp. “Chú ấy phiền chết đi được, lúc nào cũng thế cả.”

Chàng bước xuống thang ra chỗ xe đậu, người hầu hãy còn đứng đó đợi chàng. Druscilla tiễn chàng đi.

Nàng biết được rất nhiều chuyện về hầu tước trong những tuần chót này. Chàng không những là một thanh niên đẹp trai, được nuông chiều mà còn là một tay Conrinthian được ngưỡng mộ bởi tất cả bạn bè đồng song, một người am hiểu tường tận về ngựa và còn là một kỵ sỹ xuất chúng.

Ngoài ra, bà quả phụ đã kể cho nàng rằng chàng còn chiến đấu vô cùng anh dũng trong quân đội.

“Tướng Ralph Abercromby, người mà cháu ấy phục vụ dưới quyền chỉ huy của ngài để chống lại quân Hoà lan trong mặt trận Helder,” bà bảo Druscilla, “đích miệng nói với bà rằng ngài không muốn để bất cứ ai chỉ huy binh sĩ trong hoàn cảnh gian nan ngoài Valdo, bà cam đoan với cháu ngài Ralph không dễ dàng khen ai cả.”

Druscilla mỉm cười với mình. Tối nay cả hai người họ đều ở trong hoàn cảnh gian nan. Nhưng không phải là Valdo mà chính là nàng đã tìm được cách thoát hiểm.

Nàng liếc nhìn bóng mình trong tấm gương mạ vàng và bất chợt dang rộng hai tay như ôm chầm lấy thế giới.

“Thật là phấn khích,” nàng thì thầm, “phấn khích tới điên cuồng, tới rồ dại, tới cuồng nhiệt.”

CHƯƠNG 4

Mặt trời soi lấp lánh trên bộ cương khảm bạc khi hầu tước điều khiển chiếc xe chạy kiểu Tandem (*mắc ngựa thành một hàng, con trước con sau*) một cách tài tình qua cổng vào công viên Hyde.

Druscilla cảm thấy chưa bao giờ mình hạnh phúc đến thế.

Nàng biết rõ ánh mắt hầu tước hiện lên vẻ trầm trồ khi chàng đến đón nàng tại nhà bà mình, sau khi đã phái người hầu đưa tin vào lúc sáng sớm để nhắn rằng chàng sẽ đưa nàng đi dạo bằng xe.

“Mình nên mặc áo nào đây?” là câu hỏi mà phụ nữ thường hay hỏi đã mấp máy trên môi nàng từ khi nhận được thiệp mời. Hầu tước quả phụ mỉm cười.

“Cháu đã khiến cho họ bàn tán rồi thì cháu phải để họ tiếp tục làm làm y như vậy!”

Để đáp lời Druscilla đột nhiên quỳ xuống bên chiếc ghế của vị phu nhân lão thành và đưa hai tay cầm lấy đôi tay nổi gân xanh của bà cụ.

“Cháu làm thế nào cảm ơn bà cho tối hôm qua hở bà?” nàng hỏi.

“Thì bằng cách tiếp tục trở thành một thành tựu như cháu đã làm một cách không thể ngờ được,” bà quả phụ đáp. “Cháu đã khuấy nước trong hồ, thì cứ để cho nước tiếp tục gợn sóng.”

Lúc này Druscilla nói năng có chút không mạch lạc, nhưng giờ đây nàng bật cười, rồi hôn tay bà quả phụ và đứng dậy.

“Bà có thực tin rằng họ sẽ bàn tán về cháu hôm nay không?” nàng hỏi bằng giọng rất non nớt.

“Họ chẳng còn nói được cái gì khác đâu,” bà quả phụ cam đoan với nàng. “Họ từng đưa ra ý kiến này nọ, hỏi han, đoán tới đoán lui xem vợ tương lai của Valdo nhìn như thế nào. Giờ họ biết rồi, và đối với số đông những người gọi - là - mỹ - nhân của xã hội nếu chuyện đó không phải là điều một ngạc nhiên đáng ghét vậy thì bà không phải là người am hiểu về giới của bà rồi.”

“Họ ghét cháu vì đoạt được anh ấy sao?” Druscilla hỏi.

“Họ sẽ ganh tị và mong tiêu diệt được cháu,” bà quả phụ trả lời. “Và chỉ có một người để họ

làm được chuyện đó thôi - chính là cháu.”

“Vậy thì cháu nhất định đứng cho vững!” Druscilla bật cười. “Vì thế cháu hỏi ý kiến bà lần nữa, bà bác sáng suốt nhất trong tất cả mọi bà bác trên thế giới, cháu nên mặc cái gì?”

Nàng biết rằng lựa chọn của bà quả phụ đã thành công khi nàng thấy nét mặt của hầu tước. Nhưng bây giờ, khi họ rẽ vào công viên và chàng nhấc chiếc nón cao hết lần này đến lần khác chào những người quen đi ngang, nàng biết rằng trong khi mắt đàn ông giương to thêm một tí khi thấy nàng, thì mắt đàn bà nheo lại thêm một tí.

Áo của nàng đơn giản vừa phải nhưng ôm lấy thân hình và hầu như nhìn xuyên qua được, may theo thời trang thịnh hành ở Paris mà nhờ Josephine, vợ của Napoleon Bonaparte, đã trở thành một cái mốt.

Áo được may bởi tay thợ bậc thầy bằng the màu hoa thủy tiên vàng mà dường như rất bắt nắng và làm nổi màu da trắng như hoa mộc lan của nàng một cách lạ lùng, và làm cho mái tóc đỏ của nàng thêm óng ả.

Chiếc nón bonnet vành cao được viền bằng lông đà điểu tương xứng với vòng cổ nạm hoàng ngọc mà bà quả phụ đã cho nàng mượn để đeo quanh cần cổ thon thả, và quanh cổ tay mảnh mai là chiếc vòng nạm cùng một thứ ngọc lỏng lánh.

“Lúc ở Newmarket anh thích chứ?” Druscilla hỏi khi họ đã lái được một đoạn nhưng chưa nói chuyện với nhau.

“Cuộc đua thật là nản,” hầu tước đáp, “anh đã thua tiền. Có lẽ anh không có tâm trạng để thắng.”

“Em luôn nghe rằng Newmarket hình như là nơi sản sinh ngựa thì chậm lụt và gái làng chơi thì phóng dăng.” Druscilla nhận xét.

Câu nhận xét của nàng làm hầu tước sững sốt đến nỗi thả lỏng cả cương ngựa trong chốc lát.

“Drusiclla!” chàng gắt lên. “Em không được nói đến những chuyện như thế!”

“Ngoài mấy con ngựa nâu của anh thì có ai nghe em nói cơ chứ?” nàng hỏi. “Em đánh cuộc với anh là tụi nó từng nghe những chuyện còn động trời hơn ở những dịp khác nữa đấy.”

Khóe môi hầu tước vắn lại. Đoạn chàng nói: “anh xin em làm ơn giữ mồm giữ miệng. Anh thấy phu nhân Jersey đang trước kia kia và anh sẽ giới thiệu em. Nhưng chỉ cần sẩy miệng một chữ thôi là bà ta có thể cấm cửa em vào Almacks đấy (*câu lạc bộ của thành phần thượng lưu, phu nhân Jersey là một bảo trợ hay hội trưởng*)

“Em sẽ cư xử cho phải phép,” Druscilla hứa với chàng bằng giọng mà chàng nghi ngờ nghe có vẻ như tiếng cười khúc khích nho nhỏ.

Hầu tước kéo đội ngựa lên cạnh chiếc xe kéomui trần, ngồi trong đó là vị nữ hoàng không ngai của xã hội thượng lưu và là một phụ nữ đáng sợ nhất Anh quốc. Bà ta ăn nói hoạt bát như khướu, tuy nhiên lại tàn ác như báo đen và nguy hiểm như rắn lục đối với những người làm phật lòng bà ta. Nhưng với nụ cười thiện ý bà ta chào hầu tước.

“Tôi thật là giận vì không tham dự được buổi tiệc của bà nội ngài tối qua, Valdo,” bà nói.

“Buổi tiệc chỉ có một điều sơ xuất thôi - là phu nhân không có mặt,” hầu tước nhã nhặn nói.

Đôi mắt của phu nhân Jersey đang quan sát hết mọi chi tiết trên diện mạo của Druscilla.

“Ngài có thể giới thiệu hôn thê của ngài,” bà ta nói cứ như nữ hoàng ban lệnh.

“Đây là em họ đời thứ hai của tôi, Druscilla Morley, thừa phu nhân,” hầu tước nói. “Như phu nhân biết đầy, cô ấy đang ở với bà tôi cho đến đám cưới của chúng tôi.”

Phu nhân Druscilla hơi gật đầu chào Druscilla.

“Tôi đã nghe,” bà ta lại quay sang hầu tước nói, “ngài được tổ chức tiệc cưới ở biệt điện Carlton. Ngài chắc hẳn là được sung ái.”

“Nếu tôi được như thế,” hầu tước nói, “thì đấy là vì phu nhân luôn luôn tử tế với tôi.”

Phu nhân Jersey khẽ cười.

“Ngài lúc nào cũng là một nhà tán dương rất tài ba, Valdo thân mến. Đấy là một đặc tính lạ thường nơi một đàn ông người Anh vì hầu hết bọn họ đều không thể nào xâu được hai chữ nghe cho êm tai lại với nhau.”

“Tôi chưa bao giờ tán dương phu nhân cả,” hầu tước đáp. “Tôi chỉ là nói thật lòng thôi.”

Trong khoảnh khắc vẻ hoạt bát của phu nhân Jersey dường như sững lại. Bà ta ngược lên nhìn hầu tước và mắt bà ta ẩn chứa điều gì đấy làm cho Druscilla mím môi lại.

Rồi hầu tước nhắc nón chào và họ lái xuống đường Row, lũ ngựa nổi đuôi theo những chiếc xe khác, xe nào xe nấy đánh bóng sáng choang và trang trí với ấn ký và huy hiệu, chiếc sau lại trông sang trọng hơn chiếc trước.

“Phu nhân Jersey có phải là một trong những người ve vãn anh không?” Druscilla hỏi.

“Đây là điều em không nên hỏi,” hầu tước trả lời một cách trách cứ. “Thật hết nói nổi, Druscilla em phải ráng xử sự theo đúng khuôn phép mới được.”

Druscilla thở dài.

“Trời ơi,” nàng nói, “em có thể thấy rồi đây trong tương lai chúng ta sẽ nói chuyện không chê vào đâu được.”

“Này nhé, em sẽ nói ‘Chào buổi sáng, thưa ngài, em mong rằng ngài đã ngủ ngon giấc.’

“Rồi anh đáp, ‘tàm tạm.’

“ ‘Em nghi là tối qua ngài đã về đường như hơi trễ, hay là em làm lẫn thế nhỉ?’

“Anh chắc chắn sẽ trả lời, ‘ta bị thu hút vào buổi bàn luận có phần nặng nề về sự ân xá cho Bornapart có thể chỉ là một sự giả trang để cho hắn thêm thời gian xây dựng đội quân xâm lăng.’

“ ‘Thật hấp dẫn làm sao, thưa ngài! Và cuộc trao đổi ý kiến này có phải xảy ra trong câu lạc bộ White hay là tại chỗ của bà Barclay (*kỹ nữ*) không?’”

“Druscilla!”

Hầu tước thắng thốt khi Druscilla nhắc đến hai tòa nhà nổi tiếng dung tục nhất trong London đến nỗi để cho lũ ngựa lại chồm tới trước một lần nữa làm cho chàng phải vất vả kiềm chế chúng.

“Em nghe người ta nói mấy cái nơi như thế ở cái chỗ quý quái nào hả?” chàng hỏi. “Huống hồ là nói ra.”

Druscilla không ừ hử gì, và một lát sau chàng nhìn xuống nàng nói.

“Mắc toi, anh tin là em cố tình khiêu khích anh đây mà. Em bảo anh là hồi còn nhỏ em đã bị đòn. Bây giờ anh chỉ có thể nói là em chưa bị đòn đủ và chưa đủ đau.”

Druscilla cúi đầu.

“Em thấy là em phải kiếm cái chày đánh cricket cho anh mới được, thưa ngài,” nàng nói bằng giọng nhu mì.

Môi hầu tước vặn lại, rồi bất chợt chàng phì cười và Druscilla cũng cười chung với chàng.

“Hai vị vui quá, Valdo,” sir Anthony Headley thốt lên, rồi kéo ngựa lên cạnh chàng.

Anh đang cưỡi một con ngựa đực rất phương phi, làm nổi bật dáng dấp tề chỉnh và chiếc áo choàng đi ngựa thanh lịch, Druscilla cũng thích cái kiểu anh đội chiếc mũ nôi nghiêng nghiêng một cách ngang tàng.”

“Chào anh, sir Anthony,” nàng mỉm cười.

“Kẻ hầu của cô đây, cô Morley. Cho tôi cảm ơn cô về buổi tiệc rất thích thú tối qua nhé.”

“Anh phải cảm ơn bà nội của Valdo đi,” Druscilla đáp. “Tôi thích nó còn hơn bất cứ buổi tối nào trong suốt đời tôi.”

Sự nồng nhiệt của nàng dường như có vẻ truyền cảm.

“Tôi có thể gặp các vị tối nay tại nhà phu nhân Lansdowns không?” sir Anthony hỏi.

Hầu tước rên lên.

“Đừng nói với tớ là tớ phải chịu đựng thêm một buổi hội họp cứng nhắc nữa?” chàng hỏi.
“Một cái là đủ rồi!”

“Đương nhiên anh không cần đi nếu anh chán,” Druscilla vội nói. “Sir Anthony, anh có lòng tốt đưa tôi đi không? Bà bác của tôi sẽ tổ chức một buổi tiệc ăn tối nhỏ trước dạ vũ.”

“Tôi vô cùng hân hạnh được làm thế...” sir Anthony đáp, nhưng lời của anh bị hầu tước cắt một nhát gọn băng.

“Cám ơn cậu, Anthony, nhưng tôi hoàn toàn có khả năng hộ tống vị hôn thê của tôi cho dù cô ấy muốn đi cho hết cái buổi tối chán không còn chỗ để nói.”

“Dĩ nhiên là cậu có quyền ưu tiên,” sir Anthony nói một cách khéo léo, “như vậy tôi sẽ gặp hai vị tại nhà Lansdowns. Cho đến lúc đó, cô Morley, tôi hy vọng cô sẽ dành cho tôi ít nhất là một bản nhảy nhé.”

“Anh sẽ có một bản ngay khi tôi tới,” Druscilla hứa.

Nhưng lời của nàng bị tiện mất vì hầu tước đã ra roi và lái ngựa đi.

“Đưa mắt nai nhìn Anthony chỉ là vô ích thôi,” hầu tước nghiêng giọng.

“Em không muốn anh phải tự làm phiền mình,” nàng từ tốn trả lời. “Anh rất quen thuộc với những hội họp này, nhưng với em thì mới mẻ và hào hứng.”

“Phiền phức đúng là chữ để diễn tả,” hầu tước nói. “Nhưng nếu cần làm - thì cần phải làm. Tạ ơn Chúa là chỉ còn vài tuần trước khi hoàng tử rời London, đến lúc đó thì mùa hội sẽ chấm dứt.”

“Rồi chúng mình sẽ đi đâu?” Druscilla hỏi.

“Anh chưa có dự định chúng mình sẽ làm gì sau đám cưới,” hầu tước trả lời một cách áp chế.

Căn cứ vào cái kiểu chàng thúc ngựa và vênh cằm ra nàng biết chàng lại bức mình, y như nàng nhớ là chàng thường làm lúc nhỏ.

Họ lái một khoảng trong yên lặng, rồi nàng dỗ ngọt.

“Làm ơn đừng giận mà, Valdo. Chuyện gì đã xảy ra - thì đã xảy ra rồi. Bây giờ dù có hối hận

đến đầu cũng không sửa đổi được.”

“Phải, em nói đúng,” hầu tước đồng tình. “Anh chỉ là không muốn em tự biến thành một tên gốc thoi.”

“Em nghĩ thật ra là,” Druscilla đáp, “mình đang biến mọi người khác thành đồ gốc. Chỉ có mình mới biết được sự thật, thật là thú vị khi thấy họ đang bị lôi vào trò chơi.”

Nàng biết mình đã nói thảm ý chàng khi thấy hầu tước lại mỉm cười.

“Chúa ơi! Họ sẽ điên lên được nếu mà họ biết mình đang làm cái gì!” chàng nói, “và người duy nhất có thể nói với họ là...”

Chàng tính nói “nữ công tước,” nhưng đổi ý.

“Không ai có cơ hội tiết lộ chuyện của mình cả,” Druscilla khế khàng nói, nhưng ngay khi nàng nói nàng nghĩ là mình đang huênh hoang, nên nàng bắt chéo ngón tay một cách mê tín.

“Nhất định phải giữ bí mật, nhất định,” nàng tự nhủ và thấy mình đang cầu xin.

Chắc chắn không có bất cứ chuyện gì làm hỏng được hạnh phúc phi thường này của nàng.

Trong suốt buổi chiều vô số thiệp mời cần phải hồi âm, và bà quả phụ nhất định bắt Druscilla ngả lưng một lát trước khi trang phục cho nàng đi dự dạ vũ tại nhà phu nhân Lansdowns.

Druscilla phản đối rằng nàng quá hồi hộp không nghỉ ngơi được, nhưng đến lúc buồn ngủ nàng ngủ gục cả tiếng, chỉ để mình mơ thấy trở lại phòng học ảm đạm, tối tăm và đầu óc bất ngờ tràn ngập những nỗi kinh hoàng không thể nào diễn tả vì có ai đó đang xoay núm cửa trên cánh cửa đã được khóa lại.

Nàng hét lên rồi tỉnh giấc thấy tim mình đang đập dồn.

Nàng đã phải sống lại qua những nỗi sợ hãi hoang mang đã ám ảnh nàng lâu đến độ nàng không ngờ được là mọi chuyện bây giờ đã chấm dứt. Trong giây lát nàng nằm trên chiếc giường mềm mại phủ màn và nghĩ chắc mình đang mơ, và rồi nàng nhận ra mình đang ở chỗ nào và cảm thấy một sự thanh thản không lời nào mô tả được. Lần đầu tiên trong đời nàng được an toàn.

Nàng đã kết hôn - đã kết hôn với người dù anh ta trở thành chồng nàng một cách bất buộc, tuy nhiên lại chính là người bảo hộ hợp pháp của nàng.

Nàng không bao giờ phải sợ hãi hay đói khát hay - tệ hơn nữa - là phải quy hàng những sự theo đuổi của những tên đàn ông nàng căm ghét và ghê tởm; không bao giờ nàng cần biết đến những cơn sợ hãi đã đánh thức nàng lúc này, sự sợ hãi khiến miệng nàng khô khốc và toàn thân yếu ớt đến nỗi nàng gần như tê liệt bởi chính sự khiếp đảm của nó.

“Mình an toàn rồi! An toàn rồi!”

Nàng lập đi lập lại những chữ đó cho đến cuối cùng nàng đã tin là như thế, rồi trượt xuống giường ra nhìn đắm đắm vào tấm gương trên bàn trang điểm.

Có thật đây là Druscilla, cô gái bị kinh hãi, khốn khổ đã cố tình biến mình thành u ám, xấu xí không?

Có phải đây cũng là cô gái đã có những lúc tuyệt vọng nghĩ rằng thà chết còn đỡ hơn là phải sống, hoặc rằng hy vọng duy nhất khỏi bị quấy nhiễu là phải trở thành già và xấu đến nỗi đàn ông hề thấy mặt là phải chán ghét bỏ đi?

Tuy nhiên tấm gương cho nàng thấy quá rõ ràng rằng đàn ông từng miễn cảm đến độ nào khi thấy khuôn mặt bên dưới lớp nguy trang mà nàng đã tìm cách đánh lừa họ.

Này là làn da nàng, này là gò ngực nhỏ với những đường cong non mềm, gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt màu lục thật to, và nổi bật trên tất cả là mái tóc đỏ lòa xòa trên vai và buông thành những gợn sóng óng mượt dài qua eo lưng.

Nàng ngó bóng mình đắm đắm chỉ trong giây lát rồi quay đi. Thậm chí cho đến lúc này nàng vẫn còn sợ sức quyến rũ của chính mình.

Trong biết bao lâu sự thu hút ấy từng là cái nàng sợ nhất đến độ chán ghét, bởi vì khi đàn ông nhìn thấy nàng bọn họ đều biến thành lũ dê tiện.

Nhưng lúc xuống dùng cơm tối trên mặt nàng không còn lại dấu hiệu nào ngoài sự trẻ trung và hưng phấn. Thêm một lần nữa nàng lại hỏi bà bác mình nên ăn mặc như thế nào, và bà quả phụ đã cố vấn cho nàng một cách khôn ngoan.

Bà khuyên, “Hãy làm cho thiên hạ ngạc nhiên.” “Tối qua cháu là người lịch lãm, gần như táo bạo. Lúc đó cháu trông không giống là một thiếu nữ non nớt chưa trải đời nhưng là một phụ nữ lịch duyệt, loại phụ nữ duy nhất mà họ cho rằng sẽ nắm bắt và trói buộc được người đàn ông độc thân hay né tránh như là ‘ngài hầu tước chưa vợ’.” Tối nay hãy để cho cháu nhìn trẻ trung và đơn giản hơn là lạ lẫm; hãy khả ái với họ hơn là căm dỗ.”

“Ôi bà anh minh thần võ quá,” Druscilla reo lên. “Đến khi nào cháu mới có được kinh nghiệm và khôn khéo như bà đây?”

“Chỉ đến khi cháu già khú như bà thôi,” bà quả phụ đáp một cách giễu cợt, “và đến lúc đó cháu ăn mặc như thế nào đi nữa thì cũng không thành vấn đề.”

Thế rồi Druscilla chọn một chiếc áo đầm trắng bằng sa Paris chỉ đính vài hạt lam ngọc nhỏ quanh gấu áo. Cùng màu với những viên đá quý này là hai dải băng băng màu lam ngọc bắt chéo trước ngực nàng và thắt thành một chiếc nơ xinh xắn thả sau lưng.

Còn có đôi hài màu lam ngọc lộ dưới gấu áo, và hai chiếc nơ lam ngọc thắt ngay cổ tay thay cho vòng để giữ đôi găng tay ở yên vị trí.

“Cháu nhìn ra sao hở bà?” Druscilla hỏi khi nàng đi vào phòng ngủ của bà quả phụ trước khi xuống dưới lầu.

“Trẻ trung như mùa xuân, cho đến khi người ta nhìn vào mắt cháu,” vị phu nhân già đáp.

Druscilla bật cười.

“Bà muốn nói là có quý đang ẩn nấp đâu đó trong mắt cháu.”

“Đúng thế,” bà quả phụ nở nụ cười, “đó là vì sao họ sẽ không thấy cháu nhu nhược ẻo lả dẫu cháu tác động họ bằng những cách khác.”

Nhưng lúc xuống dưới lầu nàng chỉ nghĩ đến ảnh hưởng của mình đối với mỗi một người - là hầu tước.

Chàng đang đợi nàng trong phòng khách nơi họ tụ tập trước bữa tối, và thật ngạc nhiên chàng đã đến đúng giờ còn trước hơn cả những khách khứa đã tới.

Chàng ngẩng lên nhìn khi nàng đến gần, và đặt ly brandy trong tay xuống. Chàng quan sát nàng đi ngang qua phòng về phía chàng, và một lần nữa chàng lại chú ý đến vóc dáng xinh đẹp và cái cách tóc nàng phản chiếu dưới ánh nến.

“Anh đến đúng giờ thật hay quá,” Druscilla vừa nói vừa nhún chào chàng. “Bà của anh đang trông anh đến để chủ tọa bữa tối.”

Mắt chàng dường như thu hết mọi chi tiết trên dung mạo nàng, và nàng đoán chàng rất sành sỏi với y phục của phụ nữ.

“Không đeo trang sức à?” chàng hỏi.

“Có thay đổi so với tối qua,” nàng nói. “Anh thích em đeo hơn sao? Thật tình có đủ đồ để chọn mà.”

“Thôi khỏi, em cứ để như vậy đi,” chàng nói, “nhưng anh mong có ngày em sẽ đeo bộ kim cương của gia tộc. Anh còn nhớ là mẹ anh trông như là công chúa trong truyện thần thoại khi mẹ đến hôn anh chúc ngủ ngon trước khi bà vào triều.”

“Em đã thấy bộ kim cương của họ Lynche rồi,” Druscilla đáp, “thật là lòng lầy. Nhưng em nghĩ có lẽ nên đợi cho đến khi em chính thức thành hôn.”

“Có lẽ như thế là hay nhất,” hầu tước tán đồng.

Druscilla chợt nhận ra rằng họ những điều họ vừa nói ra chỉ có chút ít hay chẳng hề liên

quan gì đến những cái họ đang nghĩ.

Nàng không hoàn toàn hiểu rõ những ý nghĩ của hầu tước nhưng với nàng, bản thân nàng hầu như nhận thức được một cách bút rứt sự gần gũi của chàng và rằng chàng rất khác biệt với chàng trai mà nàng lúc nào nàng cũng nhớ đến.

Chàng trai mà nàng thường tưởng nhớ trong suốt những năm họ chia tay.

Đó không những là do những điều bà chàng từng nói về chàng; không những là do sự ngưỡng mộ chàng nhận được từ những phụ nữ khác hoặc cái cách họ nhìn chàng.

Mà đối với nàng chàng là một người đàn ông, và cảm giác đó mạnh đến nỗi làm cho nàng lùi ra cách chàng một chút, bất chợt nàng cảm thấy sợ, bất chợt nàng cảm thấy lo lắng.

Rồi chàng mỉm cười, và nàng thấy mình cười đáp lại.

“VẬY đêm nay là một chuyến phiêu lưu khác,” chàng nói, và rồi chàng tỏ ra khả ái đến nỗi nàng thấy mình không dấn được lại tiến đến cạnh chàng.

“Đúng rồi,” nàng trả lời. “Đâu ai biết chuyện gì sẽ xảy ra! Thật tình dù sau khi chiếm được cảm tình của hoàng tử tối qua thì đâu còn sót lại người nào quan trọng hơn, trừ phi mình được tổng linh thiên thần đích thân ghé thăm!”

Hầu tước phá lên cười khi khách tới, và buổi tiệc hóa ra lại trở nên rất vui nhộn. Sự hóm hỉnh vừa châm biếm vừa tỉnh tỉnh của bà quả phụ và những nhận xét không ai đoán được của Druscilla đã làm cho khách ồ lên có vẻ tiếc nuối khi đã đến giờ đi dự dạ vũ.

“Ôi đời độc thân! Ai thềm làm dân độc thân chứ?” Druscilla nghe một trong số các người đàn ông lớn tuổi hơn thốt lên khi ông ta vỗ lưng hầu tước. Cậu là đúng là anh chàng tốt số, dù tôi nghĩ là mọi người đều nói với cậu như thế.”

“Phải, đúng thế,” hầu tước đáp, và chỉ trong giây lát nàng tự hỏi không biết chàng có ghét thấy nàng thành công hay không.

Dạ vũ đó đông nghẹt tề hạp và nhóm người của bà quả phụ phải đợi trên thang gần nửa tiếng mới lên được vũ sảnh. Nếu một khi người đã lạc vào trong đám đông thì gần như không có cách nào để tìm được, và Druscilla chợt hiểu tại sao Valdo cảm thấy chán ngán với đám đông chen chúc kiểu này.

Khi quá nửa đêm một lúc lâu từ chỗ khiêu vũ trở lại với sir Anthony Headley, nàng mới biết bà quả phụ đã về nhà và nhắc lại rằng Druscilla không nên thức khuya vì còn nhiều tiệc tùng nữa phải tham dự.

“Bây giờ em về được rồi,” nàng bảo hầu tước.

“Thật à? Vậy thì đội ơn trời! Em không cần phải vào chào đâu, trong lúc có cơ hội thì mình

hãy lên đi.”

“Em nghĩ như thế là hay nhất,” Druscilla tán thành.

Nàng đưa tay ra cho sir Anthony hôn.

“Chào buổi tối,” nàng nói, “và cảm ơn anh. Tôi thích bản nhảy của mình lắm, dù mình gần như bước không nổi.”

“Tôi cũng thích không thể tả,” anh nói và nâng tay nàng lên môi, bất chấp hầu tước đang ngó anh trừng trừng.

“Anh không hiểu Anthony đã bị trúng cái gì,” chàng càu nhàu khi đi xuống lầu với Druscilla, “cứ đảo vòng vòng xun xoe, miệng lưỡi trơn như bôi mỡ.”

Druscilla không trả lời, và thật ra hầu tước hình như cũng không trông đợi nàng làm thế. Ngay sau khi gọi xe đến chàng hối nàng lên xe, rồi nàng lấy làm ngạc nhiên khi nghe chàng bảo xà ích đánh xe đến tòa nhà Lynche.

“Anh vừa nhớ ra,” chàng nói khi họ bắt đầu đi, “rằng anh đã mua một món quà để tặng bà nội, một món quà nhỏ để cảm ơn mọi việc bà làm cho em. Anh đã định mang theo tối nay nhưng lại quên. Có lẽ em nên bảo với gia nhân đặt nó trên khay thức ăn sáng của bà. Nó sẽ đem đến ngạc nhiên khi bà thức giấc.”

“Anh tử tế quá!” Druscilla reo lên. “Bà sẽ vui lắm, em biết chắc mà. Bà cứ tự hỏi hoài là anh có hài lòng với những chuyện chúng tôi đã làm không.”

“Hài lòng, chắc chắn là anh hài lòng,” hầu tước đáp. “Không có mấy người ở tuổi của bà mà hay như thế vào thời điểm như thế này.”

“Không có ai được như bà cả!” Druscilla đồng tình với giọng ấm áp. “Bà thực rất là tuyệt. Bà hết lòng hết dạ với kế hoạch này. Thiếu bà mình sẽ không thể nào làm được như thế.”

“Phải,” hầu tước đồng tình, “đó là vì sao anh mua cho bà thứ mà anh cam đoan bà sẽ thích.”

“Em ước chi anh có thể tặng bà tối nay,” Druscilla nói, đoạn thêm vào: “không cần, có lẽ tốt hơn cứ để như thế này. Bà có thể mở riêng và không có ai sẽ ngạc nhiên khi thấy anh tặng bà món quà thật giá trị - có phải thế không?”

“Rất là đắt tiền, nếu em định nói như thế,” hầu tước mỉm cười, “anh cam đoan với em là thứ bà sẽ thích.”

“Nói cho em biết đi,” nàng nài nỉ.

“Không được,” chàng trả lời, “anh cũng muốn tạo cho em ngạc nhiên. “Tình cờ có đến hai món quà.”

“Hai cái à?” Druscilla hỏi. “Không... không có món nào nữa cho em sao?”

“Có, cũng có một cái cho em,” hầu tước trả lời.

“Vậy em không đợi tới sáng mới thấy được đâu,” Druscilla reo lên, “khi anh đưa cho em là em sẽ mở ra liền.”

“Được thôi,” chàng nói, cảm thấy thú vị bởi sự háo hức của nàng. “Anh sẽ không để em đợi lâu đâu. Anh cất quà ở tủ bảo hiểm và chỉ có anh mới có chìa khóa, vì vậy anh phải tự đi lấy. Hãy đợi trong xe cho đến khi anh trở lại. Nếu em vào nhà hôn phu của mình vào giấc tối này thì không tiện cho lắm.”

Chàng nhấn mạnh chữ hôn phu làm cho Druscilla cười khúc khích.

“Phải chi mà họ biết nhỉ,” nàng nói.

“Cám ơn Chúa là không có ai biết,” hầu tước nghiêm giọng nói.

Người hầu mở cửa xe và hầu tước đi vào trong nhà.

Druscilla ngồi đợi ở ngoài. Đèn đuốc từ tiền sảnh rọi sáng khắp lề đường. Nàng thấy được một phần chiếc bàn mạ vàng và tấm gương gần đấy.

“Chẳng bao lâu nữa mình sẽ sống ở đó!” nàng thầm nghĩ và cảm thấy một xúc cảm lạ lùng mà nàng không cách nào diễn tả thành lời, dù là với nàng.

Rồi thì nàng thấy một người đàn ông ăn mặc cầu thả đi đến cửa nhà và nói với người hầu đang trực cửa.

“Có phải ngài Lynche là người vừa mới đi vào không?” hấn hỏi.

“Phải, chính là ngài ấy,” người hầu đáp.

“Vậy thì đưa cho ông ấy cái thư nhắn này. Đưa tận tay đấy, hiểu chứ? Không được để cho ai thấy, cái này là của nữ công tước.”

Người đàn ông hạ giọng khi nói đến mấy chữ chót, nhưng Druscilla vẫn nghe được rõ ràng. Nàng thấy người đàn ông đó, mặc kệ hấn là ai, đã nhét một đồng bạc vào tay người hầu, rồi quay đi lẩn vào bóng tối.

Nổi cơn bốc đồng, rồi thậm chí không cân nhắc xem mình đang làm gì, Druscilla bước xuống xe. Nàng đi đến cửa theo chân người hầu, anh ta chỉ mới đi có vài bước vào tiền sảnh.

“Đưa thư nhắn đó cho tôi,” nàng nói một cách ra lệnh.

“Thư này là cho ngài ấy, cô à,” người trực cửa thốt lên phản đối.

“Tôi sẽ đưa cho ngài ấy,” Druscilla nói và lấy tấm giấy trong tay người hầu.

Anh hầu ngạc nhiên nhìn nàng chăm chăm khi thấy nàng mở tờ giấy được niêm kín.

“Em phải gấp anh ngay lập tức, em mong anh lắm!”

Xe của em đang đợi ngoài công viên.

C.”

Druscilla đọc những chữ đó tới hai lần, rồi nàng nhét tờ giấy vào thân áo trước và quay ra xe.

“Mắc toi mụ ta!” nàng giận dữ tự nói với mình, “mụ ta không để mặc anh ấy được sao! Mụ ta sẽ làm hỏng hết mọi chuyện. Công tước mà phát hiện ra là gây tin đồn um sùm cho mà xem. Tôi không để cho chuyện này xảy ra đâu. Dù không muốn đi nữa tôi cũng phải chặn mụ ta lại.”

Nàng băng qua công viên và đi ngang những cây cối bụi lùm vào trong khu vườn, nàng nghĩ mình thấy được hình dáng đen đen của cỗ xe phía bên kia.

Nàng đứng nhìn chăm chú một hồi, rồi nổi bực đồng kéo áo choàng quanh người và đi nhanh qua vườn. Nàng cảm thấy hài mình lún vào nền đất mềm khi nàng xông ngang những bụi hoa oải hương và đi ra mặt bên kia.

Nàng đã nghĩ đúng. Ở đằng đó có một cỗ xe đóng kín chỉ có một ngựa kéo.

Không nghi ngờ gì nữa, nàng nghĩ thầm, rằng nữ công tước đang ở bên trong đợi Valdo để gây thêm chuyện còn rắc rối hơn mụ ta từng làm trước đây.

Druscilla chạy đến cửa xe và kéo bật ra.

“Tôi muốn nói chuyện với phu...” nàng toan nói, nhưng thỉnh linh bị một những bàn tay thô bạo lôi vào trong xe.

Trước khi nàng kịp kêu lên, thậm chí trước khi nàng kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì một cái bao đã trùm lên đầu nàng và nàng cảm thấy mình bị quăng mạnh lên băng ghế sau và xe lăn bánh.

Trong nhất thời nàng không hét lên, nàng bị bắt quá đổi bất ngờ; ngoài ra cái bao làm cho nàng ngạt thở, và cái cách hung bạo mà nàng bị ném vào trong góc đã gần như làm nàng suýt tắt thở.

Rồi khi nàng mở miệng kêu cứu một giọng gay gắt thô lỗ bên cạnh nàng thốt lên.

“Không phải là đàn ông, chắc là ả nhân tình nào rồi. Hắn nói là một quý ông mà.”

“Tao biết,” một giọng khác cất lên, “hắn nói nếu quý ngài đó chống cự thì dọng cho một cú

vào đầu. Nhưng giờ là đàn bà thì bọn mình phải làm gì?”

“Cứu tôi với!” Druscilla cố kêu lên. “Cứu tôi! Bắt lầm người rồi.”

Giọng nàng nghe yếu ớt và mơ hồ trong qua cái túi chật ních.

“Hay là mình đánh con nhỏ này?” có tên đàn ông nào đó hỏi, và đột nhiên nàng im bật.

“Tao không biết nữa. Con bé nhỏ con lắm, mà y giết được nó mà.”

Druscilla cảm thấy thân thể của hấn kề bên và nàng nhận ra mình đang gặp nguy hiểm trùng trùng nên giữ im lặng.

“Giờ nó đã hết chống cự,” tên đầu tiên nói, “có lẽ nó bất tỉnh rồi.”

“Nó khỏi cần chết có được không?” tên kia hỏi bằng giọng sợ hãi. “Mày ra tay nặng quá. Bọn mình đâu có ngờ là phụ nữ.”

“Tao cứ nghĩ là con mồi béo bở sẽ tới chứ.”

“Tao cũng vậy.”

“Mày có nghĩ bọn mình bắt lộn người không?”

Rồi bọn chúng yên lặng.

“Tốt nhất bọn mình đi hỏi xem sao,” tên đầu tiên nói, “nếu tao phải phang con nhỏ đó, thì tao sẽ phang nhẹ tay.”

“Tao có cần lấy cái bao ra khỏi người nó không?” tên kia hỏi.

“Không, không cần, hãy để nó nguyên như vậy đi. Hấn biết cần phải làm cái gì.”

Druscilla cảm thấy tên bên cạnh nàng đứng dậy. Chắc hấn đã thò đầu ra cửa sổ vì nàng nghe hấn gọi tên đánh xe.

“Ê, Charlie quay về gặp ‘đại nhân’ đi!”

Druscilla nằm im. Bên trong cái bao rất nóng và ngọt ngào, nó chụp xuống đến tận cổ tay nàng làm cho nàng bị nhốt lại một cách hữu hiệu. Nàng biết dù có vùng vẫy tới đâu cũng vô ích.

Ngoài ra, nàng sợ bị “phang” và bất chợt sợ rằng tên đó sẽ đánh mình vào mặt chứ không phải vào đầu.

Cỗ xe lăn bánh âm ỉm một khoảng ngắn. Chuyển đi êm thắm và cho dù ‘đại nhân’ đó sống ở chỗ nào đi nữa Druscilla cảm thấy nơi đó là khu vực tốt nhất trong thành phố.”

Rốt cuộc xe ngừng hẳn lại.

“Tao có cần vào tìm hẩn không?” một tên trong bọn chúng hỏi.

“Mày tốt nhất hãy đi kể mọi chuyện xảy ra đi. Bọn mình không dám mang ả này ra sông cho đến khi biết rõ là đúng người.”

Khi tên đàn ông leo xuống xe, Druscilla nghe một giọng nói nàng biết quá rõ.

“Tụi bay làm cái quái gì mà quay lại đây? Tụi bay không phải đã giải quyết nó rồi sao.”

“Chưa, thưa ngài, chuyện là thế này. Không phải là cái người ngài nói đi ra xe, mà là phụ nữ.”

“Phụ nữ? Mày nói phụ nữ là có ý gì?”

Druscilla nghe được âm điệu the thé cáu kỉnh trong giọng Eustace khi hẩn tức giận hay bực bội.

“Thì như tôi nói, thưa ngài, có một ả đến cửa xe rồi bọn tôi kéo nó vào trước khi bọn tôi nhận ra nó là ai.”

“Đồ ngu ngốc! Đàn độn! Tao không thể tin đứa nào làm việc gì cho nên hồn sao! Nào, để tao xem sao.”

Druscilla nghe thấy tiếng chân đến gần xe, rồi nàng cảm thấy Eustace ngó vào bóng tối bên trong.

“Con nhỏ đó chưa xỉu cũng chưa chết, thưa ngài,” tên đàn ông ngồi lại trong xe lên tiếng.

“Chết? Tụi bay đánh nó sao?”

“Không có, thưa ngài, chỉ hơi nặng tay khi tụi tôi trùm cái bao lên đầu nó thôi.”

Rồi là yên lặng trong lúc Druscilla đợi, nàng hầu như không dám thở.

“Tụi tôi có cần liệng nó xuống sông không?” tên đầu tiên hỏi có vẻ sợ sệt.

“Đồ ngu dốt, cái lũ ngốc vụng về cầu thả! Đem nó về!” Eustace suýt thét lên. “Đưa nó về lại cái chỗ tụi bay tìm thấy nó. Đẩy nó xuống công viên Berkeley rồi bỏ nó ở đó. Người ta sẽ tưởng nó bị cướp tấn công.”

“Còn quý ông kia thì sao thưa ngài?”

“Quên nó đi, tối nay tụi bay đã gây đủ tai họa rồi.”

“Còn vàng của bọn tôi thì sao?”

“Vàng, vàng ở đâu mà tụi bay đáng được nhận? tao sẽ trả phân nửa số tiền tao hứa với tụi bay, không thêm một cắc. Nhưng tụi bay không xứng đáng sau khi phá chuyện hồng be bét.”

“Đâu phải là lỗi của bọn này!”

“Vậy là lỗi của ai vào đây, hả đồ đàn độn? Hãy nhớ đây, tụi bay phải bỏ nó xuống đó rồi đi lại đây. Tao không muốn xe lái lên đây vào giấc tối này. Đi bộ, tụi bay có hiểu chưa?”

“Dạ thưa ngài.”

“Nếu tụi bay không nhanh chân lẹ tay là tao không trả một đồng nào. Đồ tối dạ, ngu như bò! Chỉ có mỗi chuyện đơn giản vậy mà tao cũng không tin tụi bay được.”

Rồi có tiếng chân đi lên bậc tam cấp, và tiếng cửa đóng đánh sầm. Tên đàn ông ở bên ngoài lại leo lên xe. Tên đánh xe ra roi cho ngựa và Druscilla biết chúng đang lái về chỗ cũ.

“Hắn ta nói là người ta sẽ nghĩ đó là do bọn cướp,” tên ngồi lại trong xe hỏi. “Tao có nên ngó xem con nhỏ có cái gì chiếu chiếu không?”

“Đừng, cứ để mặc nó,” tên kia giận dữ nói. “Nếu con nhỏ này nghèo là mình ra Tyburn (*chỗ xử tử tội phạm*) chiều ông bà ông vải đó, chứ không phải là ‘đại nhân’ đâu. Hắn sẽ bảo là chưa bao giờ thấy mặt mình trước đó, tao với mày đều biết rõ mà.”

“Nếu mình mang nó trở lại biết đâu người ta đang đợi ở đó tóm cổ mình,” tên đàn ông nói bằng giọng sợ hãi, và Druscilla cảm thấy tên này trẻ hơn trong hai đứa.

“Mình cứ làm theo lời hắn ta đi, nếu không hắn không trả tiền cho mình đâu. Nếu kiếm có này nọ là hắn sẽ giữ luôn số tiền. Dù sao mình cũng chỉ lấy được nửa thôi.”

Rồi bọn chúng im lặng. Druscilla nằm im thín thít. Càng lúc càng khó thở trong cái bao. Rốt cuộc khi nàng cảm thấy mình hầu như ngạt thở và đang dần lịm đi thì xe đã dừng lại.

“Có người lảng vảng gần đây,” tên nhỏ hơn lo lắng nói.

“Vậy nhanh lên,” tên lớn hơn đáp. “Đem con nhỏ ra mau rồi liệng nó xuống cỏ.”

Ngay trong lúc này Druscilla không biết chắc bọn nó sẽ đánh nàng không, vì thế nàng vẫn thận trọng nằm im lìm khi nàng cảm thấy mình bị lôi ra khỏi xe một cách thô bạo.

Rồi hai tên đàn ông vung tay và trong lúc nàng cố giữ lấy thân thì cảm thấy thân thể mình thành linh bị nện mạnh xuống đất...

Nàng không biết mình đã ngất đi bao lâu, nhưng đột nhiên nàng nhận ra cái bao đã được kéo ra khỏi mặt nàng, và có một số người đang chăm chú nhìn xuống nàng.

Nàng mở mắt và hít một hơi dài. Nàng mơ hồ thấy những bóng dáng không mờ mờ ảo ảo và

bên trên đầu họ cây cối in bóng trên nền trời.

Rồi nàng nghe thấy giọng hầu tước.

“Cái gì thế? Các người tìm thấy cái gì?”

“Valdo!” nàng ráng kêu lên, nhưng thấy tiếng nói mình tắc nghẽn trong cổ.

“Có một tiểu thư ở đây, thưa ngài,” nàng nghe một người đàn ông nói, “Cô ấy bị quăng ra khỏi xe cách đây vài phút. Tôi chính mắt thấy khi chúng tôi đang lục soát mấy bụi rậm.”

Trong lúc nhắm mắt lại trong tâm trạng nhẹ nhõm rằng nàng đã an toàn Druscilla cảm thấy mình bị nhắc lên dễ dàng như một đứa bé trong tay hầu tước.

Chàng bế nàng xuyên qua khu vườn, băng qua lề đường và đi vào cửa của tòa nhà Lynche.

“Mang rượu đến ngay,” chàng ra lệnh khi họ tới tiền sảnh và chàng bế nàng vào căn phòng đã được thấp nển.

Chàng đặt nàng xuống sofa. Trong lúc đó nàng kêu lên một tiếng nhỏ, và lần đầu tiên nhận ra khi bọn chúng ném nàng xuống đất chúng đã làm lưng nàng bị bầm.

“Không sao rồi,” hầu tước dỗ dành, “em đã an toàn.”

Chàng rời nàng trong giây lát để tiếp lấy ly rượu mà quản gia rót cho chàng.

“Nếu được thì em hãy uống cái này đi,” chàng nói khẽ, quỳ một gối bên cạnh nàng và nâng ly lên môi nàng.

Nàng nhấp một ngụm rồi vuốt tóc ra sau trán.

“Em... không... sao,” nàng ngập ngừng thì thào.

Hầu tước liếc sang quản gia.

“Cứ để xe lại, Bateman, ta sẽ đưa cô Morley về nhà ngay khi cô ấy đi nổi.”

“Vâng được, thưa ngài,” ông ta đáp.

Quản gia rút lui, và nàng nghe cửa đóng lại sau lưng ông ta. Rồi cố hết sức nàng nhồm dậy tựa vào nệm ghế bọc lụa.

“Là... Eustace!” nàng lên tiếng.

“Không hiểu sao anh đã đoán ra,” hầu tước hỏi, “em có sao không?”

“Bị ê ẩm... một chút,” nàng trả lời. “Bọn chúng nghĩ... em bất tỉnh... nếu không chúng sẽ đánh

em.”

“Bọn nó bắt em đi đâu?” chàng hỏi.

“Bọn nó nghĩ người chúng bắt là anh...” nàng giải thích. “Bọn nó sẽ... quăng anh xuống nước.”

“Chúa ơi!” hầu tước chắc chắn đã bị kinh ngạc đến tột độ.

“Anh không thể tin được!” hầu tước vừa nói vừa đi đến chỗ lò sưởi. “Eustace phải đi tới mức này để được thừa kế sao? Không thể nào là thật.”

“Là... thật,” Druscilla nói.

Nàng bất chợt nhận ra tóc mình đang xõa bù xù trên vai, nên cố hết sức đưa tay lên để kẹp lại cho gọn gàng.

Druscilla đứng dậy có phần lập cập.

“May là em đã thay anh đến chỗ cái xe đó,” nàng nói. “Từ những cái bọn chúng nói, chúng nó hình như rất tàn nhẫn, sẵn sàng làm mọi thứ vì tiền. Khi chúng dần anh toi tả rồi thì chúng sẽ ném anh xuống sông Thames, và lúc đó... Eustace sẽ lên thừa hưởng.”

“Thật không thể tin nổi,” hầu tước sững sốt thốt lên, “hoàn toàn không cách nào tin nổi.”

Druscilla khẽ thở dài.

“Em đã bảo anh hẳn là người nguy hiểm mà,” nàng nói.

Nàng cảm thấy chân mình gần như không chống nổi thân hình và dựa vào lưng ghế cho vững.

“Em nghĩ có lẽ anh đưa em... về là hay nhất,” nàng nói một cách yếu ớt.

“Anh sẽ đưa em về,” hầu tước đáp. “Nhưng trước hết nói cho anh biết, Druscilla, điều gì đã khiến em đi đến chỗ cái xe bên kia công viên? Người hầu bảo anh là có thư nhắn gửi đến cho anh.”

“Em... em... cho rằng...” bỗng nhiên Druscilla cảm thấy bối rối. “Em cho rằng... có người đang đợi anh đằng đó.”

“Ai?”

Câu hỏi nghe như một phát súng nổ. Tay run rẩy nàng lấy ra lá thư vẫn nằm trong ngực áo nàng. Rồi không nói lời nào nàng đưa cho hầu tước. Trong lúc chàng đọc, nàng thấy chàng bặm chặt môi, rồi chậm chạp xé thành từng mảnh nhỏ.

“Vì vậy em định xen vào đời tư của anh,” chàng nói bằng giọng lạnh như đá.

“Em không... muốn... có tin đồn,” Druscilla lắp bắp. “Em... sợ... những điều công tước sẽ làm.”

“Sau này anh đề nghị,” hầu tước nói và liệng những mảnh thư vào giỏ rác, “em để anh lo liệu chuyện của anh bằng cách riêng của anh.”

“Vâng... được,” Druscilla nhỏ nhẹ nói.

Chàng ngó nàng một cách ngờ vực.

“Anh muốn như thế,” chàng nói dứt khoát. “Druscilla, đừng xen vào những chuyện có liên quan tới anh. Anh rất lấy làm tiếc rằng chuyện này đã xảy ra, chắc nó làm cho em kinh hãi lắm; nhưng đấy cũng là bài học cho em.”

Giọng nói chàng chứa đầy trách móc đến nỗi cảm giác bối rối và ngượng ngùng của Druscilla bị cuốn sạch.

“Được thôi,” nàng nói, tinh thần đã hồi phục, “lần tới em sẽ để cho bọn chúng làm thịt anh. Nhưng em hy vọng trước khi anh cổ vũ cho nguyện vọng của Eustace, thì ít ra anh nên lập di chúc để chiếu cố em.”

“Cổ vũ Eustace!” hầu tước ngạc nhiên thốt ra.

Chàng liếc ngang qua phòng đến chỗ Druscilla đang đứng nhìn chàng một cách kiêu hãnh.

Sắc diện nàng tái mét và khá lờ lờ, và chính vì nàng rất nhỏ người nên cái cách nàng nghênh cằm và thách thức hầu tước toát ra khí chất rất can đảm.

Hoàn toàn bất ngờ hầu tước đầu hàng.

“Druscilla, con quỷ nhỏ kia,” chàng thốt lên, “Bất cứ tình trạng rối ren nào, dù khó khăn tới đâu em cũng tìm cách thoát ra được. Được rồi, anh sẽ lập di chúc chiếu cố em, và cố gắng bằng mọi cách để ngăn chặn Eustace. Nhưng lần sau, đừng mở thư gửi cho anh.”

“Em nghĩ thật là tội nghiệp vì bọn nó không phang vào đầu anh,” Druscilla nói.

Chàng bật cười.

“Em đúng là con nhóc mở miệng là phun ra lửa, không phải sao?” chàng nói. “Nhưng Chúa ơi, em can đảm lắm! Hầu hết phụ nữ sau khi trải qua những chuyện như thế này là đã trở nên ần nói quàng xiên ngớ ngẩn rồi. Nào, Druscilla, anh đưa em về; anh nghĩ là mình không thể nói chuyện này với bất cứ ai.”

“Còn Eustace thì sao?” nàng hỏi.

“Anh có thể làm cái gì được đây?” hầu tước hỏi. “Em không thể chứng minh là do chú ấy làm

ra. Em định lên bục nhân chứng mô tả mọi diễn biến sự việc hay sao? Chuyện đó sẽ gây lờn ra đàm tiếu ghê gớm nhất, có phải không? - và sẽ làm cho toàn thể giòng họ bị bẽ mặt. Không được, anh chỉ phải cảnh giác, bằng bất cứ giá nào cho đến lúc - anh lập di chúc.”

“Em xin lỗi,” Druscilla nhỏ giọng nói, “em không nên nói như thế.”

Nàng cúi đầu và đột nhiên cảm thấy xấu hổ cho sự thô lỗ của mình. Hầu tước băng qua phòng đến bên nàng. Chàng cúi xuống nhìn nàng bằng ánh mắt lạ lẫm.

“Em gan dạ bằng hai mươi con sư tử nhập lại,” chàng dịu dàng nói. “Trong bất cứ trường hợp nào, anh sẽ tha thứ cho em hết tất cả mọi chuyện, dù là em phỉ báng anh đi nữa.”

Nàng bật cười trước câu nói đó, nhưng chàng thấy được nàng thực tình đã kiệt sức.

“Cầm tay anh này,” chàng đề nghị, “hay em muốn anh bế em?”

“Thôi khỏi,” nàng trả lời. “Em không sao. Nhưng em... có thể... lấy quà của em không?”

Mắt hầu tước lấp lánh tinh nghịch.

“Nói đến phụ nữ thì muôn đời vẫn vậy!” chàng nói. “Sau tất cả mọi chuyện xảy ra mà em vẫn nhớ được người ta hứa tặng quà cho mình.”

“Đã nhiều năm rồi em không nhận được món quà nào hết,” Druscilla giải thích. “Thực tế là từ khi mẹ em mất em không nhớ được mình có món nào không. Còn ba em thì không có thời gian cho mấy chuyện nhỏ nhặt đó.”

“Tội nghiệp Druscilla quá,” hầu tước nói bằng giọng ân cần, “vậy thì đây là chuyện mình phải bù lại sau này. Anh mua cái đó vì anh nghĩ anh nên tặng nó cho em. Bây giờ thì anh rất lấy làm hân hạnh và cảm kích tặng cho em. Cám ơn em, Druscilla, đã cứu mạng anh.”

Vừa nói chàng vừa lấy chiếc hộp nhỏ bằng da màu hồng trên bàn và đặt vào tay nàng. Druscilla mở ra và reo lên hớn hở. Hộp đựng một chiếc nhẫn, là một viên kim cương lớn bao quanh bằng những viên kim cương khác.

“Thật là đẹp!” nàng kêu lên. “Cho em thật sao?”

“Là nhẫn đính hôn,” hầu tước giải thích. “Nhưng em và anh đều biết là nó tượng trưng cho một điều khác.”

“Là chuyện gì?” Druscilla hỏi, mắt nàng sáng ngời.

“Thêm một chuyến phiêu lưu cho nhà nữ thám hiểm,” chàng mỉm cười.

Nét mặt chàng ẩn chứa điều gì đó làm cho nàng cảm thấy nghẹt thở một cách lạ lùng.

CHƯƠNG 5

“Chỉ còn bốn ngày nữa là tới đám cưới của cháu,” bà quả phụ nói với Druscilla khi họ đi lên lầu để thay y phục cho bữa tối.

“Vâng, chỉ còn bốn ngày nữa thôi!” Druscilla đáp và khi đến phòng ngủ của mình nàng biết mình cảm thấy nhẹ nhõm trước ý nghĩ đó.

Một khi nàng và hầu tước kết hôn xong họ sẽ rời London đi Lynche, và sau đấy Valdo sẽ tính xem họ sẽ ra nước ngoài đi Pháp hoặc đi Ý hay không.

Dù có họ có đi đâu, Druscilla cảm thấy sự căng thẳng mà họ phải chịu đựng trong những tuần vừa qua sẽ chấm dứt. Họ sẽ rời xa Eustace, thoát khỏi nỗi sợ hãi rằng hắn có thể tập kích nữa. Sự căm ghét của hắn, mà nàng biết lúc nào cũng ghi sâu trong tâm trí hầu tước, thì cũng canh cánh trong đầu nàng.

Bằng sự thỏa thuận ngầm, không cần phải nói ra lời, họ không bao giờ nhắc đến Eustace, nhưng cái bóng thù hằn của hắn vẫn chưa chưa bao giờ rời xa tiềm thức của họ. Druscilla thấy mình canh chừng hắn trong các buổi tiệc, dạ vũ và hội họp, những nơi chốn mà hắn thế nào cũng được mời do nhờ vào giòng họ và địa vị của hắn.

Nhưng nếu như hắn xuất hiện hắn cũng không bao giờ đến gần nàng. Đôi lúc tình cờ chạm mặt thì hắn chào nàng vô cùng cầu kỳ, và nàng cảm thấy có sự thách thức chế giễu trong cặp mắt sẫm màu của hắn cứ như hắn đang thách nàng tố giác những chuyện hắn đã làm, hay ít ra là thử ra tay xem sao.

Không cần phải nói nàng cũng hiểu hầu tước rất cẩn thận, lúc nào cũng đi chung với bạn bè.

Chàng không đi bộ về nhà một mình từ đường St. James đến công viên Berkeley như dạo trước. Nếu có cưới ngựa thì sir Anthony hay một trong những người bạn rất thân của chàng sẽ đi cùng. Và lấy cớ rằng chàng sợ có lẽ sẽ có cướp bóc tại nhà chàng ở công viên Berkeley hay tại tòa nhà lớn của bà quả phụ trên đường Curzon, việc tăng phòng được tiến hành khi những người hầu trực cửa nẻo khóa cửa lúc ban đêm hay cài chốt những cửa sổ. Chàng cũng thay luôn những người trực đêm già yếu bằng thanh niên trai tráng.

Nhưng dẫu có làm sao đi nữa mối đe dọa của Eustace vẫn luôn đè nặng tâm trí họ, và Druscilla hy vọng rằng khi họ đi khỏi London nàng sẽ cảm thấy bớt căng thẳng, bớt bức bối như hiện giờ.

Tâm trí nàng cứ dai dẳng nghĩ về Eustace không cách nào tránh được, tối thiểu thì cũng

ngang ngửa với mức nàng nghĩ về hôn nhân của mình, nhưng đôi khi vào ban tối nàng nằm chong mắt phân vân tự hỏi cuộc sống nàng với hầu tước sẽ ra sao khi họ ở riêng với nhau.

Thật khó mà hình dung ra được.

Khi nghĩ đến Lynche nàng chỉ nhớ lại được về mình thuở còn nhỏ chạy rong trong khắp những khu vườn bát ngát, trong những bụi rậm, trong thửa rừng thông mà nàng từng tưởng tượng những cư dân sống trong đó là rồng, là phù thủy và đủ loại nhân vật thần thoại.

Thuở đó đối với nàng Valdo lúc nào cũng là một chàng hiệp sỹ trẻ mang lại nhiều hứng khởi và phiêu lưu vào cuộc sống hiu quạnh của nàng. Đường như rất khó để mà nghĩ cậu con trai Valdo và người đàn ông hầu tước là cùng một người và đều giống nhau.

Đôi khi nàng tự hỏi chàng thật sự nghĩ gì về nàng khi giờ đây thành tựu trong xã hội thượng lưu của nàng đã được đảm bảo, khi những người đến gõ cửa nhà bà quả phụ suốt từ sáng tinh mơ đến mờ tối đem thiệp mời, hay là khách khứa đến thăm và những bó hoa được gửi tới.

Chàng đã hết e sợ những lời châm chọc của bạn bè hay những câu hỏi tò mò như vì sao chàng lại cưới nàng. Nhưng họ có trở nên gần gũi hiểu biết nhau thêm được chút nào vì bị trói buộc bởi lễ cưới bí mật sai lầm tại lâu đài hay vì sợ sự chống đối hoang tưởng của Eustace không?

Câu trả lời là “không”, bởi lẽ Druscilla thấy mình hầu như không thể nào ở riêng được với hầu tước.

Từ cái ngày đầu tiên họ lái xe đi dạo trong công viên đó chàng chưa từng mời nàng đi chung, huống hồ là khi họ được tháp tùng bởi bà quả phụ hay có sir Anthony đi cùng.

Thực tình mà nói là họ có rất nhiều việc khác để làm.

Họ đã lái xuống Ranelagh, đã đi thăm vườn Vauxhaull, ở đó mỗi tối trong tuần đều có một dạ vũ hay một buổi hội, nhưng họ đều đi nơi giải trí này đến nơi giải trí khác với những khách khứa khác chứ không khi nào đi riêng.

Không còn bao lâu nữa nàng sẽ sống riêng ở Lynch, Druscilla tự nhủ. Ý tưởng đó tạo cho nàng cảm xúc lạ lùng mà nàng không sao giải thích được. Nhưng rồi nàng đoán quyết đó chỉ vì nàng vui mừng trước viễn cảnh được gặp lại Lynche và nàng có thể cư ngụ trong tòa nhà lớn đó và để vẻ đẹp của nó, lịch sử và sự huy hoàng của nó, hay ít ra là một phần nào đó thuộc về nàng.

Nàng nghĩ mình thường mơ về nó như thế nào sau khi ba nàng đưa nàng đi sống trên điền trang Windleham, tuy nhiên trong giấc mơ của nàng ánh nắng, vẻ đẹp và niềm hào hứng đó lúc nào cũng hòa lẫn không thể tan đi được với chàng thiếu niên Valdo.

Nàng vẫn nghe được tiếng của chàng gọi nàng, ra lệnh cho nàng làm chuyện này, điều khiển nàng làm việc kia, và nàng lại chạy đi làm theo, cảm thấy hãnh diện và hài lòng là chàng cần chơi chung với nàng.

Chỉ còn bốn ngày nữa!

“Ôi, nhẹ cả người!” Druscilla reo lên hớn hở khi ngồi xuống bàn trang điểm. “Không cần phải thử áo sống gì nữa!”

Tủ áo của nàng đã đầy những áo - thanh lịch có, đắt tiền có, lãng mạn cũng có, những cái nàng chưa từng nghĩ là mình có được, những cái nàng chưa bao giờ mơ tưởng sẽ tôn lên nhan sắc nàng, biến nàng từ một con vịt rất xấu xí thành hình ảnh mà nàng thầm diễn tả với mình là như loài chim quý trên thiên đường.

Nàng từng có ý định sẽ gây nên một chấn động mạnh ngay từ lúc nàng xuất hiện ở London, và nàng đã trù tính để mọi người bàn tán và suy đoán về nàng cho đến cái đêm mà nàng dường như đã trở thành một thời trang.

Nàng biết mình đã là một phụ nữ trẻ lừng danh nhất ở London, cho dù trong các vị mẫu thân có một số ganh tị hơn vì có con gái đến tuổi cập kê thì nhìn nàng một cách lạnh lùng.

“Đôi khi cháu nghĩ là họ ghét cháu,” nàng than phiền với bà quả phụ sau khi nàng bị chinh bởi một trong những quý phu nhân thuộc trường phái xưa.

“Thì đương nhiên là họ ghét rồi,” bà quả phụ cười khẽ, “cái đó đâu có gì ngạc nhiên. Họ có mấy con bé nhan sắc tầm thường đến tuổi ra mắt cần phải gả đi mà, còn cháu thì đã tóm mất quả mận ngon lành nhất trên ổ bánh trái cây trong xã hội rồi còn gì. Họ có quyền oán giận chứ!”

“Ít ra thì cháu đã làm cho họ hết nghi ngờ rằng Valdo kết hôn với cháu là vì bản thân cháu,” Druscilla nói nhỏ.

“Thì chắc chắn là lấy nhau vì yêu nhau thắm thiết mà lị,” bà quả phụ nói bằng âm điệu chế giễu.

Nghe câu nói đó Druscilla ngược mắt lên và nói.

“Họ tin như thế hở bà? vậy thì cháu mong họ cứ tiếp tục tin như vậy đi.”

“Chuyện đó là tùy thuộc vào cháu,” bà quả phụ nói, “và đương nhiên là cháu của bà.”

“Vâng, tất nhiên là thế,” Druscilla đồng tình. “Nhưng cháu không phải là mẫu người của anh ấy, phải không?”

“Dường như cháu ấy luôn luôn ưa chuộng phụ nữ tóc vàng,” bà quả phụ trả lời, không hề giả vờ như không hiểu lời nàng hỏi. “Đấy thì là nữ công tước, và một số lớn mấy con ong bướm xinh đẹp mà bà chẳng nhớ nổi tên. Phải, bọn họ đều tóc vàng, và nhân tình của cháu ấy cũng vậy.”

“Nhân tình của anh ấy?”

Druscilla gằn giọng hỏi. Nàng đột nhiên sững người khiến bà quả phụ phải chú ý.

“Cháu à, bà xin lỗi, bà không nên nói chuyện đó ra, bà cứ nghĩ là cháu đã biết.”

“Thưa chưa, cháu chưa biết,” Druscilla đáp, “nhưng... tất nhiên... không hề quan trọng.”

“Dĩ nhiên là không,” bà quả phụ tán đồng. “Những thanh niên trẻ lịch lãm cần phải chứng tỏ bản lĩnh đàn ông của họ bằng cách phô trương nhân tình như khoe ngựa quý ấy mà.”

“Cô ấy là ai vậy thưa bà?” Druscilla khẽ hỏi.

Bà quả phụ lưỡng lự, đoạn đáp lại.

“Bianca de Silva.”

“Nữ diễn viên!” Druscilla thốt lên.

“Nếu cháu gọi cô ta như thế thì là như thế,” bà quả phụ chì chiết. “Theo bà biết thì cô ta làm trong Convent Garden (*nhà hát*), vì cô ta biết cách phơi bày thân thể nhiều hơn hầu hết phụ nữ trẻ sẵn sàng làm chuyện đó.”

“Cháu không để ý kỹ đến cô ta trong buổi tối chúng cháu đến đó,” Druscilla nói, “nhưng cháu nhớ tên của cô ta. Nó ở trên bảng quảng cáo tường kịch.”

Nàng cau trán cố nhớ lại diện mạo của Bianca de Silva.

“Cô ta không đáng cho cháu bận tâm đâu,” bà quả phụ cáu kỉnh nói. “ ‘kỹ nữ’ không phải là đề tài các tiểu thư nên bàn bạc, họ chỉ là những bông hoa xinh xắn đàn ông hái khi đang độ xuân sắc và ném đi khi đã tàn tạ. Chính những người như nữ công tước mới gây nhiều tai họa hơn và nguy hiểm hơn nhiều so với những thứ nhân tình nhân ngã ngu dốt kia.”

“Cháu chắc chắn bà nói đúng, thưa bà,” Druscilla đồng tình.

Nhưng cùng lúc ý nghĩ hầu tước có nhân tình đã làm cho nàng khó chịu. Nàng cũng không hiểu tại sao. Nàng biết bà quả phụ đã nói thật khi bà bảo kiểu đàn ông trẻ có nhân tình để khoe khoang với bạn bè thì rất thịnh hành.

Người được ưa chuộng hơn là người được những đàn ông khác khao khát để tạo cho cuộc chinh phục của chàng ta thêm phần kích thích, nếu không thì khó mà xứng với đồng tiền bỏ ra.

Biancan de Silva nhìn ra sao nhỉ? Phải chi nàng nhớ được!

Nàng nóng lòng muốn yêu cầu họ đi Convent Garden lần nữa, nhưng nàng biết sau cuộc nói chuyện này mà làm như thế sẽ làm cho bà quả phụ xem thường tính tò mò của nàng.

“Tại sao mình phải bận tâm?” nàng tự hỏi. “Anh ta có bao nhiêu đàn bà đi nữa hay dang tay bao bọc hay quan tâm đến ai thì đối với mình chẳng có chút xú húng thú nào. Miễn là anh ta đối xử với mình tôn trọng như người vợ của anh ta, miễn mình là nữ chủ nhân trong ngôi nhà và sự sản của anh ta, còn anh ta làm chuyện gì trong những thời gian khác thì không phải là việc của mình.”

Nàng cố bảo mình là hãy xem như mình có phước, hãy nhớ là mình may mắn đến đường nào.

Chỉ mới cách đây có một tháng nàng hãy còn bị giam hãm trong phòng học không có ai để chuyện trò ngoài một đứa bé và những gia nhân, lại còn thêm việc phụ trội chất chồng, và lúc nào cũng mang nỗi lo sợ ngấm ngầm bị tên đàn ông quyền quý nào đó tơ tưởng tới nàng dù nàng đã ráng biến mình thành xấu xí.

“Giờ hãy nhìn tôi đi!” Druscilla kêu lớn.

Nàng phóng ra khỏi bàn phấn và băng qua phòng đến bên tấm gương dài gắn trên tủ áo. Nàng đứng nhìn bóng mình chăm chú; nhìn vào ánh đỏ rực rỡ trên mái tóc được vấn một cách thanh nhã; vào làn da trắng mịn và chiếc áo chiết eo cao thanh lịch phô bày dáng dấp thon thả thanh tú không hề có bất cứ điểm nào kém đoan trang.

Rồi nàng đưa mắt lên gương mặt mình, và nàng thấy phản chiếu trong đáy mắt đen đang dò xét là câu hỏi mà nàng không chịu thừa nhận ngay cả với chính mình.

“Tôi thật là hạnh phúc!” nàng đồng dục nói một cách bướng bỉnh.

Những chữ đó dường như vang vọng khắp căn phòng khi cô hầu mở cửa và bước vào với bộ áo nàng sẽ mặc tối nay.

Dạ vũ sẽ được tổ chức tại tòa nhà Devonshire, và không những là dạ vũ quan trọng nhất mà còn là buổi tiệc chót trong mùa hội.

Sau đám cưới hoàng tử sẽ thông báo ý định đi Brighthelmstone của ngài, và chỉ có vài người quan tâm đến việc tiêu tiền tiếp khách khứa còn đa số người của hoàng tử sẽ rời London.

“Tối nay tôi sẽ mặc gì hở Rose?” Druscilla hỏi cô hầu khi thấy cô ta trải lên giường chiếc áo được bao trong một tấm giấy trắng mà cô ta vừa mang theo dọc hành lang.

“Phu nhân nghĩ là nền sa màu lục nhạt sẽ hợp với cô nhất, thưa cô,” cô hầu trả lời, “và bà cho rằng chắc cô thích đeo bộ nữ trang hạt trai. Chiếc vòng cổ này tuyệt đẹp!”

“Phải, đúng vậy,” Druscilla tán thành.

Nhưng khi chiếc vòng cổ hạt trai và kim cương được bày trên bàn phấn nàng ngó vào đấy và bất chợt khẽ rùng mình.

“Tôi thường nghe nói hạt trai có nghĩa là nước mắt,” nàng vừa nói với cô ta vừa tự nói với mình.

“Ồ không phải vậy đâu, cô à,” Rose phản đối, “đó chỉ là khi cô đeo trong ngày đám cưới của cô thôi. Còn những lúc khác thì đều may mắn, phu nhân hay nói gần giống như vậy.”

“Tôi chắc chắn là phu nhân biết rõ,” Druscilla trả lời, và cảm thấy lên tinh thần không cách gì diễn tả được.

Nếu không chịu thừa nhận là nàng trông rất đẹp trong bộ áo bằng sa màu lục thì có nghĩa là nàng không thành thật: nàng giống như một tiểu thần của rừng xanh đang nhô lên trên làn sương mù dâng trên mặt hồ ở Lynche vào buổi sáng.

Những hạt trai trông gần như có sắc hồng trên nền da trắng của nàng, và quanh một cổ tay cũng là chiếc vòng hạt trai và kim cương. Nhưng nàng từ chối chiếc nhẫn trong bộ trang sức vì thích đeo chiếc nhẫn kim cương mà hầu tước tặng cho nàng hơn.

Kể từ khi chàng tặng nó cho nàng trong cái đêm đó sau khi trải qua giờ phút hãi hùng mà nhờ thế chỗ chàng nàng đã cứu mạng chàng, nàng hiếm khi tháo nó ra khỏi ngón tay mình.

“Nó thuộc về mình,” nàng nghĩ đến cả ngàn lần, “món nữ trang của riêng mình.”

Nàng đeo nó ngay cả lúc đi ngủ. Đôi lúc trong những viên đá lóe lên ánh lửa dường như phản chiếu tia sáng bất chợt lóe lên trong thâm tâm nàng.

Nó tựa như niềm hưng phấn nàng chưa bao giờ biết đến trước đây, là một niềm vui mà nàng không bao giờ tin có thể trở thành sự thật, tuy nhiên lạ lùng làm sao nó là một điềm báo trước hơn là thực tại.

“Cô nhìn đẹp lắm,” Rose nói khi nàng chuẩn bị rời phòng. “Tôi bảo đảm là ngài ấy sẽ nghĩ như thế.”

“Tôi mong vậy,” Druscilla mỉm cười.

Nhưng khi xuống lầu dùng bữa tối cùng những người khác, nàng thấy hầu tước hình như dăm chiêu hơn thường lệ, và cách chào của chàng chỉ có lịch sự xã giao ngoài ra không còn gì khác.

Họ lái đến tòa nhà Devonshire. Bà quả phụ cũng đi với họ, cùng với người hùng lão thành của bà, hiện giờ là một vị tướng đã về hưu, vị này cứ khư khư giáo huấn họ về sự chuẩn bị không đầy đủ của người Anh nhằm chống lại Napoleon nếu hắn ta lại trở mặt thù nghịch.

Ông ta nói năng ngạo mạn và Druscilla cảm thấy mình đang bị phân tâm. Nàng liếc qua bên kia xe đến chỗ hầu tước.

Bên ngoài trời chưa tối lắm, dù mặt trời đã lặn xuống biến thành một khối đỏ rực huy hoàng.

Nhờ ánh đèn từ cửa sổ xe nàng thấy được chàng trông có vẻ mệt mỏi: nàng phân vân tự hỏi thực sự có phải là do sự đe dọa của Eustace đang làm chàng lo âu hơn là chàng chịu thừa nhận hay không.

Rồi nàng nhớ lại sau khi họ rời tiệc ăn tối đêm trước, hầu tước có vẻ vui vẻ và phấn chấn một cách đặc biệt khi họ chào tạm biệt nhau. Lúc ấy nàng nghi rằng chàng sắp đi đến một buổi tiệc khác - giờ thì nàng biết chắc như thế. Rõ ràng là chàng đã ở lại trễ, rất trễ, nhưng chàng đã ở với ai?

Đó là câu hỏi mà nàng không thể ngăn mình tự hỏi.

Ngựa đã đưa họ ngang qua cánh cổng hoành tráng được trang trí với đỉnh mạ vàng của biệt thự Devonshire.

Quang cảnh thường thấy là đám đông chen chúc nào xe song mã, tứ mã, nào những người hầu vác những bó đuốc cháy rực, những người hầu cửa trong y phục viền tuột vàng đang phụ giúp các vị khách trang sức đầy châu báu bước lên thảm đỏ dẫn đến tiền sảnh rộng lớn với cầu thang cuốn, những pho tượng cẩm thạch và những bức họa chân dung khổng lồ của những nhân vật họ Devonshire đầy lôi cuốn.

“Cái mà chúng ta chắc chắn ở đây có,” hầu tước nói trong lúc đợi trên thang để được tiếp kiến, “là mình sẽ có những ván bài hay.”

“Rồi chốc nữa bà sẽ gặp các cháu,” bà quả phụ lên tiếng. “Bà mệt dừ người vì phải ngồi mấy cái ghế chẳng thoải mái chút nào trong vũ sảnh ồn ào. Không phải là bà định đặt cược lớn mà là bà không thể để cháu vung tay quá độ khi nói đến bài bạc.”

“Bà à, bà nói gì đâu không,” hầu tước đáp. “Khi nói đến bài thì bà cũng đánh hăng như chúng cháu thôi. Ngoài ra nếu cháu nhớ không sai thì bà lúc nào cũng thắng.”

Bà quả phụ cười nụ.

“Đâu phải lúc nào cũng thế,” bà chỉnh lại, “nhưng thuở bà còn trẻ thì thua bài không làm bà bực bội lắm. Bà luôn tin cái câu người ta thường nói: đen bạc thì đỏ tình.”

“Bà ơi, bà không nói vậy được với Valdo đâu,” sir Anthony xen vào. “Nếu cậu ấy thắng tối nay thì cậu ấy phải lo ngay ngáy xem cô Morley đang làm cái gì. Còn ngoài ra thì chẳng còn điều gì khác có thể lôi cậu ấy ra khỏi sòng bài được.”

“Đừng nghe anh ấy nói,” Druscilla cười với hầu tước. “Em biết anh ghét nháy nhót. Nếu thiếu bạn nháy thì em sẽ kiếm anh.”

Hầu tước liếc nàng ra vẻ biết ơn.

“Druscilla, anh phải nói là em biết quan tâm hơn một số phụ nữ khác!”

Họ bắt tay với công tước và công tước phu nhân Devonshire, rồi ngay lập tức Druscilla bị bao vây bởi một số công tử trẻ yêu cầu nàng nhảy với họ. Vào lúc mà nàng đã hứa hẹn liên tục với hơn cả tá bản nhạc, nàng nhìn quanh mới thấy cả hầu tước và bà quả phụ đã biến đi đâu mất.

“Tôi không có người tháp tùng,” nàng nói với sir Anthony là người đã đòi nhảy bản đầu tiên với nàng. “Anh có nghĩ được là các - vị - cầm-quyền ngồi trên cái bục đó sẽ chỉ trích mình không?”

Sir Anthony liếc về hướng các bà quả phụ phu nhân đang ngồi trên bục cao, nhiều người trong số họ giờ kính cầm tay xem xét những người khiêu vũ bằng con mắt phê phán.

“Họ giống như đám gà mái già cứ bép xép không ngừng miệng ấy mà,” anh nói, “cô tin đi là họ chẳng nói cái gì hay ho cho ai đâu, ngay cả với họ cũng thế.”

“Biết đâu có ngày tôi cũng ngồi trong đám các bà ấy thì sao!” Druscilla mỉm cười. “Nghĩ thấy mà nản nhĩ, phải không?”

“Cô quá sống động và quá đẹp thì làm sao mà nhìn giống họ được, cho dù cô có già đến thế nào đi nữa,” anh đáp.

Nàng mỉm cười với anh, rồi khi thấy điều gì đấy hiện lên trong mắt anh khiến cho nàng rủ mắt xuống.

“Druscilla -” sir Anthony bắt đầu hạ giọng.

Nàng giờ ngón tay đặt trên môi anh.

“Đừng, đừng nói... ra.”

“Sao em biết tôi sắp nói điều gì?” anh hỏi.

“Tôi đoán được,” Druscilla đáp, “điều đó sẽ phá hỏng hết tất cả. Tôi rất hạnh phúc khi có tình bạn của anh, và trong lúc này tôi rất cần... bạn bè.”

“Cái mà tôi cảm giác với em không phải là tình bạn,” sir Anthony nói. “Mắc toi Valdo, tại sao tôi không gặp em trước?”

“Làm ơn hãy để chúng ta tiếp tục là bạn bè,” Druscilla năn nỉ. “Tôi không thể giải thích được, nhưng cả Valdo và tôi đều trông cậy nơi anh. Chuyện đó rất quan trọng đối với cả hai chúng tôi.”

Ánh diễn cảm trong mắt sir Anthony mà nàng e sợ đã dịu xuống chút ít.

“Tôi chỉ muốn giúp cho em,” anh nói, “và tất nhiên là giúp - Valdo. Chỉ là đôi khi đàn ông không cảm được lòng mình.”

“Nhưng anh ta không cần phải bày tỏ,” Druscilla cố gắng thuyết phục. “Làm ơn nhé Anthony, hứa với tôi là anh sẽ giữ kín cảm xúc của anh.”

Nàng đã dùng tên của anh nhưng không hề nhận ra trong lúc anh đưa nàng từ sàn nhảy ra balcony trông xuống vườn.

“Druscilla, em thật là đẹp,” giọng anh khàn đi, “em khiến đàn ông phát điên lên được, em làm cho anh ta quên hết mọi cái trên đời - lòng trung thành, luân thường đạo lý, tất cả mọi cái ngoại trừ tình yêu mà anh ta không thể kiềm chế.”

“Tôi không nghĩ rằng anh thực tình yêu tôi,” nàng lên tiếng phản đối.

Sir Anthony toan phản kháng, nhưng nàng đưa tay lên.

“Đừng, hãy để tôi nói hết. Anh có hứng thú với tôi, có lẽ tôi khích động anh đôi chút vì tôi là một khuôn mặt mới, một nhân vật mới. Nhưng đó không phải là tình yêu, không phải là thứ tình yêu như như nó vốn dĩ, không phải là thứ tình yêu như tôi nghĩ.”

“Vậy thì tình yêu là gì?” sir Anthony hỏi bằng giọng trầm trầm.

Druscilla nghĩ ngợi một lúc lâu trong khi anh quan sát cô.

“Tôi cho là,” rốt cuộc nàng trả lời, “tình yêu thực sự chỉ là mình thuộc về người kia và anh ta thuộc về mình. Cho dù họ như thế nào đi nữa, quyến rũ hay không quyến rũ, xấu hay tốt, đều không quan trọng, đấy chỉ là điều không thể giải thích.”

Trong một hồi cả hai đều yên lặng. Rồi nàng lắc đầu.

“Đừng nghe tôi nói làm gì, tôi chỉ nói vớ vẩn thôi. Tôi chưa bao giờ yêu ai, nhưng tôi cho rằng... nó nên là như thế.”

“Và đấy là cách tôi yêu em nếu như em yêu tôi,” sir Anthony bày tỏ. “Chưa trễ lắm đâu Druscilla. Hãy bỏ trốn với tôi, đêm nay, ngày mai, bất cứ lúc nào miễn là trước thứ ba tuần tới khi em thành hôn với Valdo.”

“Còn Valdo thì sao?” Druscilla hỏi.

“Thế nào cậu ấy cũng qua được,” sir Anthony nôn nóng nói, và nàng biết không cần nói thành lời anh ta đã biết hầu tước không yêu mình.

“Anthony thân mến cảm ơn anh đã yêu cầu tôi,” nàng dịu dàng nói. “Nếu có thể làm được thì tôi đã nghĩ đến từ lâu, nhưng giờ đã quá trễ rồi.”

“Quá trễ sao?” anh hỏi.

Druscilla gật đầu.

“Đã quá trễ,” nàng trả lời một cách khẳng định.

“Cô Morley, tôi tìm cô khắp mọi nơi, đây là bản nhạc của chúng ta,” một giọng nói cất lên.

Nàng quay đi khỏi sir Anthony, biết rằng câu chuyện của họ đã đến lúc kết thúc, nhưng nàng có chút buồn vì nét mặt ủ rũ của anh.

“Rồi anh ấy sẽ vượt qua được,” nàng thầm nghĩ rồi tập trung trong suốt hai giờ kế tiếp vào việc cư xử cho đúng với thanh danh ứng xử cơ trí của mình.

Gần một giờ sáng nàng mới nhận thấy mình khá mệt và chưa xuống dùng bữa tối. Trời quá nóng để ở trong nhà, và nàng nghĩ chuyện ăn uống cũng không hấp dẫn mình cho mấy.

Trong khu vườn đằng sau tòa nhà Devonshire cây cối và những thảm hoa được soi sáng bởi những ngọn đèn nhỏ xíu chập chờn mang đến cho toàn thể nơi này vẻ đẹp rất thần thoại.

Đây là đài nước đang phun những tia nước rục rĩ tương phản trên nền trời đầy sao lóng lánh. Kia là những chỗ hóng mát dưới giàn dây leo phủ đầy hoa hồng và kim ngân, với những tấm nệm êm ái cho những người có đủ can đảm để bắt chắp lễ nghi.

Druscilla thơ thẩn xuống lối đi bên cạnh người bạn nhảy chót, một thanh niên khá kiêu ngạo của Vệ Binh đoàn. Anh ta đang bắt đầu làm cho nàng chán bằng câu chuyện dài thậm thụt về những con ngựa đua của mình chạy dở ra sao tại Ascot tuần trước.

Giọng anh ta cứ một tông đều đều, rồi bất chợt Druscilla quyết định là mình đã chịu đựng anh ta đủ lắm rồi.

“Tôi khát nước,” nàng than, “anh có thể lấy hộ tôi thức uống được không?”

“Tôi rất hân hạnh,” anh ta lịch sự nói. “Cô thích thứ nào - champagne nhé?”

Druscilla lắc đầu.

“Thưa không, tôi nghĩ thứ đó càng làm cho tôi khát hơn. Hay là một ly nước chanh đi.”

“Tôi sẽ đem ra liền cho cô, cô Morley,” anh ta trả lời.

Anh ta nhìn quan và thấy một giàn hoa ngòai hóng mát nhỏ còn trống phía bên trái họ.

“Cô đợi tôi ở đó nhé? Tôi sẽ cố nhanh hết sức.”

“Cảm ơn, anh tử tế quá,” Druscilla đáp.

Nàng tự ra ngồi dưới giàn hoa, lòng mừng khắp khởi được rảnh rang trong chốc lát sau khi trò chuyện quá lâu.

Một hàng dậu thủy tùng với những cây cảnh chia đôi khu vườn tại một cạnh của giàn hoa, và nàng cảm thấy nó che chắn cho nàng tránh khỏi những ánh mắt tò mò của các quý ông đi một mình có thể có ý định đến ngồi chung với nàng.

Nàng tựa lưng vào nệm và nhắm mắt lại. Rồi khi hầu như ngủ thiếp đi nàng nhận thấy có người đang đứng trước giàn hoa.

“Sao anh đi nhanh thế...” nàng bắt đầu cất tiếng, rồi khẽ kêu lên một tiếng kinh hãi...

-oOo-

Trong phòng bà quả phụ gom lại tiền ăn bài và đứng dậy rời khỏi bàn.

“Đã hơn nửa đêm rồi, bà phải về ngủ,” bà nói, “bà không biết phải đi đâu tìm Druscilla đây.”

Hầu tước vừa ngồi cùng bàn với bà cũng đứng lên.

“Để cháu đi tìm em ấy nhé bà?”

Bà quả phụ lắc đầu.

“Cứ để con bé thoải mái đi, nhưng bảo cho cháu ấy biết là bà về nhà. Khi nào cháu ấy muốn đi thì cháu đưa về. Bà sẽ kêu xe quay lại đón.”

“Thưa được bà nội,” hầu tước nói. “Cháu tin lý do thực sự bà đi là bà vội vã về nhà với số của phi nghĩa vừa mới thu được. Nhờ bà mà cháu bị rỗng túi.”

“Túi của tôi nữa!” một tay chơi bài khác cùng bàn ảo não thốt lên.

“Các vị làm tôi thấy hãnh diện quá,” bà quả phụ thích chí nói. “Các vị cũng như tôi đều biết rằng nếu tôi không nương tay thì các vị còn thua đậm đấy.”

“Tôi chỉ còn biết nói là với cái may của phu nhân, tôi rất biết ơn rằng phu nhân không phải là hội viên của White,” một quý ông thổ lộ khi hôn bàn tay đeo găng của bà.

Hầu tước đưa bà xuống lầu và tiễn bà ra xe.

“Đừng để Druscilla ở khuya quá,” bà căn dặn chàng khi nài xe đóng cửa.

Hầu tước đi trở lại lên thang về phía vũ sảnh. Không thấy bóng dáng Druscilla, chàng vừa thơ thẩn xuống phòng ăn vừa chuyện vãn với những người quen khác trên đường đi. Nhưng dù liếc vào từng bàn, chàng vẫn không thấy vợ tương lai của mình đâu.

“Druscilla ở đâu?” chàng hỏi sir Anthony khi gặp anh trên thang.

“Tôi không thấy cô ấy một lúc rồi,” sir Anthony đáp. “Trời nóng ngột ngạt - nếu cậu hỏi tớ thì có lẽ cô ấy ở ngoài vườn.”

“Tớ đoán chắc tìm được cô ấy ngoài đó,” hầu tước uể oải nói và để sir Anthony đưa bạn nhảy của anh ta vào vũ sảnh nóng hầm hập.

Hầu tước chậm rãi bước xuống vườn. Chàng lưu ý thấy những giàn hoa, nhưng nhận thấy nếu gõ kỹ vào đấy thì ngưng chết. Tuy nhiên vẫn không có dấu hiệu của Druscilla trên các lối đi uốn quanh những đài nước và những thảm hoa thơm ngát.

Khi đi băng qua cỏ đột nhiên chàng nghe thấy tiếng Druscilla.

“Để cho tôi yên! Đừng hòng lại gần tôi!”

Giọng nàng đánh lại, nhưng rõ ràng là đang ngấm sợ hãi.

“Bộ cô thật tình nghĩ là tôi sẽ để cho cô trốn được tôi sao?” một giọng đàn ông trả lời. “Tôi đang tìm cô bấy lâu nay, nghĩ tới cô, nhức nhối vì cô. Tôi không tin nổi là khi về London thì cô chính là người thiên hạ đang xì xào bàn tán.”

“Tôi đã đính hôn và sắp làm đám cưới,” Druscilla nói một cách thách thức. “Nếu ông sỉ nhục tôi, vị hôn phu của tôi sẽ cho ông biết tay.”

“Cô nghĩ là tôi sợ một thằng nhãi ranh như thế sao?” gã đàn ông chất vấn. “Mặc kệ cô có đính hôn hay kết hôn hay không, Druscilla, hể liên quan đến cô và tôi thì chả có gì quan trọng.”

“Để tôi đi... tôi không ở đây nghe ông nói đâu,” Druscilla kêu lên.

“Cô không bỏ đi dễ dàng như vậy được,” là câu trả lời của gã. “Tôi muốn cô, Druscilla, Chúa ơi, tôi muốn cô biết chừng nào! Nghĩ tới cô là tôi phát điên lên. Làn da trắng trẻo đỏ của cô! Bộ cô tưởng là đàn ông một khi sờ cô rồi thì không mong muốn được sờ nữa hay sao? Mặc dịch cô nhưng trong ánh lửa cô đẹp hết xẩy, cô nghĩ là tôi có thể quên được à?”

“Để tôi... đi!”

Hầu tước nghe Druscilla gần như hét lên và rồi là yên lặng như có ai đó bịt miệng nàng.

Chàng hầu như ngây người đứng nghe, nhưng giờ chàng đột ngột bị khích động phải hành động. Nhưng nàng đang ở chỗ nào? Giọng của nàng vọng tới từ mặt giậu thủy tùng bên kia.

Chàng đưa tay cố rẽ những thân cây, nhưng thấy chúng bị buộc dính với nhau và không làm sao đi xuyên qua được. Chàng bắt đầu chạy về cuối hàng giậu giăng ngang cả nửa khu vườn, và khi đi vòng qua nó chàng gặp Druscilla đang chạy ủa về hướng chàng, áo nàng phất phới đằng sau, hai cánh tay nàng dang rộng, còn đầu thì ngả ra sau.

Nàng chạy nhanh đến nỗi đâm sầm vào chàng trước khi nàng nhận ra là ai.

“Ôi... Valdo! Valdo!”

Chàng nghe được sự nhẹ nhõm trong giọng nàng và cảm thấy tay nàng siết chặt lấy tay mình.

“Đưa em... đi đi... đưa em... về đi!”

“Gã đó là ai, hắn đã làm gì em?” hầu tước gặng hỏi.

Chàng nhìn qua vai nàng vào bóng tối, nhưng không cách gì thấy được ai trong bóng giậu thủy tùng.

“Anh chỉ cần đưa em... đi đi,” Druscilla kêu lên, “em không thể nào ở đây, em không thể...”

Hầu tước vòng tay ôm lấy nàng và nhận thấy nàng đang run cầm cập và hơi thở rời rạc trên môi nàng.

Nàng sợ hãi như phát điên giống như lúc chàng thấy binh lính sợ hãi lần đầu tiên khi họ ở dưới làn đạn của địch quân.

“Không sao cả,” chàng dỗ dành, “không ai sẽ làm hại em đâu. Nhưng tên khốn đó là ai?”

“Dẫn em... đi đi, chỉ cần dẫn em đi... khỏi đây,” Druscilla rên rỉ.

Hầu tước cúi xuống nhìn nàng. Thấy vẻ mặt khiếp đảm của nàng chàng không dìu nàng về hướng nhà nhưng đi ngược xuống vườn, trong khi nàng cố lấy hơi như người vừa chạy đua đường trường.

“Không sao đâu,” chàng tiếp tục xoa dịu nàng.

Họ dừng lại gần cuối vườn. Thành linh Druscilla bấu chặt cánh tay hầu tước.

“Em... sẽ không... trở vào đâu,” nàng khóc, “em không muốn thấy... hắn nữa. Em... không thể. Anh không... hiểu đâu.”

“Mình không cần trở vào trong,” hầu tước nói. “Ở đây có lối ra, anh sẽ đưa em về nhà.”

Trên bức tường cao có cửa dẫn ra đường Berkeley. Chỗ đó có người hầu đứng trực, anh ta mở cửa cho hầu tước rồi đóng lại sau lưng chàng.

Ngoài đường là một dãy dài những xe cộ đang đợi cho đến khi được gọi đến cổng trên đường Picadilly để đưa chủ nhân về nhà.

Hầu tước bước đến cỗ xe đậu đối diện cánh cửa mà lúc nãy họ vừa đi ra.

“Tôi là hầu tước xứ Lynche,” chàng nói với người đánh xe. “Tiểu thư này không khỏe nên tôi muốn đưa cô ấy đến đường Curzon. Chỉ một đoạn ngắn thôi, và tôi biết chủ của anh,” - chàng quay nhìn huy hiệu trên thành xe - “ngài Belton sẽ không phản đối anh giúp chúng tôi đâu.”

“Dạ được, thưa ngài,” người đánh xe đáp.

Nài xe nhảy xuống mở cửa và tháo bao che mồm ngựa. Rồi cỗ xe rẽ đi bắt đầu đưa họ một khoảng ngắn đến đường Curzon.

Druscilla ngồi nép vào góc xe, tay ôm lấy mặt. Nàng không nói năng gì, cả hầu tước cũng thế, cho đến lúc xe thả họ bên ngoài nhà bà quả phụ.

Người hầu cửa trực đêm để họ vào trong, sau khi ném một đồng vàng cho người đánh xe hầu tước đi theo nàng vào trong nhà.

“Phu nhân đã đi nghỉ chưa?” hầu tước hỏi người hầu cửa.

“Được một lúc rồi thưa ngài.”

“Vậy thì tắt đèn trong phòng khách nhỏ đi, và đốt luôn lò sưởi,” hầu tước ra lệnh.

Người hầu vật nhìn có vẻ ngạc nhiên, nhưng vội làm theo lời chàng. Hầu tước cầm lấy cánh tay Druscilla đưa nàng vào phòng khách ở tầng trệt chỗ bà quả phụ thường sử dụng vào ban sáng.

Ở đây thoang thoảng hương hoa và mùi thơm của hoa khô ướp hương liệu. Người hầu nhóm lửa còn hầu tước rót đầy ly trên chiếc bàn gần cửa sổ và mang đến cho Druscilla.

“Em không... muốn... cái gì hết,” nàng lắc đầu lẩm bẩm.

“Uống đi,” hầu tước ra lệnh.

Nàng tuân lời vì có cãi cũng vô ích.

Chỉ đến khi nhấp ngụm đầu tiên nàng mới nhận ra chàng đưa cho nàng rượu brandy, và vị cồn cay nồng dường như đã đốt dọc xuống cổ nàng và làm ngưng cơn run rẩy đang làm toàn thân nàng chấn động.

Người hầu đi ra ngoài, và nàng chuyển từ sofa xuống ngồi trên tấm thảm mềm trước lò sưởi. Lửa bắt đầu bén vào những thanh củi vừa nhóm. Nàng giơ tay hơ trên đám lửa.

Hầu tước ngồi xuống ghế quan sát nàng.

“Là Walden phải không?” chàng cất tiếng.

Nàng gật đầu.

“Anh nghĩ em phải kể cho anh biết chuyện gì đã xảy ra,” hầu tước bảo.

Nàng nhìn chàng, và lời phủ nhận tự động dâng lên môi.

“Không...” nàng nói, “không được... em không... nói được.”

“Anh có quyền biết,” hầu tước khế khàng nhấn mạnh. “Anh đã nghe những gì hấn nói với em, anh phải biết khi hấn nói đã từng chạm vào em có nghĩa là gì. Em hiểu chuyện đó mà.”

Druscilla thở dốc và cho tay vào trong lòng. Đầu nàng gục xuống. Trong khoảnh khắc nàng trông rất non nớt và rất trơ trọi, chỉ lớn hơn một đứa bé một chút, một đứa bé vừa bị trừng phạt phi lý.

Nhưng mắt hầu tước đánh lại khi chàng bất ngờ nói.

“Anh phải biết, Druscilla.”

Rồi là một hồi im lặng và chàng nghĩ rằng nàng sẽ từ chối lần nữa. Nhưng nàng đột nhiên lên tiếng.

Giọng nàng đứt quãng và hụt hơi, nàng vấp vấp nói bằng âm điệu thật khế mà có đôi khi chàng gần như không nghe nổi, nhưng nàng vẫn nói liên tục như cảm thấy khuây khỏa đi khi giải bày tâm sự với chàng.

Nàng kể cho chàng nghe nàng đã được phu nhân Walden thuê vào làm như một gia sư cho mấy đứa bé như thế nào. Nàng tới đó với thanh danh đã bị hoen ố, đã bị làm nhục bởi những chuyện nàng từng chịu đựng trong các chỗ làm trước đó.

Nàng thành thật thuật lại không hề thối phòng thêm thắt về những sỉ nhục mình gánh chịu, và người đang lắng nghe cũng dễ dàng lấp vào rất nhiều chỗ trống nàng bỏ qua không nói, và hiểu được rất nhiều điều nàng không giải thích.

Thoạt đầu Druscilla cảm thấy mình đã tìm được nơi ẩn náu trong nhà lord Walden sau tất cả mọi điều nàng phải chịu đựng trước đó. Phu nhân Walden là người bạc nhược và khá hà khắc, nhưng cũng tỏ ra dễ chịu vừa phải mỗi khi hoàn cảnh đòi hỏi. Bà dường như bằng lòng với cách dạy trẻ của cô giáo mới.

Sau một khoảng thời gian Druscilla, thoát tiên mang tâm trạng căng thẳng sợ hãi, đã bắt đầu dịu đi và cảm thấy nàng không cần phải đề phòng nữa, không cần sợ nữa.

Lúc đó lord Walden ở xa. Nàng biết hấn sống trong nhà của bọn họ ở London, trong lúc phu nhân thể chất yếu ớt thì thấy chịu đựng mùa đông ở miền quê dễ chịu hơn vì không có quá nhiều mời mọc tham dự các buổi tiệc tùng.

Khi lord Walden về nhà lần đầu Druscilla không hề cảnh giác.

Là người đàn ông gần trung niên, đối với nàng hấn hình như không có gì đặc biệt quan trọng cho đến một tối kia, khi nàng đến phòng khách tìm mấy đứa bé để đưa chúng đi ngủ thì hấn chạm nhẹ vào nàng lúc nàng đi ngang qua cửa. Chỉ là một cái sờ trên cánh tay trần của nàng, nhưng thế là đủ! Mọi bản năng trong cơ thể nàng đã báo động có chuyện nguy hiểm.

Ngày hôm sau hấn đến phòng học ngay sau cơm trưa. Nàng đứng dậy khi hấn vào phòng, nhanh tay ấn cặp kính nguyệt trang lên sống mũi. Nàng biết giờ đó phu nhân đã nằm nghỉ. Lũ trẻ cũng đang nghỉ ngơi, dù nàng biết ơn rằng cửa dẫn vào phòng trẻ đang mở và hấn không có lý do gì để cho rằng chúng đang ngủ.

“Chào buổi chiều, cô Morley,” lord Walden nói.

Nàng nhún chào hấn.

“Chào ngài.”

“Ngồi xuống đi,” hấn nói. “Tôi chỉ đến xem coi cô có thoải mái không, coi cô có đủ mọi thứ cô muốn không.”

“Cám ơn ngài tôi đã có đủ các thứ.”

“Còn đám trẻ có ngoan ngoãn vâng lời không? Cô có thích ở đây không?”

“Thưa ngài rất thích.”

Lúc này Druscilla đang ngồi gần lò sưởi, giờ thì hấn đến đứng trước đó. Hấn là người cao lớn, vai rộng, hấn thọc tay vào túi áo choàng và đứng nhìn xuống nàng.

“Cô Morley, có phải là cô hơi trẻ để làm việc này không?”

“À, thưa ngài, tôi từng đi dạy trên hai năm rồi.”

“Cô Morley, cô có tóc đỏ. Hình như nó trái ngược với giọng điệu phục tùng cô đang dùng với tôi đấy.”

“Tôi xin lỗi... nếu như giọng nói của tôi không làm cho ngài... hài lòng.”

“Nhưng tóc của cô làm tôi vừa ý,” hấn nói một cách đáng sợ. “Nhưng ở một phụ nữ có màu tóc như cô thì có lẽ người ta trông đợi thêm một chút nhiệt tình, thêm một chút nóng bỏng nữa.”

“Thưa ngài, đấy là những tính chất người ta không mong đợi ở một gia sư của con mình.”

Nàng vừa liếc lên nhìn vừa nói, ngỏ ý khiển trách hấn bằng cả nét mặt lẫn lời nói.

Thay vào đó nàng thấy trong mắt hấn hiện lên vẻ mà khiến nàng từng trở nên sợ hãi, rồi thành linh cơn kinh hãi kéo đến làm cho tim nàng đập thành thịch và giọng nàng tắt lịm trong

cổ.

Trong giây lát hắn nhìn xuống nàng, rồi đột nhiên như cố hết sức để kiềm chế bản thân, hắn quay người và rời khỏi phòng.

Lúc ấy nàng biết sự bình yên mà mình tìm thấy đã chấm dứt, cảm giác an toàn của nàng đã kết thúc, và nàng sợ - sợ như nàng chưa bao giờ sợ trước đó.

Ngày lại ngày trôi qua không hề có bất cứ sự việc nào đặc biệt xảy ra, ngoại trừ nàng biết bằng vào cách lord Walden nhìn nàng khi họ chạm mặt, bằng vào những lý do hắn đặt ra để gọi lũ trẻ để nàng có thể đi chung với chúng, thì đấy chỉ là vấn đề thời gian trước khi hắn tiếp cận nàng.

Nàng hoang mang tự hỏi đến phát điên lên được là mình có thể làm gì đây. Nàng không bỏ đi được, không có chỗ nào nàng có thể đi cả. Đưa thư từ chức có nghĩa là nàng lại phải quay lại sở tìm việc, mà đằng đó họ đã bảo nàng họ không chắc sẽ tìm được cho nàng bất kỳ công việc nào vì nàng không có thư giới thiệu và mỗi chỗ làm nàng lại chỉ một thời gian ngắn như thế.

Rồi một đêm tối cuối tháng ba nàng vừa đi ngủ thì được nhắn rằng phu nhân Walden muốn nói chuyện với nàng.

“Vào mười giờ tối sao?” nàng ngạc nhiên thốt lên.

Cô hầu đem tin nhắn bảo.

“Tôi vừa đến giúp dọn phòng phu nhân với cô hầu của bà ấy thì bà bảo tôi: ‘Bảo cô Morley tôi muốn nói với cô ấy.’”

“Ngài ấy có ở đó không?” Druscilla hỏi.

“Không có ở trong phòng đó,” cô hầu nói, “nhưng ông ấy ở phòng kế bên. Tôi thấy ông ấy mà.”

Druscilla do dự. Nàng dám cả gan nhắn lại nàng đã đi ngủ sao? Không hiểu vì sao nàng biết như thế sẽ vô ích. Nàng nhìn quan phòng học.

Lửa đang cháy trong lò sưởi và nến đã thấp, căn phòng trông ấm cúng, một nơi để ẩn náu. Tuy nhiên nàng phải rời đi; cô hầu đang đợi.

“Được rồi,” Druscilla nói, “tôi sẽ đi.”

Nàng đóng cửa lại sau lưng và bước dọc theo hành lang. Nàng ráng nghĩ xem tại sao phu nhân Walden lại cho gọi nàng, nhưng nàng chẳng nhớ được chuyện gì ngoại trừ đám trẻ làm sai hay nàng đã bỏ sót cái gì.

Phòng học cách phần chính căn nhà một đoạn. Vào lúc tới đó Druscilla cảm thấy lạnh bởi

gió lạnh trong hành lang và bởi dự cảm lo âu về chuyện gì không hay. Nàng gõ cửa phòng ngủ.

“Vào đi.”

Phu nhân Walden nằm trên giường, người tựa vào gối. Trông bà có vẻ bệnh hoạn.

Druscilla biết được sức khỏe của bà hao mòn qua mỗi năm vì cơn đau phổi, đã khiến bà gần như phải nằm luôn trên giường suốt mùa đông tháng giá. Druscilla lặng lẽ bước vào.

Nàng liếc quanh phòng và có cảm giác nhẹ nhõm rằng lord Walden không có mặt.

“Vào đi, cô Morley,” phu nhân Walden nói bằng giọng yếu ớt, “tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Thưa phu nhân có điều gì không ổn sao? Tôi hy vọng bà sẽ thấy khỏe hơn.”

“Khỏe hơn được một chút, cảm ơn,” phu nhân đáp.

“Thưa chuyện có phải về mấy đứa bé không?”

“Ngài ấy nghi rằng bọn nó lại nghịch trong khu vườn ở chỗ bếp.”

“Thưa phu nhân không đúng đâu,” Druscilla phản bác. “Từ khi phu nhân nhắc tới chuyện đó khi trước thì chúng không lại gần chỗ vườn đó nữa.”

“Ngài ấy nhờ tôi nói lại với cô, cô Morley. Cô biết thời buổi này thuê được thợ làm vườn giỏi khó khăn ra sao, và Bennett đã ở với chúng tôi nhiều năm rồi. Nếu ông ta giận lên, ngài ấy e rằng ông ta sẽ từ chức; và chúng tôi không bao giờ có thể tìm ai thật giỏi để thay thế ông ta.”

“Vâng, tôi hoàn toàn hiểu được thưa phu nhân, nhưng tôi cam đoan với bà là trẻ con không ở trong vườn, hay ở trong nhà kính cả bất cứ lúc nào. Tôi ở với chúng trong suốt thời gian đó mà.”

“Vậy hay lắm,” phu nhân Walden nói. “Ta chắc ngài ấy lầm thôi, nhưng ngài ấy cứ nhất quyết bảo tôi nói với cô ngay phòng trường hợp ngày mai lại xảy ra chuyện.”

“Nhưng tại sao lại là ngày mai?” Druscilla hỏi.

“Tôi không biết,” phu nhân Walden đáp, “đấy chỉ là ý của ngài ấy rằng Bennett có thể muốn đi gặp ngài ấy than phiền ấy mà.”

“Tôi cam đoan với phu nhân chuyện đó sẽ không xảy ra,” Druscilla xoa dịu. “Vì vậy phu nhân làm ơn đừng lo lắng. Tôi sẽ ở cùng với bọn trẻ từng giờ từng phút, thưa phu nhân, chúng nó sẽ không đi bất cứ chỗ nào mà không có tôi đi chung.”

“Tôi tin cô, cô Morley,” phu nhân Walden mỉm cười, “và tôi rất hài lòng với cách Lucy tiến bộ với bài vở của nó.”

“Cám ơn,” Druscilla nhún chào. “Chúc ngủ ngon, thưa phu nhân.”

“Chúc ngủ ngon, cô Morley.”

Druscilla hối hả đi ngược xuống hành lang trong tâm trạng thư thái.

Xét cho cùng vậy là không có chuyện gì đáng sợ lắm, chỉ có lord Walden làm rùm beng về chuyện người làm vườn thôi, ông ta là ông cụ bản tính hễ có dịp là sẵn sàng bới móc chê trách đủ điều.

Dẫu vậy nhưng vì sao ngài ấy lại định ninh rằng lũ trẻ chơi ở trong vườn bếp thì nàng không hiểu.

Nàng đến phòng học có chút hụt hơi vì đã vội chạy trong hành lang. Nàng mở cửa và tức thời cảm thấy khó hiểu. Nến đã tắt và căn phòng tối om ngoại trừ ánh lửa lò sưởi đang hắt ánh vàng ấm áp trên tấm thảm lông.

Rồi nàng thét lên và tim nàng suýt văng ra khỏi lồng ngực vì hẳn ta đã bước ra từ sau cánh cửa và chụp lấy cánh tay nàng.

CHƯƠNG 6

Giọng Druscilla tắt lịm, và hầu tước thấy được hết sức tường tận nàng đang sống lại khoảnh khắc khiếp đảm đó ra sao.

Lửa bùng lên cao hơn trong lò sưởi và ánh lửa soi rọi trên làn tóc đỏ của nàng, biến nó thành sắc vàng sống động quyến rũ.

Nhưng mắt nàng tối lại vì sợ, đôi môi run rẩy trong khi những ngón tay thuôn xoắn lại với nhau. Tựa lưng vào lưng ghế bành và quan sát nàng, hầu tước không hề lên tiếng.

Sau một hồi Druscilla tiếp tục.

“Người ta nói khi một người chết đuối thì toàn bộ sự kiện trong đời sống lóe lên trước mắt họ. Ngay trong lúc đó em thấy rõ như in lord Walden đã âm mưu để vào phòng học như thế nào, căn phòng mà em lúc nào cũng khóa lại sau khi bọn trẻ đi ngủ...”

Nàng chống cự hẳn, giằng co dẫy dụa, nhưng suốt trong thời gian đó nàng biết rõ hẳn mạnh ghê gớm. Cánh tay hẳn dường như vây quanh nàng như những vành đai thép, trong khi đó mặt hẳn, mỗi lúc mỗi kề sát mặt nàng trong bóng tối, thì lại càng đáng sợ hơn vì nàng không thể nhìn rõ hẳn.

Giữ nàng bằng một cánh tay hẳn quay qua khóa cửa, và trong lúc đó nàng vượt ra khỏi tay hẳn. Nàng chạy băng qua phòng cố đẩy cái bàn chắn giữa nàng và hẳn nhưng hẳn tóm lấy nàng dễ như trở bàn tay.

Khi ấy hẳn phá lên cười đắc thắng và nàng biết chính hành động vừa rồi của mình đã kích động lòng thèm khát của hẳn, rằng việc nàng cố gắng trốn tránh hẳn chỉ làm tăng thêm cảm giác kích thích cho hẳn.

Trong khi nàng vùng vẫy chống trả hẳn trong tay hẳn thì hẳn vẫn tàn nhẫn, từ từ lôi nàng về phía tấm thảm.

Ngay chỗ đó, trong ánh lửa nàng thấy mặt hẳn và biết đấy là bộ mặt của ác quỷ. Nàng tuyệt vọng chống chọi hẳn và hiểu được, cho dù nàng có hơi sức để chống kháng, thì hét lên cũng chỉ là vô ích.

Phòng học nằm trong chái nhà cách biệt với phần còn lại của tòa nhà, và không ai có thể nghe nàng kêu ngoài mấy đứa bé.

Nàng dùng hết sức bình sinh đánh hấn và cào mặt hấn. Rồi lúc đó, ngay khi nàng nhận ra nỗ lực của mình đã hoàn toàn vô dụng, thì nàng trượt chân. Nàng ngã xuống tấm thảm mềm và lập tức hiểu ngay mình đã thất bại. Hấn phóng tới đè lên người nàng và bắt đầu xé cổ áo nàng ra.

Đến cuối cùng lẽ ra nàng phải thét lên, nhưng hơi thở nàng dường như bị xiết chặt trong cổ và nàng chỉ đành rên lên.

“Làm ơn... làm ơn... tha cho tôi,” rớt cuộc nàng cố há miệng ra nói.

Nhưng nàng biết khi đó đạo đức lễ nghi đã mất sạch nên hấn chẳng màng nghe nàng nói.

Chiếc áo vải rẻ tiền chịu trận dưới bàn tay tàn phá của hấn. Nàng nghe thấy tiếng vải bị xé toạc và thấy ánh lửa đang rọi trên bờ ngực trần của mình.

“Cứu con với... Chúa ơi... cứu con với!” nàng hét lên, giọng nàng vang lộng và trở nên rõ rệt một cách bất ngờ.

Nàng cảm giác được bàn tay hấn; đôi tay của kẻ điên cuồng, của gã đàn ông bị nhục dục lèo lái đến khi hấn hầu như không còn nhân tính nữa - đã biến thành thứ ăn lông ở lỗ man rợ, không khác nào súc vật.

Và đến khi nàng biết mình phải chết, đến khi nàng biết ngoài phép lạ thì chẳng còn ai có thể cứu mình, đầu óc thì nửa mê man vì kinh hãi và đồng thời lại ghê tởm và buồn nôn vì con quái vật đang ở kề bên sắp chiếm đoạt mình thì lời cầu xin của nàng đã được đáp ứng.

Nàng há miệng lấy hơi, nhận thức được rằng có phản kháng thêm nữa cũng vô ích khi hấn nhắc váy nàng lên thì có một tiếng nói nhỏ vang lên ngay cửa.

“Em khát nước, em có thể có một ly nước không, làm ơn?”

Lord Walden thành linh bất động. Nhóm người dậy, hấn tự động quay đầu về phía bóng tối chỗ tiếng con hấn vừa cất lên.

Trong lúc đó Druscilla được phóng thích.

Không hiểu bằng cách nào nàng đã đứng lên được, và túm lấy những mảnh vải tơ tã mà khi này hãy còn là áo của mình nàng bỏ chạy về hướng đứa bé đứng nơi cửa phòng trẻ đang mở hé, hơi thở nàng dồn dập giữa hai cánh môi.

Nàng đưa tay ôm lấy đứa bé gái nhỏ và đẩy nó vào trong phòng ngủ. Đóng sầm cửa rồi khóa lại, mặc kệ tiếng khóc sợ hãi của con bé, nàng bắt đầu chất đồ đạc trước cửa.

Nàng đẩy chiếc tủ ngăn kéo, mấy cái ghế và thậm chí cả tủ áo - những món đồ mà thường ngày rất nặng đối với sức của nàng, nhưng giờ đây trong tâm trạng tuyệt vọng không hiểu sao món nàng cũng xô dịch nổi.

“Tại sao cô làm như vậy, cô Morley?”

“Tại sao cô lại sợ vậy?”

“Ai xé áo của cô vậy?”

Con bé Lucy sáu tuổi biết nhận xét hơn trong khi đứa bé gái nhỏ hơn vừa mới đòi uống nước thì chỉ khóc vì nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ đến khi hầu như mọi món đồ trong phòng ngủ được chất trước cửa thì Druscilla gục xuống sàn, nằm đó nửa mê nửa tỉnh trong bóng tối lạnh lẽo. Cuối cùng khi mấy đứa bé lôi kéo nàng bằng những đôi tay khiếp sợ thì nàng nhớ ra trách nhiệm của mình với chúng nó.

Thân thể mệt mỏi rã rượi, cử động y như người già cả nàng lê người đứng dậy, khoác áo choàng ngủ và dỗ mấy đứa bé ngủ lại.

“Không sao đâu,” nàng cứ nói như máy, “giờ thì hoàn toàn ổn rồi.”

Nhưng nàng biết đối với nàng thì không bao giờ còn yên ổn nữa.

Không khi nào nàng có thể trở lại phòng học mà không thấp thỏm sợ hãi có cái gì đấy từ trong bóng tối phóng ra. Không bao giờ nàng có thể nhìn tấm thảm mà không cảm thấy cái sờ mó tởm lợm của bàn tay đàn ông, cặp mắt nóng rực, và đôi môi ướt đẫm vì thèm khát của hắn.

Rốt cuộc bọn trẻ cũng ngủ thiếp đi, nhưng nàng nằm trên giường, quá kiệt lực, quá sợ hãi đến độ không dám thay áo. Chỉ đến lúc sáng nàng mới nhận ra tình cảnh khủng khiếp mình vừa trải qua.

Ý nghĩ tức thời của nàng là thu dọn đồ đạc và bỏ đi, nhưng nàng hiểu quá rõ rằng nếu nàng làm thế thì chẳng có công việc nào khác đợi mình ở sở tìm việc. Họ đã nêu rõ trong lần chót là sẽ không kiếm việc cho nàng nữa. Rồi quá yếu đuối nàng đi tìm phu nhân Walden, thay vì rời khỏi nhà như nàng biết mình nên làm thế.

Mặt đỏ bừng vì nhục nhã khi nghĩ đến lời mình phải nói, giọng nàng rờ rạc, tuy nhiên bị thôi thúc vì tuyệt vọng nàng nói.

“Thưa phu nhân tôi xin bà yêu cầu lord Walden đừng đến phòng học nữa. Tôi tin chắc bà sẽ nhận thức đúng đắn, là thật khó cho tôi để nói những lời này, nhưng tối qua sau khi gặp bà trong phòng ngủ của bà trở về ngài ấy đã làm nhục tôi.”

Nàng toan nói thêm nhưng phu nhân Walden đã cắt ngang.

“Tôi đã nghe ngài ấy kể lại về hành vi của cô, cô Morley,” bà ta nói bằng giọng lạnh như đá. “Cô phải rời khỏi nhà này ngay lập tức. Tôi nhất định không cho cô thư giới thiệu, và bởi vì tôi không cho cô là người xứng đáng phụ trách dạy con tôi, cô sẽ bị trừ tiền lương mà tôi thiếu cô.”

“Nhưng như thế không công bằng!” Druscilla tức tối kêu lên. “Đến ngày mai là tôi đã ở đây được một tháng, bà không thể đuổi tôi mà không chịu trả một xu nào.”

Phu nhân Walden ngoảnh mặt đi.

“Ngài ấy bảo tôi cô từng gạ gẫm ngài ấy phiền toái đến cỡ nào, hễ gặp mặt ngài ấy là cô lại gây phiền hà. Tôi cảm thấy chúng tôi không có bốn phận gì với cô cả, cô Morley.”

“Ngài ấy nói như thế sao!” Druscilla sừng sốt thốt lên.

“Cô Morley, tôi nghĩ rằng,” phu nhân Walden nói tiếp, “phòng học trong nhà của một người đàn ông thượng lưu không cần đến cả diện mạo lẫn tài năng của cô. Tôi đề nghị cô không nên tìm việc ở những nơi mà cô sẽ ở chung với các quý bà như tôi đây hay con cái của họ.”

Trong khoảnh khắc Druscilla kinh ngạc đến độ không sao đáp lại được. Rồi trước khi nàng kịp lên tiếng phu nhân Walden nói.

“Chỉ có bấy nhiêu thôi, cô Morley. Bây giờ cuộc nói chuyện đến đây là chấm dứt.”

Bước ra khỏi căn phòng đó Druscilla cảm thấy giận dữ hơn là nhục nhã.

Thế rồi nàng đi xuống hành lang, mắt nàng ngời lên vì căm giận, lòng sôi sục phẫn nộ, nàng nhận ra mình đã trở thành kẻ trắng tay.

Nàng đi vào phòng ngủ thấy lũ trẻ đã ra ngoài, hiển nhiên là đã được một cô hầu nào đó dẫn đi dạo.

Chiếc rương nắp tròn rỗng của nàng đã được đặt ở giữa phòng. Nhưng trên bàn còn một thứ khác - một lá thư. Ngay khi mở thư nàng biết mình sẽ thấy cái gì trong đó. Trên tấm giấy dày có in gia huy chỉ có vài chữ viết rằn rỏi.

“Hãy đến số 27 đường Lavender, công viên Regents.”

Bên trong phong bì là một đồng vàng. Lúc đó nàng hiểu ra lý do vì sao lord Walden đã phàn nàn về nàng. Hẳn đã biết vị thế của nàng ra sao khi nàng đến nhà hắn, rằng nàng đã bị bắt buộc để thú nhận mình không có thư giới thiệu như thế nào, rằng nàng đã bị đuổi hoặc phải rời chỗ làm trước.

Thế mà nàng đã từng vô cùng cảm kích rằng phu nhân Walden đã nhận nàng vào làm như là gia sư của con bà.

“Hắn đã rắp tâm để tóm mình,” nàng tự nói với mình.

Tối qua nếu hắn thất bại thì việc hắn đã suýt thành công hãm hiếp nàng chỉ càng làm cho hắn thêm cương quyết. Trong phút chốc nàng định cầm tờ nhắn và đồng vàng đó đến gặp phu nhân Walden, nhưng ngay khi ý tưởng đó vụt qua tâm trí nàng biết chuyện đó cũng chẳng đưa

nàng tới đầu.

Nàng vẫn bị đuổi, vẫn bị ném ra đường không một xu dính túi. Nhìn gương mặt mình trong gương, nàng nguyên rửa chính nhan sắc của mình.

Thậm chí tóc đã được chải sát rạt ra đằng sau búi thành một búi cứng còng ngay gáy, thậm chí đeo kính cận gọng bằng thép xấu xí, thậm chí trong bộ áo vải rẻ tiền nàng vẫn thấy dung nhan mình toát ra sức thu hút đàn ông, đặc biệt là thứ đàn ông như lord Walden.

“Chúa ơi! Con biết làm gì đây?”

Đưa tay ôm mặt nàng nhớ lại lời cầu xin đã cứu mình tối qua vào giờ thứ mười một khi nàng cảm thấy mình đã lâm vào đường cùng.

Lúc ấy Chúa đã không bỏ rơi nàng; chả lẽ bây giờ ngài lại đành lòng hay sao?

Nàng xé lá thư thành chục mảnh, ngay cả cầm lá thư nàng cũng thấy ghét vì những ngón tay của tên lord Walden đã sờ vào đấy trước, rồi nàng liệng nó vào lửa.

Thoạt đầu nàng định giữ lại đồng vàng ấy - ít ra cái đó cũng giúp nàng thoát thân. Rồi nàng biết mình không thể nào làm thế - nó đã hoen ố vì hắc đã sở hữu nó - nàng đi đến cửa sổ và ra sức quăng đồng tiền ra vườn thật là xa.

“Biết đâu một ngày nào đó sẽ có người tìm được,” nàng thầm nghĩ, “và tin rằng họ đã tình cờ tìm được kho tàng.”

Rồi nàng mở ví ra. Trong đó chỉ còn lại nửa hào và vài xu lẻ, là tất cả số tiền nàng có được trên đời. Nàng dọn đồ vào rương, và đi xuống lầu đến phòng bà quản gia.

Là một phụ nữ lớn tuổi không chồng, câu nệ khuôn khổ, bà đã vào làm từ thời cha mẹ lord Walden còn sinh tiền.

Druscilla biết bà là người rất kỷ cương trong nhà, là người đàn bà nhìn lớp người trẻ bằng ánh mắt bất bình tuy nhiên lại tuyệt đối công bằng.

“Cháu sắp đi rồi, bà Lacy,” nàng lên tiếng.

“Phu nhân có cho tôi hay,” bà quản gia đáp.

“Cháu không biết bà ấy đã nói gì với bà,” Druscilla tiếp tục, “nhưng những cái bà ấy tin tưởng đều không đúng. Bà đã biết là suốt từ khi đến đây cháu đều khóa cửa phòng học ngay khi cháu cho lũ trẻ vào giường. Cháu chỉ mở cửa để lấy thức ăn tối và lúc lấy khay đi. Đêm qua có người đi vào lúc cháu không có mặt trong phòng.”

Trong giây lát bà quản gia không hề nói năng. Rồi khi mắt bà dừng trên người Druscilla, ánh mắt ấy thoáng vẻ cảm thông.

“Tôi có thể làm gì cho cháu?” bà hỏi.

“Bà có thể cho cháu mượn đủ tiền đi đến Windleham được không?” Druscilla hỏi. “Đó là nơi ba cháu giữ chức mục sư trước khi ông ấy mất. Cháu sẽ đến lâu đài thử xin xem nữ công tước có chịu cho cháu việc làm hay không. Nếu không chăm sóc trẻ con, thì có lẽ làm hầu may vá. Việc gì cũng được miễn là cháu khỏi đói khát. Cháu thề sẽ trả tiền lại cho bà. Đây là tiền nợ, và cháu không thể bảo đảm gì hơn ngoài lời hứa danh dự của cháu.”

Bà quản gia đứng dậy.

“Tôi sẽ giúp cháu, cô Morley,” bà nói. “Đối với những cô gái trẻ trong vị thế của cháu thì cuộc sống không phải dễ dàng gì.”

“Dễ dàng sao!” giọng Druscilla gần như òa ra nước nở.

Nhưng rồi lòng tự hào và nỗi căm hận tên đàn ông đã xui khiến nàng đến bước đường này làm cho nàng ngược cảm kiêu hãnh.

“Hễ còn đàn ông trên cõi đời này,” nàng cay đắng nói, “thì phụ nữ sẽ không bao giờ có ngày dễ thở cho đến lúc họ trở thành già cả xấu xí và sửa soạn xuống mồ.”

Bà quản gia lấy trong cái ví đen cũ mềm ra một ít tiền.

“Khi nào cháu có thì hẵng trả,” bà nói, “không cần phải gấp. Cách đây nhiều năm tôi cũng từng chịu chung hoàn cảnh như cháu bây giờ.”

“Bà có sao!” Druscilla bàng hoàng thốt lên. “Vậy chuyện gì đã xảy ra?”

Bà quản gia thoáng cười gượng.

“Trong trường hợp của tôi,” bà nói, “tôi cứ ngỡ tim mình đã tan vỡ nhưng tim người ta đâu có vỡ dễ dàng như thế. Thế là tôi lại tiếp tục làm việc. Giờ đây tôi đã đến được thiên đường bình yên trong những năm tuổi già bóng xế.”

“Bà yêu người ấy à?” Druscilla vừa hỏi vừa thắc mắc có phải đương sự là người đời trước của lord Walden hay không.

“Tôi yêu ông ấy,” bà quản gia khẽ thở dài nói, “nhưng tình yêu thương là một thứ vũ khí chống lại người đàn bà không có khả năng tự vệ.”

“Thưa đúng như thế,” Druscilla đồng ý, “cháu cam đoan với bà cháu sẽ không bao giờ yêu người đàn ông nào, không bao giờ, không bao giờ!”

Nàng đi khỏi phòng bà quản gia với lòng tự tin mới, không hiểu sao nàng cảm thấy an ủi rằng nàng không phải chịu đựng những nỗi khổ ải này một cách đơn độc nữa, rằng vẫn còn có

những người phụ nữ khác biết cảm thông.

Rồi khi chiếc xe ngựa không mui dành cho gia nhân sử dụng chở nàng xuống đường, nàng thấy lord Walden theo dõi nàng đi.

Ngồi hàng hai trên lưng ngựa, hắn cố tình đợi để quan sát nàng khởi hành, nàng đoán thế. Có lẽ hắn đang mong nhận được cái gật đầu hay cái vẫy tay của nàng để chứng tỏ nàng đã nhận được thư nhắn và ngầm ưng thuận đề nghị của hắn.

Nàng không tỏ bất cứ cử chỉ nào khi xe vượt ngang hắn, còn hắn thì ngồi đó chăm chăm ngó theo nàng. Hắn ở trong bóng cây nên ngay cả người đánh xe cũng không thấy được hắn. Nhưng hắn chỉ cách Druscilla có vài feet và nàng cảm thấy sự độc ác hắn tiết ra đang vờn về phía nàng để một lần nữa kéo nàng vào trong tay hắn.

Đến lúc đó nàng biết hắn sẽ lì lợm bám theo nàng bất luận nàng đi đâu, bất luận nàng trốn chỗ nào. Nàng quay mặt đi, nhưng trước đó không lâu nàng đã thấy nụ cười trên môi hắn bảo cho nàng biết hắn vẫn nhớ và hau háu nhìn nỗi tuyệt vọng của nàng đêm qua một cách thêm khát.

Hắn đã khiến cho nàng run cầm cập và co cụm lại, nàng đã trở nên vô phương để chống lại sức mạnh vũ phu của hắn.

Cỗ xe song mã đang từ từ rời xa hắn, tuy nhiên Druscilla cảm thấy khoảng cách giữa hai người họ không rộng thêm được chút nào. Lúc đó đối với nàng dường như nàng không bao giờ có thể thoát được hắn. Mỗi tối bộ mặt hắn cứ hiển hiện trước mắt nàng, chế nhạo nàng, đe dọa nàng.

Nàng không thể nào đi ngủ mà không nhìn dáo dác xem hắn có núp trong bóng tối sau cửa, và chực lao ra xâm phạm ngay cả giấc mơ của nàng hay không. Nàng thường tỉnh giấc hét lên trong đêm, và biết rằng thêm một lần nữa mình lại mơ thấy mình nằm bất lực bên dưới hắn.

Chỉ đến khi nàng đến London sau đám cưới bí mật vội vã với hầu tước nàng mới tạm quên đi lord Walden. Vì nàng có rất nhiều chuyện để nghĩ đến và rất hạnh phúc sống chung với hầu tước phu nhân. Nhưng giờ đây nỗi hãi hùng và hoang mang choáng ngợp mà hắn gây ra cho nàng lại quay về.

Trong lúc kể nốt câu chuyện giọng nàng run rẩy lắp bắp. Nàng quay sang hầu tước và quỳ bên cạnh chàng, chìa hai bàn tay đang xiết chặt ra.

“Hắn sẽ... kiểm... ra em,” nàng lắp vấp. “Bây giờ hắn... biết được chỗ em ở... hắn sẽ... không để cho em yên đâu. Em không thể trốn... hắn... cứu em với... cứu em với! Em thà là... chết còn hơn... để hắn chạm vào em... lần nữa. Chúa ơi... con phải làm gì đây?”

Giọng nàng và mắt nàng lộ ra vẻ khiếp đảm không tài nào kiềm chế được. Trong lúc đó nàng hầu như không nhận ra mình đang nói với ai. Hầu tước hiểu nàng gần như là cuồng loạn.

Chàng đưa tay cầm lấy tay nàng.

“Druscilla, nghe này,” chàng lên tiếng và khi thấy nàng không nghe chàng nói chàng lập lại, “Nghe anh nói này. Em an toàn rồi, em hiểu không, tuyệt đối an toàn. Anh bảo đảm là Walden sẽ không bao giờ chạm vào em nữa!”

“Nhưng hắn nói... hắn sẽ không bao giờ... buông tha em,” Druscilla thở dốc.

“Nhìn anh này, Druscilla,” hầu tước vừa nói vừa xiết chặt tay nàng.

Nàng ngược lên nhìn chàng, mặt nàng trắng nhợt, mắt tối sầm vì khổ não sợ hãi. Chàng nghĩ đây là gương mặt của người đàn bà gần như phát điên vì kinh hãi, và chàng nói thật dịu dàng bằng giọng mà chưa ai từng nghe chàng nói trước đây.

“Hắn sẽ không làm hại em nữa đâu, Druscilla. Anh cam đoan, em có thể tin anh. Hắn sẽ không léo hánh gần em được nữa đâu, hắn sẽ không đe dọa em được nữa.”

“Sao anh... có thể... biết chắc?” nàng lập cập nói.

“Anh bảo đảm rằng hắn sẽ không làm thế nữa,” hầu tước trả lời.

Trong giây lát mặt nàng sáng lên, rồi ngón tay nàng bấu chặt lấy tay chàng.

“Anh đấu với hắn sao?” nàng nói. “Anh nhất định không được làm như thế! Cái đó chỉ gây ra tai tiếng thôi.”

“Anh không đấu với hắn,” hầu tước nói, “nhưng anh sẽ ngăn cản hắn quấy nhiễu em, anh hứa như thế.”

“Nhưng làm thế nào... thế nào hở?” Druscilla vặn hỏi.

“Em không tin anh sao?” chàng hỏi.

Nàng tuyệt vọng nhìn mặt chàng như để bảo đảm. Cái nàng thấy ở đây chắc hẳn đã cho nàng lòng tự tin mà nàng đang cần, vì chàng cảm thấy nàng dịu xuống.

“Anh hứa thật hở?” nàng hỏi nhỏ, trông gần như một đứa bé sợ bóng tối.

“Anh hứa,” hầu tước trả lời. “Em đi ngủ được rồi, Druscilla, cứ biết rằng rồi em sẽ thoát được cơn sợ đã hành hạ em quá lâu.”

“Nhưng anh sẽ làm gì?” nàng nói. “Anh làm thế nào để bắt hắn tránh xa em?”

“Anh sẽ có cách,” hầu tước nói bằng giọng quả quyết đến nỗi nàng không thể nào không tin chàng.

Nàng cố gỡ tay mình ra và chàng buông ra ngay lập tức.

“Em tin anh,” nàng chậm chạp nói, “dù em không hiểu được... anh có thể làm được gì.”

“Đừng nghĩ về hấn ta nữa,” hầu tước đề nghị.

Druscilla rời khỏi chỗ gần đầu gối chàng ra ngồi lại trước lò sưởi.

“Giá mà em có thể chắc chắn được... hấn sẽ không trốn ở đâu đó... tìm kiếm em... đợi em tới,” nàng thì thầm.

“Sau này hấn không làm được nữa đâu,” hầu tước lập lại một cách kiên quyết.

Nàng liếc nhanh sang chàng và chàng thấy mặt nàng đã bắt đầu có khí sắc.

“Chúng mình là một cặp thật thảm quá,” nàng nói bằng giọng run run mà chàng biết là nàng đang cố hết sức để làm ra vẻ bình thường. “Anh thì có Eustace phải đối phó, còn em thì...”

“Đừng nhắc tên hấn ta,” hầu tước cắt ngang. “Đối với em hấn coi như xong, không đáng nhớ, đã biến mất trong cuộc sống của em rồi. Anh đã có kế hoạch. Ngày mai anh sẽ nói cho em biết, nhưng bây giờ em phải đi ngủ.”

Druscilla gần như miễn cưỡng đứng dậy.

“Anh không làm chuyện... ngu ngốc chứ?” nàng ngập ngừng hỏi. “Ngoài ra, nếu anh đấu với hấn... không chừng hấn có thể giết anh chết, anh nghĩ xem Eustace sẽ vui lòng biết chừng nào.”

“Anh chưa muốn chết đâu,” hầu tước mỉm cười, “cho dù hôm nay anh đã làm di chúc để lại cho em mọi thứ không bị truyền thừa (*tài sản của giòng họ bắt buộc phải để lại cho người thừa kế*).

“Em không muốn anh làm cái đó,” Druscilla đánh giọng nói. “Em nói đến chuyện đó tối hôm kia là lúc em đang giận thôi, em không có ý như vậy.”

“Dù sao đi nữa, đó cũng là một đề nghị hợp lý,” hầu tước trấn an nàng. “Anh đã nhất quyết dù anh phải chết, Eustace sẽ không thừa hưởng được mọi thứ anh sở hữu.”

“Toàn là khủng khiếp... đáng sợ,” Druscilla rên, “nhưng em rất vui.”

“Em có thể tiếp tục vui sướng đi,” hầu tước đáp. “Mình chưa bị đánh bại mà, tại sao lại phải bại trận chứ? Cho đến nay mình đã thắng hết mọi trận rồi phải không nào - em và anh đó?”

Nàng ngẩng lên nhìn chàng, mặt nàng chuyển thành nụ cười.

“Phải cho tới giờ mình đều thắng,” nàng đồng ý. “Em không ngu nữa và để cho sự lo lắng của em đem vận xấu đến cho chúng mình. Em từng được cứu thoát khỏi nhiều chuyện trong đời rồi: em nên biết ơn và biết chắc là em có trời phù hộ mới phải.”

“Mình có trời phù hộ,” hầu tước kiên quyết nói, “hãy tin như thế, Druscilla. Và nhớ rằng tự tin là thứ quý giá không thể lường được cho người đang đánh trận. Cứ tin rằng chúng ta sẽ đánh bại con yêu quái của em và của anh, rồi chúng sẽ biến mất trong không trung.”

“Giá mà em có thể biết chắc được điều đó,” Druscilla nói.

“Em làm được mà,” hầu tước trả lời.

Chàng cầm tay nàng đưa lên môi.

“Vào giường đi,” chàng nói, “mọi chuyện vừa qua làm em mệt đừ rồi. Và hãy nhớ, giờ em đang có anh bảo hộ. Không ai sẽ làm tổn thương em, nhất định không có ai cả.”

Nàng nhìn lên mắt chàng và bỗng dưng trở nên bất động.

Có điều gì đấy vừa thoáng qua giữa hai người họ, điều gì đó không thể xác định đã đem đến cho Druscilla một cảm giác lạ lẫm khiến nàng không thở nổi.

Đột nhiên trong thân thể nàng máy động, dường như có ngọn lửa vừa bùng lên trong nàng - rồi đồng hồ trên thành lò sưởi điểm giờ và bùa mê đã bị phá.

“Trời đã khuya,” hầu tước nói. “Ngủ ngon nhé, Druscilla.”

Chàng mở cửa đi ra hành lang. Tại đầu bên kia người hầu trực ngái ngủ đang ngồi trong chiếc ghế bành lớn gần cửa trước gương đứng dậy.

Hầu tước và Druscilla cùng nhau bước đến chân thang.

“Chúc ngủ ngon,” Druscilla dịu dàng nói, “cám ơn anh.”

Hầu tước hôn tay nàng và đi ra khỏi nhà. Còn Druscilla đi lên lầu vào phòng ngủ, nàng nhận thấy lúc đó nàng thực tình đã quá mệt.

Không hiểu vì sao hầu tước dường như đã trực đi những nỗi khiếp đảm của nàng, nhưng chúng hãy còn ẩn nấp đâu đó dưới bề mặt. Nàng biết, nếu đi ngủ mà không trò chuyện với chàng dưới lầu, nàng sẽ quần trí không sao ngủ được, thậm chí là quá sợ để mà thay áo và lên giường.

Nàng nhớ mình đã không có cách nào để vỗ giấc khi vừa rời khỏi nhà Walden và đến lâu đài.

Mỗi đêm trong bóng tối nàng lại thấy khuôn mặt xấu xa của lord Walden, và hầu như mỗi tối gần đến sáng nàng mới có thể thiếp đi sau bao lần trăn trở và lăn lộn đau khổ trong lúc ký ức về hắn ta cứ ám ảnh nàng.

Giờ đây nàng trút áo xuống mà không cảm thấy lo ngại, nhận thức được rằng hầu tước thực sự đã làm cho nàng khuây khỏa một cách lạ lùng. Nhưng chàng có thể làm gì được đây?

Chàng đã cam đoan là không đấu súng, và nàng tin chàng. Chàng không thể nào khờ khạo tới nỗi gây ra mọi tai tiếng và tin đồn thất thiệt nếu đấu súng vào thời điểm chỉ trước lễ cưới của họ có bốn ngày.

Chỉ có một lý do duy nhất mà đàn ông trong giới thượng lưu bắn nhau, và rất hiển nhiên là có dính líu tới nàng. Nhưng chàng có thể làm được gì khác đây?

Nàng thấy mình cứ lật đi lật lại câu hỏi đó trong tâm trí. Rồi với nụ cười khe khẽ nàng trườn vào tấm đắp thơm mùi hoa oải hương và nhớ lại rằng Valdo lúc nào cũng giàu trí tưởng tượng.

Nàng nhớ đến lần vì bị phạt họ bị cấm không được sử dụng thuyền trên hồ, rồi chàng đã nhanh trí chế ngay một cái bè. Rồi nàng lại nhớ có lần nàng bị cấm gặp chàng vì tội nghịch ngợm nào đó, thế là chàng vác ngay một cái thang đến cửa sổ phòng nàng ở nhà xứ khi mọi người ăn cơm tối và thuyết phục nàng trèo xuống gia nhập trò thám hiểm mà chàng đã dự định sẵn trong rừng. Vài tiếng sau họ trở về, Valdo đã cắt cái thang đi thế là thần bất tri quỷ bất giác việc họ trốn nhà đi chơi.

“Bây giờ Valdo nhất định sẽ nghĩ ra cách,” nàng ngái ngủ tự nhủ, và khi thiếp đi môi nàng vẫn còn mấp máy tên chàng.

Buổi tối trước khi thay áo nàng đã dặn cô hầu đánh thức nàng vào lúc tám giờ sáng hôm sau.

Bà quả phụ đã xếp đặt cho nàng thử áo cưới vào giờ phút chót, và Druscilla thấy bối rối vì còn rất nhiều thư cảm ơn phải viết, không chỉ là cho các buổi tiệc nàng đã tham dự mà còn cho quà cưới gửi tới liên tục trong suốt cả tuần.

Thư ký của bà quả phụ, ông Hanbury, cũng là tổng quản trong nhà bà là người đàn ông tóc bạc, nghiêm khắc mà Druscilla có phần nể sợ. Không những ý thức trách nhiệm khiến nàng phải cố theo dõi thư từ đúng thời hạn, mà còn để ông Hanbury khỏi phải sửng sốt và ngạc nhiên trước những thiếu sót nàng phạm phải trong xã giao và ứng xử của xã hội thượng lưu.

Tất nhiên hễ nói đến thư từ thì đừng nhắc đến việc nhờ vả gì hầu tước.

“Nếu ai mà cho rằng tôi sẽ viết thư và cảm ơn cảm huệ mấy cái thứ vớ vẩn đó,” chàng vừa nói vừa nhìn vào đồng quà cáp trong thư viện, “thì họ lầm to.”

“Vớ vẩn à!” bà quả phụ bức bối thốt lên. “Sao cháu lại vô ơn đến thế? Bà chưa bao giờ thấy quà cáp nào trông thú vị như thế suốt cả đời bà đấy.”

“Vậy thì bà viết thư cảm ơn họ đi bà nội,” hầu tước nói. “Cháu không khi nào có khiếu viết lách đâu; thực ra ở Eton cháu bị ăn đòn liên tù tì vì bài luận của cháu ngán ngùng rồi còn lem mực tùm lum nữa. Nhưng viết cho hết đám người này ấy hử! Sao à, chỉ nghĩ đến thôi là cháu đã muốn nhanh chân phóng qua lục địa tối mai cho xong!”

“Đúng là chú rể khó bảo!” bà quả phụ mỉm cười nói. “Hừ, bà không thể để cháu đảo lộn hết

chương trình của bà vào phút chót được, vậy nên bà coi như là Druscilla cần phải lo liệu mọi thể thức cảm ơn rồi.”

“Cháu sẽ đề là ‘Valdo và tôi rất hoan hỉ với món quà của các vị,’” Druscilla nói, “ ‘nhưng anh ấy cảm thấy nó không xứng đáng với đôi ba phút quý giá anh ấy phải bỏ ra’.”

Nàng nói một cách châm chích nhưng mắt nàng lại lấp lánh cười.

“Cái này đâu phải là việc của đàn ông,” hầu tước thốt lên phản bác. “Anh không có khiếu trong mấy cái vụ này đâu.”

“Tuy nhiên em chắc như đinh đóng cột rằng mấy lá thư tình anh gửi cho những tiểu thư xinh đẹp thì đáng đoạt giải xuất sắc nhỉ,” Druscilla nói.

Hầu tước trừng mắt nhìn nàng một hồi rồi cười phá lên.

“Anh sẽ tha cho em cái tội không biết lễ phép nếu em chịu viết mớ thư đó,” chàng nói.

“Được thôi,” nàng trả lời một cách nhu mì.

“Có thực mới vực được đạo chứ,” bà quả phụ nói, “dĩ nhiên chỉ là gợi ý thôi, nhưng hình như Druscilla cần một đôi hoa tai kim cương để đi chung với chiếc nhẫn của nó thì phải.”

“Bà nội, bà đúng là một Eve có một không hai trong vườn địa đàng,” hầu tước bật thốt. “Nếu cháu nói là cháu sẽ tính đến chuyện đó thì sao? Cháu còn có thể thêm vào cái vòng cổ làm quà cưới nếu cháu không bị dây dưa với hết thảy những nghi lễ ràng buộc phiền toái này.”

“Số tiền công này chắc chắn là hậu hĩnh hơn em từng kiếm được trước đây,” Druscilla nói và chàng đột nhiên nghe được âm điệu nghiêm trang trong giọng nàng...

Giờ Druscilla tuột xuống giường và khoác chiếc áo choàng viền ren mà bà quả phụ đã chọn cho nàng trên phố Bond.

Nàng đi đến cửa sổ, tay cầm một cốc chocolate, và nhìn ra ngoài quảng trường cây cỏ đang lao xao.

“Thật là một ngày đẹp trời,” nàng nói với cô hầu đang dọn dẹp phòng. “Tôi thà là cưới ngựa đi dạo trong công viên còn hơn là viết lách.”

“Em nghe có thêm cả chục món quà dưới lầu đó cô.”

“Thêm nữa à?” Druscilla hỏi bằng giọng chán ngán một cách chế giễu.

Nàng ra vẻ phàn nàn nhưng thật tình rất hớn hở khi thấy cứ mỗi tiếng gõ cửa là đồng nghĩa với một món quà mới vừa gửi tới, sau bao nhiêu năm thậm chí một món quà Giáng sinh cũng không nhận được.

Nàng biết thực ra những thứ này là dành cho hầu tước, tuy nhiên nàng không phải là phụ nữ nếu không biết rằng ngay cả việc chia xẻ những chiến lợi phẩm này cũng có cái thú riêng của nó.

Nào là vòng cổ, trâm cài áo, nhẫn, đồ bằng lông thú, ngoài ra còn có xách tay, dù và những trang sức nhỏ đủ mọi loại mà cho dù có giàu trí tưởng tượng tới đâu người ta cũng không thể nghĩ là đồ này dành cho đàn ông sử dụng.

“Nếu có quà nữa vậy thì,” Druscilla nói, “tôi làm xong mớ thư từ này càng sớm thì càng tốt.”

“Tôi xuống đem thức ăn sáng lên cho cô,” cô hầu nói. “Tôi sẽ hỏi bà Newman xem còn đúng bao nhiêu cái.”

“Được, đi làm đi,” Druscilla nói, “nếu ông Hanbury mở quà thì ngay khi tôi mặc áo xong tôi có thể xem.”

“Ông Hanbury đang lập danh sách cô à,” cô hầu nói.

“Phải, tôi biết,” Druscilla trả lời, “ông ấy làm vậy hay đấy. Nếu mấy tấm thiệp bị lẫn lộn thì rất là bất tiện, tôi lại đâm ra cảm ơn lầm người không gửi món quà đó.”

“Vâng đúng vậy thưa cô,” cô hầu đồng ý.

Cô ta đi ra khỏi phòng, và khi Druscilla ngồi xuống bàn phấn nàng nghe cánh cửa sau lưng bật mở đánh rầm. Nàng quay lại nghĩ rằng chắc cô hầu đã làm đổ thức ăn sáng, nhưng ngạc nhiên thấy hầu tước đứng ngay ngưỡng cửa.

Chàng hãy còn mặc quần chên đi ngựa và áo khoác satin màu xanh da trời từ tối hôm trước; trông chàng hơi lờ lững và trong giây lát nàng nghĩ chắc chàng bị say.

Rồi nhớ đến lord Walden nàng đứng bật dậy. Có thể nào vừa mới có trận đấu sao? Có phải chàng vừa mới đấu súng không?

Ý tưởng vụt qua tâm trí nàng trong tích tắc, và đến khi hầu tước bước tới thì nàng thấy chàng đang cầm một số mảnh giấy trong tay.

“Đó xem đi, Druscilla,” chàng nói bằng giọng điệu đắc thắng, “đó là đòn trả thù của em!”

Vừa nói chàng vừa tung cao những tờ giấy lên không trung làm chúng rơi lả tả xuống, có đến cả chục, cả chục tấm rớt xuống giường.

Đăm đăm nhìn chúng trong tâm trạng khó hiểu, nàng thấy trên mỗi tờ là một chữ ký. Nàng nhận ra chữ viết đó không mấy khó khăn, là cùng một kiểu chữ viết trên tờ thư nhẫn dành cho nàng trên bàn phấn trước khi nàng rời nhà lord Walden.

“Chỉ dưới một trăm ngàn bảng thôi,” hầu tước nói, “Druscilla, em có hiểu không? Em sẽ không bao giờ thấy hần nữa, hần bế mạc rồi, tiêu tùng sự nghiệp rồi!”

“Tiêu tùng ư?” nàng hỏi một cách ngơ ngác.

“Hần sẽ phải bán nhà ở London, cả ngựa, và anh nghĩ là hầu hết gia sản của hần,” hầu tước nói. “Hần sẽ không bao giờ gặp em nữa, Druscilla; bởi vì hần chẳng còn lại gì ngoài cuộc sống tù hãm dật dờ ở miền quê.”

Druscilla bất chợt ngồi xuống thành giường. Nàng không định chạm vào mấy tấm giấy, nàng không thể nào khiến mình làm việc đó được. Nhưng nàng thấy chúng dùng cho mục đích nào, đó là giấy bảo đảm trả nợ, mỗi tấm là một số tiền khác nhau.

“Sao anh tìm được cách vậy?” nàng hỏi khẽ.

“Anh biết Walden là dân cờ bạc,” hầu tước nói. “Sau lúc gặp em anh đến nhà Devonshire. Anh nghĩ chắc có thể tìm thấy hần trong phòng bài, thì đúng ý như rằng hần ở đó.”

“Nhưng anh làm thế nào để thuyết phục hần chơi những độ như thế?” Druscilla hỏi.

“Vấn đề không phải là thuyết phục,” hầu tước đáp. “Hần đã ngồi ở sòng bài với ba người nữa - một người trong số đó là bạn anh. Anh bảo anh ta là có một tiểu thư rất đẹp đang đợi anh ta ra khiêu vũ trên lầu. Anh vừa nói vừa nháy mắt nên anh ta ngầm hiểu là anh muốn ngồi chỗ của anh ta. Thế là anh ta nhường cho anh. Walden không thể từ chối không chơi, thực ra sao hần phải làm vậy chứ? Hần không biết anh đã nghe lỏm được cuộc đối thoại của em, hay, đúng ra, là em đã tâm sự với anh.”

“Không, dĩ nhiên không phải như vậy,” Druscilla thì thầm.

“Anh ngồi xuống,” hầu tước nói, “và thấy là tiền độ cao hơn mức anh thường chơi.”

“Không chừng anh có thể bị thua,” Druscilla kêu lên.

“Thật tình là anh có thể bị,” hầu tước đáp, “ngoại trừ rằng Walden đã say và anh đã đề phòng xem hần có tỉnh rượu hần không.”

“Sao anh làm được?” Druscilla hỏi.

“Trước khi vào phòng anh đã nói riêng với một người hầu. Anh bảo anh ta đóng cửa sổ và tuyệt đối canh chắc rằng ly của quý ngài luôn luôn được rót đầy.”

“Anh tài thế,” Druscilla nói.

“Đó không phải là bịp bợm,” hầu tước vội giải thích. “Anh bảo đảm em là hành vi của anh không có gì trái với thói thường cả. Anh chỉ là muốn đầu óc mình được sáng suốt, còn hần thì ngà ngà say.”

“Hắn chắc phải quá chén dữ lắm mới thua bạc ngàn này,” Druscilla nói.

Hầu tước bật cười nhưng âm thanh nghe không vui vẻ chút nào.

“Anh thừa nhận là đã khích tướng hắn một chút. Không có đàn ông nào muốn người ta nghĩ mình là gan thủ để khi nói đến việc nhận lời cá độ. Và anh gặp hên. Không phải anh đã bảo em rồi sao, Druscilla, rằng nếu người ta có lòng tin thì nó sẽ giúp ích cho họ khi ra trận mạc? Anh nhất quyết sẽ trả thù cho em, và anh biết em có quyền như vậy. Gã đàn ông đối mặt với anh là thứ tồi tệ, và anh đã thắng.”

“Những một trăm ngàn bảng!” Druscilla thì thào. “Quả thật là số tiền to tát.”

“Chính là do hắn,” hầu tước đồng ý. “Hắn cũng chẳng giàu tới mức độ đó; có thể rỗng túi hay đã rỗng túi anh không biết, nhưng tuyệt nhiên không phải là người có gia sản to lớn.”

“Hắn có tức tối hay giận dữ không?” Druscilla hỏi.

“Khi anh đứng lên khỏi cái bàn đó,” hầu tước trả lời, “anh nghĩ hắn đã nhận thấy nguyên nhân nào anh đã trở thành đối thủ của hắn.”

“Thông thường là hai tuần phải không thừa ngài?” anh hỏi hắn một cách nghiêm túc. Và lần đầu tiên hắn dường như bất ngờ nhận ra mình đã làm cái gì.”

“Những người khác đã rút lui khỏi trận đấu từ lâu. Họ ngồi ở bàn mê mẩn, và có thêm người kéo tới theo dõi bởi nghe xì xào rằng ở đây có cuộc đấu đang diễn ra đỉnh lúu tới nhiều của cải.”

“Hắn đã nói gì?” Druscilla nhất định muốn biết.

“Hắn lăm bắm cái gì đó,” hầu tước đáp, “nhưng anh không muốn nói chuyện với hắn. Anh bỏ ra khỏi phòng và thấy Anthony đi theo anh.”

“Chắc mêm là cậu vừa vật lông Walden,’ anh ta nhận xét. ‘Có lý do gì đặc biệt không?’”

“Anthony tinh lắm; anh ta biết anh không thức quá khuya hay chơi lớn đến thế nếu không có chuyện gì đằng sau.”

“Rồi anh nói sao với sir Anthony?” Druscilla hỏi.

“Anh nói, ‘gã đó là thứ bị tẩy chay và là đồ truy lạc, đáng đời hắn ta’. Nhưng anh không đợi để nói chuyện với bất cứ ai, anh muốn về với em, anh muốn cho em biết là em được giải thoát rồi.”

“Giải thoát!” Druscilla thì thào lặp lại chữ đó, rồi đứng dậy và đi đến cửa sổ. “Đáng ra em nên cảm thấy chiến thắng mới phải, nhưng em lại không thấy thế. Em chỉ cảm thấy thanh thản, và không hiểu sao lại thấy tiếc cho con hắn.”

“Quên hẳn đi, như anh đã nói tối qua hẳn không còn quan trọng trong cuộc sống của em nữa,” hầu tước nói dứt khoát.

Chàng nhìn xuống những mảnh giấy vung vãi trên giường.

“Anh sẽ cho người tới lấy những cái này,” chàng hầu như nói với chính mình.

Druscilla quay khỏi cửa sổ.

“Valdo, em có chuyện nhờ anh,” nàng nói.

“Chuyện gì vậy?” chàng hỏi.

“Khi hẳn trả dứt nợ, đừng giữ lại số tiền ấy,” nàng nêu ra ý mình, “tiền đó nhơ nhuốc, kinh khiếp, giống như cái đồng vàng hẳn cho em, mà em đã ném ra khỏi cửa sổ. Mình không cần nó đâu. Biết đâu nó có thể đem tới xui xẻo cho mình.”

Chàng mỉm cười với nàng.

“Vậy em muốn anh làm gì với số tiền đó? Chàng hỏi. “Quăng hết ra cửa sổ đến công viên Berkley sao?”

“Không, không, dĩ nhiên là không,” nàng trả lời, “nhưng em tự hỏi nếu anh có tính đến việc thành lập một ngân quỹ tài sản ký thác – quỹ từ thiện - anh thích gọi là gì cũng được?”

“Cho ai?”

“Mình phải nghĩ đến cách dùng từ thật thận trọng,” Druscilla đáp, “nhưng có thể dành cho những quý phụ nữ đang ở trong hoàn cảnh bần cùng, trong vị thế giống như em khi em rời nhà lord Walden không?”

Hầu tước nhìn xuống những mảnh giấy, tấm nào cũng hết sức giá trị, mỗi tấm là một lời bảo đảm trả ra một số tiền mà đối với người bình dân là một con số rất lớn. Rồi chàng lại nhìn sang Druscilla.

“Chuyện đó sẽ làm em vui chứ?” chàng hỏi.

“Em rất vui khi nghĩ đến một ngân quỹ như thế có sẵn để giúp những phụ nữ kém may mắn từng bị săn đuổi bởi những bọn đàn ông như lord Walden,” nàng trả lời.

“Vậy anh sẽ bảo luật sư của anh phải làm gì với số tiền đó khi anh nhận được,” hầu tước nói, “Ông ta sẽ nghĩ cách tính toán về những cái em vừa đề nghị.”

“Anh thực sự làm như thế chứ?” Druscilla hỏi. “Ôi, cảm ơn anh!”

“Sau này họ sẽ cảm ơn em,” hầu tước nói, “những phụ nữ đó không có chỗ nào để đi cả.”

“Có lẽ mình sẽ cứu được một hai cô gái như em,” Druscilla nói, “nếu không thì họ phải lựa chọn giữa đói khát hoặc một cuộc sống với tên đàn ông cầm thú.”

“Em nói cứ như tất cả đàn ông đều là cầm thú hết vậy,” hầu tước nói.

“Hầu hết đều là thế!” Druscilla trả lời. “Nhưng giờ đây em có thể quên, giờ đây em biết hẳn không còn châu chực ở mọi ngõ ngách tìm kiếm em nữa.”

“Anh cam đoan với em rằng em sẽ không bao giờ gặp hẳn nữa,” hầu tước nói.

“Em không thể nào diễn tả được lòng biết ơn của em,” Druscilla trả lời.

Nàng chấp hai tay lại và ngược lên nhìn chàng. Lần đầu tiên kể từ lúc hầu tước vào phòng nàng thuật lại chiến thắng của chàng, dường như chàng bắt đầu để ý đến mái tóc đỏ buông trên vai nàng, đến chiếc áo choàng trong mờ nàng khoác bên ngoài lớp áo ngủ mỏng manh.

Chàng nhìn nàng chỉ trong giây lát, và nàng đột ngột cảm thấy nhói người vì sợ. Rồi chàng ngó sang hướng khác và quay ra cửa.

“Anh vi phạm hết mọi nghi thức rồi,” chàng nói, “nếu bà nội phát hiện anh ở đây thì anh sẽ gặp rắc rối. Anh lấy làm hân hạnh được giúp đỡ em, Druscilla. Ít ra thì mình bớt được một con quái vật cần tiêu diệt.”

Rồi chàng bỏ đi trước khi Druscilla kịp trả lời.

Nhưng trong một lúc lâu nàng đứng nhìn ngưỡng cửa đăm đăm, mắt hiện lên vẻ lạ lùng, bí ẩn.

CHƯƠNG 7

“Có nhiều quà gửi tới cho cô lắm,” Rose háo hức xướng lên khi cô mang khay thức ăn sáng đến cho Druscilla.

“Trời ơi!” Druscilla thở dài. “Có nghĩa là phải viết thêm thư cảm ơn.” Nhưng nàng vội nói thêm: “nói như vậy nghe có vẻ vô ơn. Tôi thực tình rất vui khi có rất nhiều quà cáp tuyệt vời như thế.”

“Thực sự đẹp tuyệt cô à,” Rose đồng ý bằng giọng điệu trầm trồ.

Dưới lầu trong phòng khách màu lam tất cả những gói quà đã được mở mỗi món đính kèm một tấm thiệp mang tên người tặng bằng một mẩu dây trắng.

Druscilla biết khách khứa tham đến tham dự lễ cưới không những sẽ tò mò mà còn phê bình những quà cáp mà nàng và hầu tước đã nhận được. Nàng hiểu rõ phẩm chất của quà cáp và sự xa hoa của nhiều món là hoàn toàn nhắm vào địa vị của hầu tước trong xã hội.

Nàng không thể dần được nụ cười khan rằng nếu như nàng lấy người địa vị không mấy quan trọng thì làm gì có được những chiếc đĩa bạc, những giá nến khổng lồ, những đồ trang sức bằng vàng, hay thực ra là những món trân bảo vô cùng giá trị đang tuôn vào nhà hết giờ này qua giờ khác.

Tổng quản của bà quả phụ, ông Hanbury, đã liệt kê mọi thứ tỉ mỉ; vì thế Druscilla biết có lẽ không ai có thể mất lòng vì bị cảm ơn lắm hay quà của họ bị bỏ sót không được ngó ngàng tới.

Nhưng tối qua nàng chán nản khi nhìn vào danh sách dài thậm thụt những thư từ nàng phải viết ngay khi họ đến Lynche. Tuy nhiên nàng không ngăn được lòng hớn hởi khi nghĩ đến thế nào mình cũng có phần trong số những món rất hậu hĩnh đó.

Còn quà của bà hầu tước quả phụ là một chiếc vòng cổ kim cương.

“Cái này là cho riêng cháu,” bà nói với Druscilla, “và là tài sản của mình cháu. Nếu cháu muốn sử dụng như thế nào thì tùy ý, không cần phải có tất cả những người được ủy thác trông nom tài sản của giòng họ và luật sư dòm ngó miệt thị.”

“Cháu không bao giờ rời nó đâu,” Druscilla kêu lên, nàng ứa nước mắt khi cúi xuống hôn lên má bà cụ. “Đối với tất cả những việc bà làm cho cháu, cháu không biết lấy gì đền đáp ngoài tấm lòng của cháu.”

“Bà nghĩ cái đó thuộc về chú rể của cháu chứ lì,” bà quả phụ nhận xét với giọng điệu trêu chọc.

“Chắc anh ấy phải chữa cho bà một phần thật lớn,” Druscilla bật cười, rồi nói thêm bằng giọng hơi nghèn nghẹn: “giá mà bà biết có được thứ quý giá như thế này có ý nghĩa ra sao với cháu.”

“Nó xứng với cháu lắm,” bà quả phụ nói. “Cháu rất đẹp, con à, nhưng càng đẹp hơn nữa khi cháu trở thành đàn bà.”

Mặt Druscilla đỏ bừng, nàng quá thấu hiểu câu nói đó có ý nghĩa gì.

Khi đem chiếc vòng cổ kim cương lên lầu, nàng ngồi thật lâu trước gương, tự hỏi về óng ánh rực rỡ của chiếc vòng và cảm giác được sở hữu nó có chữa lành được những vết sẹo mà nàng từng gánh chịu trong suốt những năm tháng đơn độc cơ cực hay không.

Giờ nàng nhớ ra là chiếc vòng cổ kim cương hãy còn nằm trên bàn phấn. Nó cần được đem đến biệt điện Carlton cùng với các quà cáp khác, một số món đã được gửi đi hôm trước.

Bà quả phụ hơi e ngại rằng trong lúc thái tử điện hạ tổ chức tiệc mừng cho đôi tân hôn, ngài sẽ không lấy làm phiền về việc trưng bày quà cưới, vì đây là một phần rất chủ yếu trong một buổi tiệc cưới thông thường. Nhưng thái tử đang có tâm trạng tốt khi bà đề cập vấn đề với ngài.

“Tất nhiên là quà phải được trưng bày rồi,” ngài nói. “Ta sẽ dành riêng phòng khách Trung Hoa (*trang hoàng theo kiểu Trung Hoa*), chỗ đó trình bày là tốt nhất. Ngoài ra, ta còn muốn mọi người thấy ta sẽ giới thiệu cô dâu chú rể như thế nào.”

Quà của ngài là bức chân dung họa hình chính ngài do họa sư Lawrence là người mà ngài từng ưu ái.

“Có thật mình phải nhìn sắc mặt của cậu hoàng hết năm này qua tháng khác không vậy?” hầu tước hỏi.

“Thì con cái và cháu chắt của cháu sẽ thưởng thức,” bà quả phụ trả lời. “Ít ra điều đó cho thấy là cháu đã nhận được ân sủng của hoàng gia. Hơn nữa, cho dù nó không vẽ về người bà quen đi nữa, thì bà nghĩ đấy vẫn là bức tranh đẹp.”

Giờ Druscilla hy vọng rằng ông Hanbury nhớ là nàng đã đặc biệt yêu cầu món quà vòng cổ kim cương của bà quả phụ được bày ở vị trí dễ chú ý nhất trong biệt điện Carlton.

“Giả dụ ông ấy quên,” nàng nghĩ. Thì món quà đẹp dễ như chiếc vòng cổ kim cương sẽ bị chìm ngấm trong cả núi quà đã được chở đi từ đường Curzon tới điện Carlton hết đợt này đến đợt khác.

“Đưa cho tôi áo choàng đi Rose,” Druscilla nóng nảy nói, rồi xuống giường và xỏ chân vào

đôi hài trắng nhỏ viền lông thiên nga là thứ thuộc về tư trang của nàng.

Rose lấy áo choàng trong tủ ra cho nàng. Chiếc áo làm bằng lụa dày viền hàng bao nhiêu thước ren Valenciennes luồn những giải băng nhung mảnh mai màu lam nhạt, làm cho Druscilla trông rất trẻ.

“Cô không định mặc như thế này xuống lầu chứ?” Rose hỏi.

“Có nhiều người quanh quẩn dưới đó không?” Druscilla hỏi.

“Thực sự là không, thưa cô. Phu nhân vẫn chưa thay áo và hầu hết nhân viên đã đi đến điện Carlton rồi.”

“Vậy thì không có ai quan trọng thấy được tôi,” Druscilla nở nụ cười.

Nàng cầm chiếc vòng đựng trong hộp nhung lam lên và chạy xuống lầu đến văn phòng của ông Hanbury. Nàng thấy ông đang đứng giữa mớ quà cao đến gần đầu gối vừa mới gửi tới. Ông đang cẩn thận mở chúng ra và ghi chép từng món quà vào cuốn sổ lớn.

“Chào buổi sáng, cô Morley,” ông lên tiếng, và nàng biết giọng ông có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy kiểu trang phục của nàng như thế.

“Tôi đem riêng cái này cho ông,” Druscilla vừa nói vừa đưa cái hộp nhung ra. “Tôi muốn nhờ ông là nó chắc chắn được để trong chỗ quan trọng nhất trong số quà cáp. Thật tình mà nói, tôi thích món này nhất.”

“Tôi hiểu được,” ông Hanbury nói. “Kim cương đó rất đẹp.”

“Tôi thích nó không những vì nó quý giá,” Druscilla bảo ông ta, “mà còn vì phu nhân đã tặng riêng cho tôi. Tôi sẽ luôn trân trọng vì nó là của riêng tôi.”

Trong lúc nói nàng cúi xuống nhìn một chiếc hộp da đựng một chiếc cúp vàng rất đẹp, những chiếc quai của nó được tạo hình với những thần ái tình, tấm biển chạm trổ ở trung tâm cho thấy món này là do các hội viên Hội - độc - thân tặng cho hầu tước. Nàng bật cười.

“Tôi tự hỏi không biết có bao nhiêu người sẽ noi gương anh ấy!” nàng thốt lên.

“Hầu tước luôn luôn là người đi đầu trong thời trang,” ông Hanbury đáp.

“Bất luận anh ấy làm cái gì, người khác cũng làm theo,” Druscilla nói, “như vậy có phải trẻ con lắm không?”

“Tôi chắc chắn là mọi người đang ganh tị vì ngài ấy may mắn tìm được cô dâu đẹp thôi,” ông Hanbury nói, giọng thoáng trách móc.

“Cám ơn, ông Hanbury,” Druscilla cúi chào. “Tôi sợ là đem thêm việc cho ông, nhưng tôi rất

biết ơn ông đã không quản trở ngại lập danh sách quà cáp. Nếu không có ông giúp chúng tôi không làm thế nào nhận ra đã nhận những món gì.”

“Tôi mừng là tôi có thể giúp được, cô Morley,” ông Hanbury nói.

Ngay trong lúc ông nói thì cửa mở và người hầu bước vào với một gói nữa đựng trên khay bạc.

“Cái này vừa từ biệt thự Lynche gửi tới, thưa ông,” anh ta nói với ông Hanbury, “với lời nhắn là phải giao tận tay cho ngài hầu tước. Nhưng ngài đã ra ngoài đi ngựa.”

“Đưa cho tôi đi,” ông Hanbury nói, “tôi sẽ lưu ý là ngài ấy sẽ nhận được.”

Người hầu giao thư cho ông, rồi ông để xuống bàn viết.

“Ông tốt nhất ghi nó vào danh sách luôn đi,” Druscilla nói. “Hầu gia đã nói ngài không chịu biên thư cảm ơn, nếu ông để ngài ấy mở đồ thì bảo đảm sẽ bị lẫn vào các món khác.”

“Tôi đã nghĩ đến chuyện đó rồi,” ông Hanbury mỉm cười. “Vậy chúng ta xem coi là cái gì rồi cho vào danh sách được không? Nếu cô muốn thì lúc nào tôi cũng có thể gói lại.”

“Nghe gần giống như âm mưu vậy, phải không?” Druscilla hỏi. “Bất luận là đồ gì nhưng tôi thật tình nghĩ là nếu ông dính tẩm thiếp vào thì hay hơn.”

“Tôi cũng nghĩ thế,” ông Hanbury tán thành.

Khi ông mở cái gói Druscilla lưu ý trên dấu niêm phong đỏ có hình gia huy nhưng nàng không thể nào đọc được. Giấy gói mở ra để lộ một chiếc hộp da tròn để đựng nhẫn. Trước khi mở ra ông Hanbury đã cầm tẩm thiếp đặt trên mặt lên. Ông ta nhìn vào tẩm giấy và nàng thấy ông ta lúng túng.

Trước khi ông ta kịp lên tiếng, và thực ra là trước khi ông ta bỏ tẩm thiếp vào bên trong, nàng nhìn qua vai ông và đọc hàng chữ viết trên đó.

“Hãy đeo cái này để em biết anh sẽ không quên em.”

Không có chữ ký, nhưng hễ có liên quan đến Druscilla thì không nhất thiết phải có chữ ký trong đó. Trong lúc ông Hanbury đang băn khoăn do dự, nàng mở cái hộp và thấy gắn trên nền nhung là chiếc nhẫn ấn hiệu nạm ngọc lục bích.

Đó là một món quà đắt tiền và hấp dẫn, nhưng đối với Druscilla nó là một hành động tráo trở cố tình từ phía nữ công tước. Thậm chí trong ngày cưới của tình lang bà ta, bà ta cũng không để cho anh ta được yên, còn phải thò tay ra kéo anh ta về phía mình và bảo đảm thế nào cũng ngược đôi môi đỏ lên và nhìn anh ta bằng ánh mắt xanh đầy say đắm.

Druscilla nhìn chiếc nhẫn chăm chăm. Rồi đóng sập cái hộp lại nàng đặt nó trên bàn trước

mặt ông Hanbury và đi ra khỏi phòng bỏ lại ông dõi nhìn theo nàng chăm chú, gương mặt ông hiện lên vẻ áy náy.

Nàng đi lên lầu vào phòng mình, không hiểu vì sao ngày này dường như tối tăm u ám dù bên ngoài trời đang nắng.

Nàng tự hỏi liệu mình cứ luôn bị ám ảnh bởi những người đàn bà hầu tước từng yêu, và theo như nàng biết là vẫn còn yêu hay không?

Liệu có phải nàng lúc nào cũng thấy những người đàn bà xinh đẹp giăng bày chàng, cố dụ dỗ chàng, đôi mắt xanh của họ cầu khẩn lòng ưu ái của chàng điều mà vì mọi công bằng lẽ ra nên thuộc về vợ chàng hay không?

Nhưng vì sao chàng lại lưu tâm đến nàng chứ? Khi đối với chàng hôn nhân của họ chỉ là một sự tiện lợi?

Nàng đã nhận được sự cảm kích của chàng vì đã cứu chàng thoát khỏi trận đấu súng, vì đã ngăn nữ công tước khỏi bị dính líu vào vụ tai tiếng có thể hủy hoại bà ta trong xã hội. Tất cả chỉ có thể thôi!

“Tôi phải làm sao để thoát khỏi tình cảnh này?” Druscilla tự hỏi.

Nhưng nàng đã biết câu trả lời, biết được qua làn lụa trên da nàng, qua mùi nước hoa đắt tiền trên mái tóc nàng, qua chiếc giường êm ái mà nàng đang nằm và qua những bộ áo treo đầy trong tủ cho đến khi chúng được gói ghém ngày hôm qua cho chuyến đi của nàng đến Lynche.

Đó là những thứ nàng nhận được từ cuộc hôn nhân này - tiện nghi, xa hoa, cảm giác an toàn và địa vị trong xã hội mà không người nào khác có thể đem đến cho nàng ngoại trừ việc kết hôn với một trong số các anh chàng độc thân có đủ tư cách nhất trên khắp Anh quốc.

“Hãy để anh ta vui thú đi!” nàng cất tiếng. “Sau khi nhận hết tất cả mọi thứ mà mình còn hẳn học với anh ta đôi ba tiếng giải trí với nữ công tước, với Bianca de Silva, hay với bất cứ người đàn bà tóc vàng mắt xanh nào anh ta thích thì xem ra mình cay cú dữ dần lắm!”

Nàng cố làm ra vẻ rộng lượng nhưng chỉ thấy cảm giác thật sự của mình về sự rộng lượng đó trong thâm tâm ra sao. Nàng ngạc nhiên thấy mình căng thẳng, tay siết chặt, mắt thì ngân ngân nước.

Tại sao, tại sao, tại sao bất kỳ món quà nào hầu tước nhận lại làm nàng bức bối đến thế? Đúng là vớ vẩn, đúng là hoang đường, tuy nhiên nàng biết ngay khoảnh khắc đó nàng ghét nữ công tước bằng nỗi căm ghét dường như đang thiêu đốt xuyên qua thân thể nàng.

Mấy tiếng sau khi chậm rãi xuống lầu trong bộ áo cưới, nỗi căm ghét đó vẫn còn canh cánh trong lòng nàng, dù nàng biết rằng khi những tấm gương mạ vàng phản ánh bóng mình đang đi xuống nàng còn đẹp hơn mình từng tưởng tượng.

“Sao mình vẫn còn nghĩ đến cái nhẫn phiền phức đó chứ?” nàng tự hỏi mình. Tuy thế nàng vẫn không nhin nổi cái liếc về phía cánh cửa văn phòng ông Hanbury đang mở.

Quà cáp giờ đây đều được đưa đến điện Carlton, từng món từng món một. Nàng thắc mắc không hiểu ông ta sẽ làm gì với chiếc nhẫn đó, không cần phải nói nàng cũng biết ông ta sẽ đưa tận tay hầu tước theo lời yêu cầu.

Chiếc nhẫn đó sẽ không xuất hiện với các món quà khác, nhưng thế nào Valdo cũng nhận được.

Druscilla đứng do dự chỉ trong chốc lát trong tiền sảnh. Xe đang đợi nàng ở bên ngoài, cô hầu đang sửa lại đuôi áo của nàng, còn những anh chàng hầu cửa thì nhìn nàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Nàng có thể thấy mình trong gương ra sao.

“Trông cháu rất là đẹp, con gái à,” bà quả phụ đã nói trước khi bà đi đằng trước trong một cỗ xe khác.

“Cô nhìn thật là tuyệt, thưa cô!” giờ thì Rose xướng lên. “Cô sẽ làm cho người ta trở mắt ra hết cho mà xem!”

Thình lình bóng phản chiếu lấp lánh hoàn toàn biết mất, Druscilla chỉ còn là cô gái trang phục nghèo nàn ảm đạm, sợ hãi, kinh hoàng, thiếu thốn an toàn, nàng cứ chạy mãi, chạy mãi, cuống cuồng khiếp đảm hết từ nơi này đến nơi kia, không có ai để nương tựa, thậm chí không có lấy một người bạn để tin tưởng.

Rồi vô tình ngược cầm lên nàng đi ngang qua ngưỡng cửa, băng qua lề đường bước vào trong xe.

Quan khách tụ tập trong nhà thờ St. George ở quảng trường Hanover đông phát ngợp thở. Chưa bao giờ người ta thấy hàng hàng lớp lớp những bộ váy áo thanh lịch, trang sức lóng lánh, huy chương bội tinh kêu lanh canh, những chiếc cravat trắng như tuyết và những chiếc áo khoác ôm sát thân hình đến thế.

Không những hầu tước là người có thể thu hút những nhân vật xuất chúng tụ tập đông đảo, mà sự kiện hoàng tử xứ Wales hiện diện và đưa cô dâu lên cung thánh cũng đủ làm cho các chính khách, quan lại triều đình, các nhân vật tai mắt trong xã hội và những kẻ đua đòi nhất định có mặt.

Đối với thái tử điện hạ đây là một biểu hiện chưa từng xảy ra, nên hầu tước biết rõ nhiều người ganh tị chàng vì đặc ân này. Nhưng đương nhiên chính bà quả phụ là người đã bày binh bố trận để nhận được ân điển này của hoàng gia.

“Điện hạ là nhân vật vô cùng tinh thông nghi thức xã giao,” bà tán dương thái tử, “tôi mong được ngài cho lời khuyên.”

“Tất nhiên là được,” ngài đáp lại bằng giọng điệu vui vẻ.

Sau bao nhiêu năm bị lép vế và bị tảng lờ bởi cha mình và triều đình âm thầm tại hoàng cung Buckingham, ngài lúc nào cũng thích thú khi có người thỉnh thị mình, bất kỳ là về đề tài nào đi nữa.

“Druscilla là một đứa bé mồ côi,” bà quả phụ giải thích. “Cô ấy không có họ hàng thân thuộc và nếu mời một vị nào trong họ Lynche đưa cô ấy lên cung thánh thì dường như không mấy đúng đắn. Họ chỉ là họ hàng xa thôi. Vậy điện hạ nghĩ tôi nên nhờ ai?”

Thái tử cân nhắc trong giây lát, rồi khẳng định đáp. “Lời giải đáp thì đã hoàn toàn rõ ràng, phu nhân thân mến, là tôi sẽ đích thân đưa cô ấy.”

Bà quả phụ ngạc nhiên và cảm kích thốt lên mừng rỡ vì bà quá đỗi choáng ngợp bởi sự ưu ái như vậy. Chỉ có Druscilla biết qua ánh mắt lấp lánh tinh quái và khoe miệng hơi nhếch lên rằng bà đã chủ ý sắp đặt chuyện này từ ban đầu.

Khi thái tử xuất hiện trước công chúng ngài luôn luôn tỏ ra trịnh trọng đầy ấn tượng. Còn hôm nay, bỏ qua nghi thức cung đình, ngài nhất định muốn đến sớm hơn cô dâu và đợi Druscilla ngay bên trong hàng hiên được ngăn cách với đám đông bằng hai cánh cửa kính.

Bầu không khí giữa những người đang đứng đợi thật náo nức. Dù đa số đều nhằm chán quang cảnh xã hội thượng lưu, nhưng họ đã tranh đấu quyết liệt để giữ vị trí thích đáng của mình trong hệ thống giai bậc của những nhân vật được biết đến như là đại gia.

Hầu tước, lúc này đang đứng với sir Anthony bên cạnh trên bậc tam cấp thánh đường, thì biết rõ những lời xì xào và những ánh mắt suy đoán, những thái độ ghen tị và ngay cả cảm giác căm ghét đang hướng về mình từ đám đông thượng lưu kia.

Liếc lên vài hàng ghế đầu chàng thấy nhiều phụ nữ chàng từng để ý trong thời gian ngắn, và những cặp mắt vẫn còn trù mến nấn ná nơi chàng và thậm chí còn ngún lửa mà chàng biết sẽ bùng lên đỏ rực nếu chàng hơi manh nha lại gần họ. Còn những người khác thì nhìn chàng có chút khao khát, mong mỏi rằng chàng có thể lưu ý đến họ khi đi ngang hay thậm chí cho họ một đêm cuồng nhiệt. Rồi còn cả những người đàn ông căm ghét chàng vì những điều mà họ nghi ngờ, nhưng lại không có đủ bằng chứng để thách đấu chàng.

Rồi như đáp lại dấu hiệu nào đó nhạc bắt đầu chơi lớn hơn, dàn thánh ca đột nhiên cất tiếng hát, và những cánh cửa kính cuối nhà thờ mở ra.

Hoàng tử trông rất uy nghi. Đây là loại dịp mà ngài luôn luôn được vẻ vang không những bằng sự xuất hiện huy hoàng mà còn bằng tính độc đáo. Chiếc áo khoác nhung màu hồng đậm quả mâm xôi lấp lánh đầy bội tinh. Rồi còn kim cương đính trên cravat trắng tinh buông xuống đến tận ngực, chiếc quần ống chèn trắng là cả một kiệt tác của thợ may và kiểu tóc của ngài thì phải ngợi khen thợ làm tóc.

Nhưng thái tử không phải là người mà các quý bà và quý ông trong đám đông đang nhìn mà chính là cô dâu mà ngài đang dìu đi. Druscilla đã nhất quyết làm cho thiên hạ mất hồn và nàng đã thành công. Dường như nàng chỉ trang phục bằng kim cương - đúng là một ấn tượng rực rỡ khi chúng chói lòa dưới ánh nến. Chiếc áo ôm lấy vóc dáng được đính khắp nơi với những hạt thủy soàn; nhưng độc đáo và chưa từng nghe đến chính là mạng che mặt của nàng.

Nó viền lấy gương mặt nhỏ nhắn, làm cho làn da nàng sáng rỡ như hạt trai màu sắc trong trẻo dịu dịu, và trên đầu nàng là chiếc vương miện kim cương tuyệt đẹp mà hầu tước thấy mẹ chàng đeo lần cuối khi bà đi dự dạ vũ cung đình. Còn có kim cương quanh cổ nàng và cổ tay, và thay vì cầm bó hoa như theo thông lệ nàng cầm một cái hộp trang sức (*đựng bột thuốc lá thơm để hít*) cần kim cương và ngay giữa là hình tráng men của hoàng tử xứ Wales.

Thật chậm rãi thái tử và Druscilla bước dọc theo lối đi chính giữa, đuôi áo của nàng được nâng bởi bốn thư đồng trong trang phục cung đình.

Mắt đàn ông nhấp nháy khi họ quan sát nàng, mái tóc đỏ của nàng rạng rỡ qua làn mạng che mặt, mắt nàng không nhìn xuống theo nghi thức mà nhìn thẳng tới trước; nhưng trong mắt đàn bà thì toàn là ganh tị, thù ghét, và ác độc.

Làm thế nào mà có người lại trông rạng rỡ, yêu kiều, nổi bật đến nỗi mọi người cùng phái với nàng đều mờ nhạt đến độ tầm thường bên cạnh nàng?

Hầu tước không được tiết lộ bí mật về việc Druscilla sẽ dự định mặc áo nào, và khi tiến đến bên cạnh chàng nàng không kìm được việc ngược lên nhìn chàng và thấy ánh lấp lánh trong mắt chàng.

Như thế thì chàng đâu cần phải nói “em làm hay lắm!”

Cả hai đều biết nếu có ai trong giây lát nghi ngờ vì sao vị hầu tước độc thân từng ao ước được cưới nàng thì câu trả lời chính là lúc này.

Chỉ đến khi lễ cưới kết thúc - là giây phút Druscilla tuyên hứa - thì nàng mới luồn tay vào tay hầu tước trong lúc họ đi về hướng phòng họp của nhà thờ.

Những ngón tay nàng lạnh ngắt; vì những giờ phút vừa qua là cả một thử thách đối với nàng không có ý muốn như thế. Khi chàng cầm lấy bàn tay nàng chàng cúi xuống để chỉ mỗi mình nàng nghe được.

“Em đã giáng một đòn chí tử xuống tất cả các phụ nữ thời trang trong toàn thể London đấy nhé,” chàng thì thào.

Druscilla khúc khích cười khe khẽ, nàng không cách chi nhịn được.

Rồi họ vào trong phòng hội, thái tử ký vào bản đăng ký còn bà quả phụ thì ôm choàng lấy họ.

“Cháu có hài lòng không?” bà hỏi hầu tước.

Chàng hôn bàn tay bà trước rồi đến ngón tay.

“Bà đã vung chiếc đĩa thần đấy, thưa bà nội,” chàng nói. “Vào những thời kỳ khác thì bà sẽ bị thiêu như một phù thủy cho mà xem.”

Thái tử đi đầu để ngài có thể về điện Carlton trước tiếp khách khứa; rồi giữa những tiếng hoan hô reo hò từ đám đông bên ngoài nhà thờ, hầu tước và Druscilla leo lên cỗ xe chở họ đến tiệc cưới.

Đó là cỗ xe của giòng họ chỉ sử dụng trong các nghi lễ mà hầu tước đã dùng khi tham dự buổi khai mạc của thượng nghị viện. Xe phần lớn được gắn kính, để người bên ngoài thấy rõ người trong xe.

Khi đoàn ngựa thả nước kiệu dọc theo đường Bond, Druscilla và hầu tước khom tới trước để vẫy tay với mọi người đứng dọc theo lề đường, nhiều người đã đứng đợi hàng giờ để nhìn thoáng cô dâu và chú rể trong đám cưới không lời nào có thể diễn tả được của năm nay.

“Em trông giống như một vì sao trên trời sa xuống hay anh phải nói là nguyên một chòm sao!” hầu tước bày tỏ.

Nàng quay sang mỉm cười với chàng. “Bà nội anh đã nhất quyết là để mọi người phải bàn tán cơ đấy.”

“Chắc chắn là họ sẽ bàn tán rồi!” hầu tước nói. “Cậu hoàng nói gì khi ngài thấy em?”

“Trông ngài rất là dần dỗi,” Druscilla đáp, và nhận xét là “nếu ta biết cô huy hoàng hơn ta thì đáng ra ta phải đeo thêm bội tinh nữa mới được.”

Hầu tước ngả đầu phá lên cười.

“Thật đúng là cậu hoàng, ngài lúc nào cũng muốn trở thành trung tâm điểm, ngài không thích đóng vai phụ đâu. Nhưng dù thế nào đi nữa, Druscilla, trông em thật lộng lẫy.”

Âm điệu chân thành trong giọng nói của hầu tước làm nàng lại nở nụ cười ngay khi nàng lại cúi tới trước để vẫy tay với một nhóm nhỏ khác trên góc đường St. James.

“Anh không hiểu là toàn bộ tiệc tùng này sẽ phải mất bao lâu?”

“Chưa gì đã chán sao?” Druscilla hỏi.

“Không hẳn,” chàng trả lời, “nhưng tại điện Carlton lúc nào cũng nóng nực. Giá mà anh được làm theo ý anh thì ngay bây giờ chúng mình sẽ đi Lynche.”

“Rồi bỏ qua hết tất cả trọng đãi và ân sủng sao?” Druscilla hỏi. “Sao anh lại có thể vô ơn đến thế?”

“Khi mà em đã tham dự quá nhiều hội họp đông đúc ở điện Carlton,” hầu tước nói, “thì em sẽ thấy chán muốn chết.”

“Anh không nên nói kiểu đó về đám cưới của anh,” nàng trách móc.

“Không phải sao?” chàng mỉm cười. “Đấy, dù sao đi nữa chính em sẽ được hưởng thụ! có phụ nữ nào không thích đám cưới đặc biệt khi đó là đám cưới của cô ta?”

“Em nghĩ lần này chắc chắn có tiến bộ so với đám cưới lần rồi của mình,” Druscilla đáp.

Nàng nhớ đến hình ảnh mình trong chiếc áo đầm vải rẻ tiền, cùng với chiếc nón bonnet lỗi thời sùm sụp trên mái tóc bó chặt ra sau, cặp kính đeo trên sống mũi, còn hầu tước đứng cạnh nàng thì cứng người vì cảm phẫn, giọng nói thì gần như không kiềm chế nổi vì cảm xúc dữ dội.

Rồi nàng thấy thật rõ ràng hình ảnh nữ công tước, đôi mắt xanh đậm lệ mờ mịt, đôi môi đỏ thoáng run rẩy.

“Anh làm sao có thể ngờ được cô gái chần ngỗng sẽ biến thành cô công chúa trong lột cải trang đây?” hầu tước hỏi một cách trêu chọc.

Druscilla cười khúc khích nho nhỏ.

Bất chợt nàng cảm thấy vui vẻ thư thái, cứ như đã uống một ly champagne óng ánh đang đợi họ ở điện Carlton.

“Thật đúng là một đám cưới huyền thoại!” nàng nói bằng giọng hân hoan.

“Và mình chắc chắn sẽ sống hạnh phúc mãi mãi!”

Hầu tước nói khẽ khàng và mắt chàng trông nghiêm trang. Druscilla không biết tại sao, nhưng nàng đột nhiên cảm thấy khó thở và mặt nóng bừng.

Buổi tiếp tân diễn ra trước tiên tại điện Carlton, và tiếp theo đó vào lúc 5 giờ mọi người dùng bữa tối. Đó là bữa ăn mà thái tử rất thích bày biện. Có đủ mọi mọi thứ thịnh soạn, và cả chục loại rượu khác nhau.

Trước một lúc lâu khi họ dùng tới món kem trái cây ở nửa chừng thực đơn, Druscilla cảm thấy không thể ăn nổi nữa, nhưng các thực khách khác thì hiếm khi từ chối lấy một món.

Những người hầu với mái tóc rắc phấn và dây tuôi vàng lóng lánh mang ra hết đợt này đến đợt khác các món chế biến ngon lành đựng trên những chiếc đĩa vàng mà Druscilla cũng như mọi người ở đây đều biết là chưa bao giờ được chi trả.

Ngồi bên tay phải của thái tử, nàng cảm thấy như trong mơ. Có thật là nàng đang ở đây, được tán dương, hoan nghênh, và chúc tụng không? Mắt nàng dường như hoa đi vì vẻ rực rỡ của tất cả mọi thứ.

Thái tử thì thầm vào tai nàng. “Anh bạn Valdo của ta là người rất may mắn. Ta chỉ ước được

làm chú rể của cô đêm nay.”

Nàng ngược lên nhìn gương mặt hồng hào, nồng nhiệt, và thấy vẻ khao khát trong đôi mắt lộ của ngài nhưng không sợ hãi và chỉ thấy thú vị. Dáng dấp quý phái, tách biệt, lạnh lùng của phu nhân Fitzgerald, nàng biết, đã là một sự bảo vệ đầy đủ cho mình.

Nàng cảm thấy những ngón tay mập mạp của thái tử siết chặt ngón tay nàng khiến nàng ngó sang hầu tước ngồi ở phía bên kia nàng. Nhìn chàng cân đối một cách tương phản biết bao.

Bờ vai chàng rộng, cơ thể cường tráng không một chút thặng dư, đầu chàng trong tư thế kiêu hãnh làm cho nàng đột nhiên cảm thấy mừng là mình đã lấy được chàng.

Như cảm thấy được ánh mắt thăm soi của nàng, hầu tước quay sang nàng và mỉm cười. Có điều gì là lạ vừa xảy đến trong tim Druscilla. Cứ như thể tim nàng muốn lộn ra khỏi lồng ngực.

Chàng nâng ly về phía nàng và trên ngón tay út của chàng có vật gì chiếu lấp lánh. Druscilla hít một hơi thật dài.

Hóa ra chàng đã đeo chiếc nhẫn của nữ công tước! Chính ngay cái ngày hôm nay chàng đã thừa nhận tình yêu của chàng với tình nhân của mình! Nàng cảm thấy căn phòng trở nên tối sầm, mọi vẻ rực rỡ đã lu mờ, và ảo ảnh đã biến mất!

Nàng quay sang thái tử, môi nàng cố tình ra vẻ lả lơi.

“Có người phụ nữ nào không cảm thấy vinh dự và hân hạnh mà có lẽ còn khá là - sững sốt, thừa diện hạ, trước sự gợi ý như thế.”

“Còn cô thì sao?” hoàng tử hỏi. “Cô cảm thấy sững sốt hay là hân hạnh đây?”

“À chuyện đó, thưa ngài, thì tôi đành để tùy trí tưởng tượng sắc bén của ngài trả lời vậy.”

“Cô thật là quyến rũ!” giọng thái tử khàn đi.

Druscilla rủ mắt xuống ra vẻ then thừng, nhưng tâm trí nàng lại nghĩ ngợi một cách lạnh lùng.

Thì ra nữ công tước vẫn giật dây điều khiển Valdo - anh vẫn còn thèm khát bà ta!

Nhưng sao mình lại để ý làm gì? Nói đến hai người mình thì không có và chẳng bao giờ có vấn đề yêu đương cả.”

Nhưng nàng không hiểu vì sao tương lai dường như ảm đạm và trống rỗng. Đây là kiểu hôn nhân tiện lợi với hai người trong cuộc liên kết với nhau chỉ bằng những thể thức xã hội thượng lưu, những trò giải trí xã hội thượng lưu, và những trò ngồi lê đôi mách của xã hội thượng lưu!

Đã có thời nàng từng thiết tha mong mỗi một mối hôn nhân mà nàng sẽ yêu và được yêu.

Đã có thời nàng mơ đến một người đàn ông, hòa nhã và tử tế, người đàn ông mà cái động chạm của anh ta sẽ làm nàng xúc động rộn ràng. Nhưng bây giờ thì -

“Tôi ghét tất cả đàn ông - đồ quái vật và vũ phu, họ đều là cầm thú,” nàng thì thầm lẩm bẩm.

Đến cuối cùng khi các quý bà lui sang phòng khách, Druscilla thấy mình trở thành trung tâm của nhóm nữ nhi xông xao, trở thành tâm điểm của những mũi tên có ngạnh có khóe cố tình gây tổn thương, của những lời bóng gió độc ác và những lời khen ngợi bộc phát.

“Chưa bao giờ có cô dâu nào đẹp hơn thế,” một bà thổ lộ.

“Nhưng cô ta thuộc về hầu tước!” một người đẹp tóc vàng cay cú nói. “Thật không công bằng, anh ấy có hết mọi thứ.”

“Bao gồm cả tôi,” Druscilla tự nhủ với mình hơn là cho đám đông đang túm tụm kia.

Nàng nhìn vào chiếc nhẫn cưới bằng vàng trên ngón tay mình. Rốt cuộc nàng vẫn thực sự không tin được.

Nàng là hầu tước phu nhân xứ Lynche và mọi người phải công nhận địa vị của nàng mà một cô giáo tư gia từng bị đàn áp, nghèo nàn, đã từng tuyệt vọng chống chọi để được tôn trọng, đã đạt được nhờ vào tình cờ, nhờ vào số phận sắp đặt mà thậm chí ngay lúc bây giờ vẫn khiến nàng hồi hộp khi nghĩ đến.

Nếu hầu tước không đến phòng học nhờ nàng giúp thì không hề có những chuyện này xảy ra. Nàng cảm thấy mình phải hát lên ca ngợi trời cao nhưng khi ngồi xe về công viên Berkeley nàng vẫn ử rử không cách nào giải thích được.

“Anh nghĩ mình có thể đi Lynche tối nay,” hầu tước nói, “nhưng đã quá muộn. Mai mình sẽ đi. Anh đã đoán trước là cả hai chúng ta đều mệt sau khi ăn uống quá nhiều, nên ngay sau khi mình tới điện Carlton anh đã phái người hầu về báo là họ có thể dời bài diễn văn chúc mừng đến ngày hôm sau.”

“Diễn văn chúc mừng?” Druscilla hỏi.

“Tất nhiên phải vậy rồi,” hầu tước nói. “Anh chưa nói với em à? Nhân viên, tá điền và dân làng đều ra chào chúng mình. Còn có cả những cổng chào được dựng dọc theo đường lái xe, và anh e là em phải bắt tay rất nhiều người. Anh chỉ hy vọng là mình nhớ được hết họ là thần thánh phương nào thôi.”

“Em chưa nghĩ đến chuyện đó,” Druscilla lặng lẽ nói.

“Nếu mình khởi hành bây giờ thì khi đến đó trời đã khuya, và làm bọn họ cụt hứng,” hầu tước nói. “Mình sẽ ở lại công viên Berkeley tối nay, nếu em không phản đối.”

“Không đâu, dĩ nhiên là không,” Druscilla nói. “Em sẽ làm bất cứ điều gì anh thích.”

“Em sẽ có mọi thứ em cần,” chàng nói. “Anh đã lập ra hai kế hoạch; một cái nếu mình ở lại London và một cái nếu mình đi Lynche, thế nên anh nghĩ em sẽ được thoải mái.”

“Em chắc chắn có mà,” Druscilla nói và nhớ đến những tiện nghi dành cho mình trong quá khứ mới ít ỏi làm sao.

Ngựa đã dừng lại bên ngoài tòa nhà. Thảm đỏ được trải ngang qua vỉa hè. Tổng quản đứng ngay trong tiền sảnh đèn đuốc sáng choang với nửa tá hầu cửa trang phục chói lọi.

“Tôi xin hoan nghênh ngài và phu nhân về nhà,” ông ta nói bằng giọng đều đều, “và đại diện cho toàn thể nhân viên tôi kính chúc các vị mọi điều hạnh phúc trong hiện tại và tương lai.”

“Cám ơn, Granson,” hầu tước nói. “Làm ơn chuyển lời cám ơn của tôi và phu nhân đến tất cả nhân viên. Tôi hy vọng là ông đã lo liệu mọi thứ để cho tất cả mọi người liên hoan trong dịp tốt lành rồi chứ?”

“Thưa ngài đã làm xong. Rượu và những người kéo đàn đang ở trên lầu, và chúng tôi chỉ đợi ngài và phu nhân về trước khi bắt đầu.”

“Đừng vì chúng tôi mà ngưng lại,” hầu tước trả lời. “Em có muốn một ly rượu hay chút gì để ăn không Druscilla?”

“Thực tình là không,” nàng trả lời. “Ngay lúc này em cảm thấy mình không thể nào nhìn thức ăn được nữa.”

Nàng quay người đi lên lầu. Nàng biết lối vì đã từng thấy phòng cô dâu trong biệt thự Lynche, mà nàng biết mẹ hầu tước từng sử dụng khi bà còn sinh tiền. Đây là căn phòng đẹp với chiếc giường lớn đặt trên bệ với những cánh màn rủ xuống từ cái khoen màn chạm trổ những con chim bồ câu mạ vàng.

Druscilla đi ngang qua phòng, vừa đi vừa tháo vương miện trên đầu xuống. Nó nặng trĩu khiến nàng kéo ra với cảm giác nhẹ nhõm rồi đặt trên bàn phấn. Nàng cởi luôn chiếc mạng mờ ảo lấp lánh mà nàng biết đã gây nhiều nhận xét còn hơn sáng kiến thời trang mới nào trong hàng năm qua.

Nàng liệng nó lên ghế, rồi lúc đó thắc mắc tại sao không thấy bóng dáng Rose đâu. Nàng lại quay qua bàn phấn và khi ấy thấy hầu tước đi vào phòng và khóa cửa sau lưng chàng.

Thế rồi nàng hầu như chưa kịp nhận thấy chuyện gì đang xảy ra thì hầu tước đã xoay nàng về phía mình, cánh tay chàng vòng quanh người nàng và chàng siết chặt nàng vào trong tay mình.

Miệng chàng mạnh bạo và chiếm hữu giữ chặt lấy miệng nàng và cánh tay thì giam hãm nàng. Trong khoảnh khắc, nàng không thể cự cựa, gần như không thở nổi, nàng cảm thấy chuyện cứ như đang diễn ra trong mơ.

Chàng đang chiếm đoạt nàng, sở hữu nàng, đến nỗi nàng cảm thấy như chàng đang kéo trái tim nàng qua khỏi môi và biến nó thành của chàng. Nàng không thể nào kháng cự được chàng, không thể nào thoát ra khỏi nụ hôn đòi hỏi, dữ dội đó, vành miệng cương quyết đó. Bản thân nàng đang đầu hàng, trao ra cho chàng những cái chàng đòi hỏi...

Rồi như bị đâm bằng một nhát dao bén ngọt nàng nhớ đến chiếc nhẫn chàng đeo trên tay, nhớ đến tờ thư nhẫn của nữ hầu tước nàng đã đọc, nên hiểu rằng những nụ hôn của chàng cũng giống như của bọn đàn ông từng cưỡng bức nàng - đó là những nụ hôn của nhục dục, của đam mê không kiềm chế được, chứ không phải là của yêu đương.

Khi môi chàng rời miệng nàng lần tìm xuống cần cổ mịn màng, nàng chống chọi để thoát ra.

Nàng điên cuồng chạy đến bàn phấn và mở chiếc hộp đựng satin đựng găng tay trắng ra. Khi nàng quay lại nàng hầu tước thấy mình đang ngó vào mũi súng của khẩu súng lục nhỏ nàng đang cầm trên tay.

“Để tôi... yên,” nàng thở dốc, “đừng... cả gan... động vào tôi.”

Chàng sững sờ nhìn nàng dăm dăm. Trong chốc lát cả hai người đều không nói tiếng nào.

Rồi đột nhiên nàng thấy mắt chàng tóe lửa và biết rằng lúc cầm chàng đánh lại và môi chàng uồn lên là lúc chàng giận ghê gớm.

“Em dám chĩa súng vào tôi sao?” chàng vặn hỏi, giọng chàng nghe như tiếng roi vút.

“Tôi không phải là Walden mà đi cưỡng ép bất cứ phụ nữ nào khi cô ta không thích tôi chú ý tới. Tôi bảo đảm em, Druscilla, không cần phải làm những màn nổi đình nổi đám đâu, hay thực ra sự sỉ nhục mà em đang tặng tôi cũng không cần thiết. Cất súng đi cô nương. Đối với tôi thì em không cần thiết phải chĩa súng đâu.”

Chàng đứng nhìn chàng, và nàng tưởng tượng thấy nét mặt chàng hằn lên vẻ khinh bỉ châm biếm trước khi chàng cất tiếng bằng giọng kèm chế, lạnh như đá.

“Tôi hứa với em tôi sẽ không chạm vào em nữa trừ phi em yêu cầu. Em cứ yên lòng đi.”

Chàng đột ngột quay người và bước đến cửa. Khi tới nơi chàng nhìn lại nói.

“Phu nhân của tôi, tôi hy vọng,” giọng điệu chàng nghe chế giễu, “rằng em liệu mà vui thú cái đêm tân hôn của em. Tôi cam đoan với em tôi sẽ cố gắng hết sức để làm cho đêm tân hôn của tôi thập phần thú vị.”

Rồi chàng đi ra khỏi phòng không buồn đóng cửa lại. Druscilla nghe chàng bước xuống thang, nghe những tiếng lẩm bẩm trong tiền sảnh và tiếng cửa đóng.

Chỉ đến lúc khẩu súng rơi từ tay nàng xuống sàn. Súng không nạp đạn, nhưng nàng tự bảo mình nó đã đạt được mục đích.

Rồi không hiểu vì sao, vì lý do mà nàng không thể giải thích nàng bắt đầu bật khóc. Nàng chạy ngang qua phòng và lao lên giường.

Nàng vùi mặt trong gối và khóc một cách cay đắng tuyệt vọng. Lòng nàng cảm thấy mất mát, lẻ loi hơn bao giờ hết - nhưng vì lý do nào?

Nàng cũng không hiểu.

CHƯƠNG 8

Sau một hồi Druscilla đã ngưng khóc nhưng hãy còn nằm úp mặt trên gối.

Nàng nghĩ đến vẻ mặt tức giận của hầu tước, đến ánh mắt của chàng, đến giọng điệu chế giễu châm biếm của chàng khi chàng chào nàng buổi tối.

Nàng vẫn có thể cảm nhận được môi chàng áp trên môi nàng, nhưng hãy còn run rẩy dưới đôi môi nồng nàn và chiếm hữu của chàng mà dường như đã hút hết sức lực ra khỏi cơ thể nàng và khiến nàng mềm rũ trong tay chàng.

Nhưng bây giờ thì nàng ngạc nhiên biết được, và bằng nguyên nhân phi thường nào đó mà nàng không hiểu, rằng lúc ấy nàng không hề sợ hãi. Từ giây phút đầu tiên khi chàng ôm nàng và ghì chặt nàng vào lòng chàng nàng cảm thấy yếu đuối và bất lực và không hề muốn chống chọi chàng.

Rồi nàng nhớ đến món đồ lấp lánh trên ngón tay chàng khi chàng hướng về phía nàng nâng ly chúc mừng tại điện Carlton. Ký ức đó khiến nàng vùng ra khỏi tay chàng và lao tới chiếc hộp gang tay trên bàn phấn để tìm khẩu súng nàng đã mua trong ngày đầu tiên sau khi tới London.

Dù ở dưới sự bảo vệ của bà quả phụ nàng vẫn cho rằng lord Walden sẽ lần mò ra nàng. Vì thế nàng đã tìm tòi được tên của một người chế tạo súng, rồi vượt qua được tầm giám thị của bà bác nàng đã đi tới đó một mình mua món vũ khí mà nàng hy vọng dọa được lord Walden, chứ ngoài ra không còn mục đích nào khác.

“Một tiểu thư trẻ như cô thì muốn thứ vũ khí nguy hiểm như thế để làm gì?” người chế tạo súng hỏi.

Druscilla hiểu ông ta không tỏ ra khách sáo vì nàng đến tiệm không có người tháp tùng.

“Có thể tôi sẽ ra ngoại quốc,” nàng lạnh lùng đáp, “và tôi nghe nói bên lục địa có nhiều trộm cướp.”

Vẻ uy quyền trong giọng nàng thay cho lời giải thích khiến ông ta tỏ vẻ khúm núm hơn. Rốt cuộc nàng mua một khẩu súng lục nhỏ, cán ngà, nhỏ vừa đủ để giấu được trong ống bao tay hay trong túi xách nhỏ, nhưng khi nạp đạn nó có thể hạ sát một người nếu nhắm chính xác.

Những ngày sau đó Druscilla đã quên bẵng đi nó, cho đến khi chạm trán với lord Walden tại nhà Devonshire nàng mới kiểm xem nó hãy còn nằm ở chỗ cũ trong cái hộp đựng gang tay luôn luôn nằm trên bàn phấn của mình hay không. Khi hầu tước bảo nàng lord Walden sẽ không còn xuất hiện ở London nữa, nàng vẫn không nghĩ đến khẩu súng nằm trong đám gang

tay - cho đến hôm nay.

Giờ nằm trên giường và giày vò tấm áo cưới rực rỡ lóng lánh, nàng không hiểu sao mình lại thành lờ mờ đến sự tồn tại của nó. Khẩu súng đó chắc chắn đã chứng tỏ hiệu quả của nó. Nó đã khiến cho chú rể rời xa nàng, biết đâu là mãi mãi cũng không chừng.

“Tôi ghét anh ấy,” nàng lớn tiếng nói, “tôi ghét anh ấy, ghét anh ấy.”

Nàng không hiểu tại sao mình lại không vui mừng cho mấy trước việc chàng rời bỏ nàng và kiếm một phụ nữ khác biết phục tùng hơn. Không nghi ngờ gì nữa Bianca de Silva sẽ dang tay hoan nghênh chàng và phá lên cười chế nhạo khi thấy cuộc hôn nhân đã bứt chàng ra khỏi những thói quen cũ ngán ngùi biết chừng nào.

Đó là tiếng cười Druscilla sợ hãi sáng hôm sau khi Rose gọi nàng dùng bữa sáng lúc 9 giờ sau một đêm mất ngủ. Nàng hiểu rõ Rose và những người khác trong nhà sẽ biết hầu tước không ở với nàng nhưng đã rời nhà ngay sau khi họ từ điện Carlton trở về.

Nàng cũng biết tin đồn thú vị như thế sẽ lan ra khắp nhà, từ những gia nhân cao cấp xuống tới mấy thằng bé làm phụ bếp và kho thức ăn. Rồi mọi người đều biết, sẽ bàn ra tán vào.

Vừa mới đây nàng hãy còn sống quá gần với phòng gia nhân nên làm sao mà không biết họ sẽ nhận xét kiểu nào, rồi tiếp theo đây sẽ là cười khẩy đoán già đoán non chuyện gì đã xảy ra.

Nàng cảm thấy bẽ bàng, nhưng nàng biết thực tình cảm giác không an toàn đã khiến nàng phải khổ sở. Nếu như nàng thực sự là người quý tộc và ra đời trong môi trường sống như nàng đang sống hiện giờ thì những lời bàn tán của gia nhân đâu hề hấn gì với nàng.

Nàng biết mắt Rose đang dán vào chiếc gối phẳng phiu bên cạnh nàng, và nàng ráng ép mình nói năng khẽ khàng và thản nhiên về thời tiết trong lúc cô hầu thu dọn phòng ốc.

Mặc dù nắng đã tràn qua cửa sổ, nhưng lạ kỳ làm sao nó lại không mang theo vẻ sáng lạn nào.

“Tôi không cần ăn sáng,” Druscilla nói, giọng nàng nghe mệt mỏi. “Làm ơn đem khay ra đi.”

“Thưa phu nhân, nếu không ăn bà sẽ đuối sức đấy,” Rose ngạc nhiên thốt lên. “Sắp tới đây bà còn có cả chuyến đi dài.”

“Phải, chúng tôi sẽ đi Lynche sáng nay,” Druscilla đáp. “Cô có biết mấy giờ hầu gia muốn khởi hành không?”

Rose im lặng một hồi, khi cô ta trả lời Druscilla biết cô đang bối rối.

“Thưa ngài vẫn chưa về nhà.”

“Về nhà?”

“Tối qua ngài không ngủ ở đây.”

Câu trả lời y hệt như một cái tát vào mặt nàng, nhưng Druscilla biết chuyện đó có thể thể đoán được. Nàng nghĩ mình đã dồn chàng tới bước đường đó, bằng sự thật – thà - đối - với - bản thân - mình mà nàng không thể nào chối cãi, đã khiến cho chàng phải bỏ nhà đi ngay trong đêm tân hôn của chàng, thế nên nàng không thể trách ai ngoài chính mình.

Nếu chàng không đeo cái nhẫn đó, nếu chàng không phô trương lòng say mê của chàng với nữ công tước trước mặt nàng thì mọi chuyện đã khác hẳn. Nhưng liệu có thực là khác hẳn không?

Liệu nàng có thể chịu đựng những nụ hôn của chàng, bàn tay vuốt ve của chàng hay không? Nàng tự hỏi mình câu hỏi đó nhưng cũng không thể biết câu trả lời.

Nàng không thể thấy được cái gì khác ngoài tia lóng lánh của chiếc nhẫn khi chàng nâng ly âm thầm chúc mừng, đôi mắt chàng đang nhìn về phía nàng với biểu hiện mà nàng cảm giác được là ngưỡng mộ - thế nhưng nàng cũng không hoàn toàn chắc chắn.

Nhận ra Rose đang đợi nàng lên tiếng, và sau một hồi nàng nói nhỏ. “Chúng ta phải đợi hầu gia trở lại. Tôi nghĩ là ngài đã có dự tính cả rồi. Mọi người đang đợi chúc mừng đám cưới của chúng tôi ở Lynche.”

“Thưa vâng, phu nhân,” Rose tán đồng, “và tổng quản đề nghị rằng xe chở hành lý mà em đi chung nên đi vào 10:30, nếu như thế sẽ tiện cho phu nhân.”

“Dĩ nhiên là được, Rose à,” Druscilla đồng ý. “Tôi sẽ dậy ngay bây giờ.”

“Em nghĩ phu nhân sẽ mặc bộ áo choàng đi xe mới với khăn choàng nhiều lớp. Màu xanh dương rất là hợp.”

“Được, đem cho tôi cái đó và áo đầm màu lam,” Druscilla trả lời. “Tôi muốn mọi người ở Lynche nhìn thấy tôi thật đẹp.”

Nàng trỗi dậy, chậm rãi tắm rửa và mặc áo sống. Mỗi giây mỗi phút nàng đều ngóng trông có người báo hầu tước đã về nhưng vẫn chẳng thấy tăm hơi.

Rốt cuộc, khi đã chuẩn bị sẵn sàng nàng đứng nhìn bóng mình trong gương một lát, nhưng chẳng thấy chiếc áo choàng và nón bonnet màu xanh lưu ly thảo tương xứng với nàng ra sao mà chỉ thấy ánh mắt mình tối sầm bắn khoắn dường như đang chứa đựng câu hỏi mà nàng không có cách nào trả lời.

“Thu xếp cho xong đi Rose,” nàng ra lệnh, “cô không được ra xe chở đồ trễ đâu.”

“Thưa không đâu phu nhân, em nghĩ chúng em sẽ không đi sau phu nhân xa lắm đâu phòng khi bà cần đến em.”

“Tôi sẽ lo liệu được cho đến khi cô tới đó,” Druscilla nói. “Tới Lynche không mất hơn hai tiếng lái xe, vì ngài đã cho tôi biết.”

“Vâng, thưa phu nhân.”

Rose nhún chào. Druscilla đi ra khỏi phòng và chậm rãi bước xuống thang đến tiền sảnh.

Nàng cảm thấy như khắp nơi đều có những cặp mắt theo dõi bước đi của nàng, nào là những cặp mắt của những người hầu tò mò, những cặp mắt của những người hầu cửa xun xoe, những cặp mắt của tổ tiên họ Lynche trong những bức tranh mạ vàng đang che phủ những vách tường của tiền sảnh và cầu thang.

“Sao Valdo có thể đối xử với mình như vậy?” nàng tự hỏi.

Nàng biết đấy là sự trả thù ngấm ngầm dành cho sự tổn thương nàng đã gây ra cho chàng tối qua, nhưng sự tổn thương đối với tim chàng thì không nặng nề lắm so với lòng kiêu hãnh của chàng.

Nàng đến tiền sảnh, và ngay lúc đó có người gõ cửa trước. Nàng quay mặt về về hướng đó một cách mong ngóng. Có thể nào hầu tước đã về rồi không? Nhưng thay vì thế nàng thấy ông Hanbury bước vào.

“Chào buổi sáng, ông Hanbury,” nàng nói, mừng vì có người để nói chuyện. “Tôi rất vui được gặp ông vì có được cơ hội cảm ơn mọi sự sắp xếp của ông tại điện Carlton hôm qua. Mọi việc diễn ra trôi chảy và hiệu quả, và tôi biết đều là do tài tổ chức xuất sắc của ông.”

Lần đầu tiên nàng thấy khuôn mặt có vẻ buồn rầu của ông Hanbury sáng lên.

“Bà thật tử tế, thưa phu nhân,” ông nói, “tôi tự thấy hài lòng vì mọi việc diễn tiến suôn sẻ không hề có khúc mắc nào.”

“Đúng vậy,” Druscilla nói.

Họ đi một đoạn ngắn vào tiền sảnh trong lúc chuyện trò, và lúc này Druscilla liếc xuống thấy ông ta cầm một chiếc hộp vuông nhỏ bọc da. Nàng nhìn nó chăm chú, biết rằng mình đã từng thấy qua, và thực ra đấy chính là cái hộp đựng nhẫn của nữ công tước mà ông Hanbury đã mở ra trước mặt nàng hôm trước.

Ông Hanbury thấy cái liếc của nàng và trông ông bối rối.

“Xin bà hãy thứ lỗi cho tôi, thưa phu nhân,” ông nói, “nhưng tôi không ngờ gặp bà ở đây. Tôi mang món quà cưới này để giao cho tổng quản của hầu tước bảo quản.”

Druscilla không lên tiếng, và sau một lát ông tiếp tục bằng giọng có ý phân trần.

“Chắc bà nghĩ tôi vô cùng tắc trách, thưa phu nhân, nhất là sau những lời tử tế của bà, nhưng

tôi đã quên bằng đi món quà này của hầu tước. Khi tôi cáo từ bà sáng hôm qua tôi đã nhất định đem theo và trao cho hầu tước vào lúc thích hợp. Nhưng tôi rất tiếc là đã quên. Tôi thật đáng trách vô cùng, nhưng tôi mong phu nhân thông cảm.”

Druscilla nhìn ông dăm dăm, mắt nàng mở to.

“Ông... muốn nói là,” nàng hơi lắp bắp, “rằng ông không đưa... cho hầu tước... cái nhẫn mà... nữ công tước gửi tặng sao?”

“Thưa không, phu nhân” ông Hanbury thú nhận. “Tôi e là đã đút cái hộp vào trong túi áo và chỉ đến tối qua tôi mới khám phá ra khi vào giường.”

Giọng ông hơi có vẻ tránh né và Druscilla hiểu ngay trong lúc đó là ông đã hành động một cách cố tình.

Biết rõ mười mười việc tăng tị giữa nữ công tước và hầu tước, ông đã hoãn lại món quà của bà ta cho đến khi đám cưới kết thúc.

Đó là cử chỉ tốt bụng cố tình, tuy nhiên giờ đây lại gần giống như một đứa học trò nghịch ngợm bị bắt quả tang, ông cảm thấy xấu hổ vì đã xen vào.

“Tôi không... hiểu,” Druscilla nói khe khẽ. “Ngài ấy đã đeo chiếc nhẫn ngọc bích lục... hôm qua. Tôi đã chính mắt thấy.”

“Đúng vậy, thưa phu nhân. Hầu tước đã đeo chiếc nhẫn đính hôn của họ Lynche. Đây là phong tục mà người đứng đầu giòng họ đeo chiếc nhẫn đó vào dịp cưới cheo.”

“Nhưng là ngọc bích lục,” Druscilla nhấn mạnh.

“Vâng là ngọc bích lục,” ông Hanbury khẳng định lập lại, “nhưng là thứ quý hơn rất nhiều so với chiếc này. Nó thuộc về bộ trang sức mà phu nhân đeo trong buổi tiệc đại phu nhân tổ chức tại đường Curzon.”

Druscilla nhìn chăm chăm vào mắt ông, và cảm thấy hài lòng vì có thể thuật lại chuyện này ông nói tiếp.

“Bộ ngọc bích lục của họ Lynche, như phu nhân đã biết có tính chất lịch sử và rất nổi tiếng, được thu thập bởi nhân vật lỗi lạc đầu tiên của giòng họ, sir Robert Sloan, là một trong các nhà thám hiểm lừng danh vào triều đại của nữ hoàng Elizabeth đệ nhất. Ngọc đó thuộc về chiến lợi phẩm lấy từ tàu Tây Ban Nha đã bị ngài bắt giữ ở West Indies. Khi ngài đem ngọc bích lục về Anh, chúng được làm thành một bộ trang sức lộng lẫy cho vợ ngài, và một trong những viên quý giá và trong nhất được được đánh thành nhẫn cho chính ngài. Ngài ấy đã đeo chiếc nhẫn đó trong ngày cưới của mình và kể từ đó mỗi người trưởng tộc kế tiếp đều duy trì truyền thống đó.”

Hóa ra Valdo không đeo chiếc nhẫn của nữ công tước!

Druscilla không đoán quyết là mình đã nói những chữ ấy ra miệng hay chỉ là nói thầm trong lòng. Nàng chỉ biết nàng cảm thấy tiền sảnh như đang quay tròn chung quanh nàng đến độ chóng mặt.

Nhưng làm sao nàng biết được cơ chứ, làm sao trong phút chốc nàng có thể tưởng tượng có đến hai cái nhẫn ngọc bích lục - một cái trên tay hầu tước - còn cái kia nằm trong chiếc hộp mà ông Hanbury đã bỏ quên một cách tế nhị để món quà đó khỏi quấy nhiễu đến ngày cưới của nàng?

Nàng nhận thấy ông Hanbury đang đợi. Ông đang lo lắng và có chút e ngại rằng việc ông đã làm khiến cho nàng khó chịu.

Nàng đặt bàn tay mình lên cánh tay ông.

“Cám ơn ông,” nàng dịu dàng nói, “tôi rất biết ơn ông.”

Đoạn nàng quay đi và bước vào thư viện ở tuốt đằng cuối hành lang. Đó là căn phòng lớn trông ra một khu vườn nhỏ được lát nền phía sau tòa nhà, ở đó có một đài nước đang phun. Ánh nắng soi qua cửa sổ chiếu lên những miếng thảm Ba tư và rọi sáng những vách tường kê những ngăn kệ từ sàn nhà lên đến trần chứa đầy những sách.

Đây là căn phòng đẹp, với một phiến gương lớn mạ vàng treo trên thành lò sưởi và đồ đạc kiểu Pháp được một nhân vật họ Lynche, từng làm đại sứ ở Pháp vào thời kỳ cách mạng, mang về Anh.

Nhưng Druscilla chỉ cảm thấy căn phòng trống rỗng.

Nàng đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài, nhưng thực tình chỉ nghĩ đến nỗi xao động trong thâm tâm.

Hành động khinh suất của nàng đã khiến hầu tước rời khỏi nàng. Nàng đã dả kích chàng vì những vết thương mình đã hứng chịu trong quá khứ khiến nàng hành xử theo cách mà bây giờ xem ra có vẻ nông nổi và thậm chí khích động.

Tại sao nàng không chịu hỏi chàng vì sao chàng lại đeo nhẫn của nữ công tước, rồi tự đi tìm hiểu xem có phải chàng không biết là chàng được tặng chiếc nhẫn như thế không?

Bây giờ nàng chỉ biết không hiểu tại sao nàng lại sợ, sợ phải trao thân cho một người đàn ông; nhưng nếu buộc phải làm thế thì nàng thà rằng người đó là Valdo còn hơn bất cứ người nào trên thế giới. Nàng nhớ lúc chàng còn nhỏ mình rất quý mến chàng. Có phải là chàng đã thay đổi quá nhiều hay chăng? Có phải nàng thực sự cần lấy súng dọa chàng để khiến chàng tránh xa nàng hay không?

Nàng tuyệt vọng thầm nghĩ lại một lần nữa nàng thấy mình lâm vào hoàn cảnh bất lực, lại một lần nữa mình bị vướng vào mớ tình cảm rối ren khó tìm được lối thoát.

“Ngu!” “Ngu!” Nàng cảm thấy đồng hồ đang tích tắc trên thành lò sưởi cứ lập đi lập lại cái từ đó.

“Ngu, ngu!” vì quá hung hăng, quá bốc đồng không chịu tìm hiểu sự thật trước khi hành động quá khích!

Rồi cánh cửa sau lưng nàng sịch mở. Nàng háo hức quay lại, nhưng đấy chỉ là tổng quản.
“Hầu gia có lời nhắn, thưa phu nhân.”

“Lời nhắn à?” Druscilla thốt lên. “Vậy là ngài không về đây?”

“Thưa phu nhân không. Hầu gia yêu cầu bà nên đi trước bằng chiếc xe đang chờ ở ngoài. Ngài sẽ theo sau bằng chiếc phaeton và gặp bà ở ‘Crown và Feathers’ là một lữ quán cách Lynche khoảng ba dặm. Rồi các vị có thể cùng nhau tới tiếp nhận sự chúc mừng của mọi người đang đợi các vị ở đó.”

Druscilla thở sâu. Trong phút chốc nàng muốn thét lên rằng nàng không muốn đi Lynche mà không có hầu tước đi cùng; nàng không muốn đi xe một mình, và bị bề mặt trước nhân viên bởi một quyết định như thế.

Rồi nàng hiểu nếu mình từ chối rời đi hay nhất định tranh luận về chuyện đó thì chỉ càng làm cho tình hình tồi tệ hơn.

“Tôi sẽ làm theo ý hầu gia,” nàng lặng lẽ nói.

“Tôi đã sửa soạn một ly rượu và một phần bánh nhân kẹp cho phu nhân,” tổng quản thuyết phục. “Ở ‘Crown và Feathers’ chắc chắn có một bữa ăn nhẹ cho phu nhân, nhưng lúc này bà có thể dùng một chút.”

Druscilla biết ông ta có ý tốt, nên nàng nhấp ly và cắn một góc bánh kẹp để cho ông ta hài lòng.

Nàng có cảm giác như thức ăn làm mình mắc nghẹn, nhưng nàng chỉ quan tâm đến việc cư xử đường hoàng, cố giữ thể diện không hề xao xuyến bởi chỉ thị của chú rể không ngủ ở nhà trong đêm tân hôn.

Cuối cùng, khi băng ngang qua tiền sảnh nàng thấy thảm đỏ đã được trải ra lề đường và một cỗ xe đang đợi bên ngoài. Đấy là chiếc xe mới hầu tước vừa mới mua và được chế tạo để chạy tốc độ cao. Xe có giàn nhún tốt và được kéo bởi bốn con ngựa mà chàng thích mình tự điều khiển.

Trên khoang lái là hai người đánh xe mặc áo choàng kép cộc tay thật bảnh bao và đội mũ cao, và có hai người đi hộ tống cưới trên những con ngựa rất dũng mãnh. Druscilla biết đây là cách mà ngựa cưới của hầu tước được chuyển từ London đến Lynche.

Những người hộ tống, đội tóc giả rắc phấn và mặc sắc phục lam và vàng và đi ủng bóng loáng, đã góp một phần trang trọng cho đoàn kỵ mã.

Chỉ đến khi tựa vào nệm xe êm ái, và đầu gối được phủ bằng một tấm lông chồn ermine nàng mới nhận ra đi xe không có ai bên cạnh thì thật lẻ loi biết chừng nào.

Tổng quản đứng trên thềm cúi đầu chào khi nàng đi, cũng như tất cả những người hầu cửa. Druscilla chắc chắn là thế nào cũng có những cặp mắt lén lút nhìn từ khắp các cửa sổ trên lầu và người trên đường quay đầu nhìn khi họ thả nước kiệu vòng quanh công viên và bắt đầu lái vào dòng xe cộ về hướng ngoại ô London.

Để tới được Lynche họ phải đi một khoảng đường dài trên trục lộ chính đến Dover, vì thế xe có thể chạy nhanh. Druscilla bắt đầu thắc mắc nàng sẽ phải đợi bao lâu trước khi Valdo bắt kịp họ bằng xe phaeton song mã.

“Lỡ như anh ấy không có ý định làm vậy thì sao,” một giọng nói mĩa mai châm biếm cất tiếng hỏi trong đầu nàng.

Đây có lẽ là cách trừng phạt nàng kín đáo, bằng cách bắt nàng đợi trong một quán trọ nhỏ tầm thường cho đến khi chồng nàng sẵn sàng rời cô nhân tình mà chắc chắn chàng đã cùng qua đêm.

Druscilla đưa hai tay ôm mặt. Nàng đã qua giai đoạn khóc lóc, nhưng sợ hãi khủng khiếp cho tương lai. Nàng mong được gặp hầu tước, nhưng không hiểu sao nàng lại sợ bắt gặp sắc mặt của chàng mà nàng từng thấy đêm hôm trước.

Xe đã đi được non nửa giờ và họ đã ra đến vùng quê thoáng đãng không có lấy một căn nhà nào trong tầm mắt thì đột nhiên có tiếng la lớn không hề báo trước và ngựa bị kéo dừng bật.

Trong khoảnh khắc Druscilla không thể hình dung được chuyện gì đang xảy ra. Rồi ngay trước khi nàng chồm tới trước nhìn ra cửa sổ thì cửa xe hai bên bật mở và nàng đối diện với hai khẩu súng lục trong tay của hai gã đàn ông bịt mặt đang chĩa vào mình.

Nàng muốn hét lên, nhưng giọng nói đã tắc trong cổ.

Trước mắt nàng lóe lên hàng chữ rực lửa “cướp đường.”

Một họng súng chĩa vào ngực nàng, nhưng gã bên kia xe hình như không quan tâm đến việc không có ai ngồi cạnh nàng. Gã nhìn trừng trừng vào chỗ trống, rồi kéo tấm thảm ra như đoán rằng gã sẽ phát hiện có người núp bên dưới.

“Y không có ở đây.”

Giọng gã đàn ông khàn đục và thô lỗ.

Rồi đột ngột như lúc chúng đến, bọn chúng sập hai cánh cửa xe lại và Druscilla lại ngồi một

mình.

Không tài nào hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, nàng ngó qua cửa sổ thấy hai người hộ tống tay này thì giờ cao tay kia thì giữ mấy con ngựa đang bồn chồn. Trước mặt mỗi người là một tên cướp đang hờm súng một cách đáng sợ. Rồi còn có hai tên khác đang dí vũ khí vào những người đánh xe.

Hình như chúng đang đợi cái gì đấy, và Druscilla có thể thấy hai gã đi bộ vừa mở cửa lúc này đang chạy lên bờ đường dốc, lên tới đó thì đôi ba giây sau chúng đã nấp kín vào những cành cây xanh um.

Sáu tên cướp đường! Có ai từng nghe đến một băng cướp sống ngoài vòng pháp luật đông đảo đến thế đây hử trời? Druscilla biết thế nào Eustace cũng là nguyên nhân gây ra vụ này.

Chỉ có Eustace mới biết có hai người xà ích trong khoang lái và có hai người hộ tống, nếu chàng có mặt ở đây thì chúng phải đương đầu với bốn người cũng như hầu tước.

Bọn cướp đường thường hoạt động trên đường riêng rẽ hoặc nhiều nhất là có thêm một đồng bọn đi chung. Nếu có băng cướp nào hoạt động gần London, thì binh lính đã được phái đi đánh bọn chúng tan tác trước đó rồi.

Không đâu, Druscilla nhận ra chúng không phải là cướp đường. Chúng là đám tội phạm được Eustace thuê để giết Valdo rồi biến đi để không ai có thể truy lùng bọn chúng.

Nàng thấy được rõ ràng Eustace đã trù tính ra sao. Bọn chúng sẽ giật cửa ra, hầu tước sẽ với lấy khẩu súng lục chàng mang theo, rồi chúng sẽ bắn gục chàng bên cạnh nàng.

Các xà ích và người hộ tống cũng đành bó tay - sáu gã đàn ông với ý đồ hạ sát năm người đang thông dong du hành dọc theo xa lộ Vua là chuyện không có thể đoán trước, thậm chí là hầu tước.

Druscilla dán mắt vào cánh rừng mà hai tên đàn ông vừa lẩn vào. Vài giây sau không thấy động tĩnh gì, một tên trong bọn chúng xuất hiện. Chúng gọi văng lên cái gì đó, khoa tay múa chân, rồi bốn tên đồng bọn đang ngồi trên ngựa cho ngựa chúng quay đầu và phóng đi.

Việc xảy ra quá đổi ngạc nhiên và âm thầm đã ẩn chứa tai họa trong đó.

Những người đánh xe ra roi vọt ngựa, những người hộ tống bỏ tay xuống rồi họ lại lên đường. Họ chạy xe nhanh chưa từng thấy và nóng lòng bỏ đi cho mau trước khi bọn cướp đổi ý.

Đợi cho đến khi xe đi độ chừng nửa dặm nàng gọi xà ích gò cương. Họ tuân lời nàng, nhưng thật miễn cưỡng, vì cảm thấy họ chưa đi xa đủ để thoát khỏi bọn vô lại vừa tập kích họ.

Người xà ích không lái xe trèo xuống.

“Chúng ta phải đi gấp, thưa phu nhân,” anh ta nói với Druscilla. “Bọn đó vẫn có thể đuổi theo mình. Chúng có lấy đồ của bà không?”

“Chúng không lấy gì cả,” Druscilla trả lời. “Anh không cần phải hoảng hốt, chúng sẽ trở về sào huyệt của bọn chúng. Tôi không phải là người bọn chúng đang kiếm.”

“Vâng, thưa phu nhân,” xà ích nói, nhưng anh ta rõ ràng là đang lo lắng.

“Ở gần đây có quán trọ nào không?” Druscilla hỏi.

“Thưa có một quán nhỏ cách đây không tới vài trăm yards,” anh ta đáp. “Chỗ đó không khá lắm, nhưng giờ thì tôi thấy nó ở đằng xa.”

“Hãy ngừng ở đó,” Druscilla ra lệnh.

Xe đỗ lại ngay quán trọ. Vào lúc đó Druscilla đã vạch ra kế hoạch. Nàng bước xuống xe.

“Tôi có cảm tưởng,” nàng nói, “là bọn đó có ý đồ cướp hầu gia. Tôi định quay trở lại để báo cho ngài biết.”

“Thưa phu nhân, không thể nào đâu,” xà ích thốt lên.

“Không sao đâu,” Druscilla trả lời. “Đi hỏi xem chủ quán có yên ngồi một bên với nùm yên không, mau lên nhé.”

Người hầu nhìn nàng như thể anh ta nghĩ nàng đã loạn trí. Tuy nhiên anh ta ép mình tuân lời bề trên, cho dù họ có lập dị thế nào đi nữa.

Khoảng năm phút sau thì chiếc yên ngồi một bên được đem ra.

“Thăng vào ngựa đi,” Druscilla nói, chỉ vào một con ngựa hồng mà một trong hai người hộ tống đang cưỡi.

Con vật trông thật phương phi mang chút nét của giống Ả Rập. Nàng quay sang chủ quán trọ lúc này đang khom mình thiếu điều muốn rạp xuống đất trước vinh hạnh được tiếp đón một vị khách quý phái như thế tại quán trọ nghèo nàn của mình.

“Ông có vợ không?” Druscilla hỏi.

“Vâng, thưa phu nhân, bà ấy đang ở trong.”

Druscilla đi vào căn nhà trần thấp, bày biện sơ sài và thoang thoang mùi hôi. Một người phụ nữ trông hòa nhã đội nón tai bèo nhún chào nàng.

“Cô có kéo hay một con dao sắc không?” Druscilla hỏi.

“Một con dao sắc à thưa phu nhân, thưa có đấy,” bà ta đáp, thái độ vừa ngạc nhiên vừa bối rối.

Druscilla kéo những lớp váy của chiếc áo choàng kỵ mã lên.

“Tôi muốn xẻ áo từ gấu lên đến đầu gối ở phía sau,” nàng đáp.

Người phụ nữ kêu lên. “Ôi phu nhân, vải đẹp thế kia mà lại!”

“Làm ơn làm theo lời tôi đi, nhanh lên nào,” Druscilla ra lệnh.

Bà ta cầm con dài bén ngọt mà chắc chắn dùng để xẻ thịt và chặt gà cho các bàn khách. Bà rọc lớp váy sa mỏng ra rất dễ dàng.

“Cám ơn,” Druscilla nói.

Nàng bước ra bên ngoài thấy ngựa đã thắng xong, trong lúc người phụ nữ cứ ngây người ngó theo nàng.

Nàng kéo nón bonnet xuống và thả trên sàn xe, rồi lấy chiếc khăn choàng cổ bằng the mỏng đang quấn quanh cổ ra cột trên đầu.

“Giúp tôi lên yên đi,” nàng nói.

Nàng nghe tiếng váy toạc ra thêm khi cho chân qua núm yên, nhưng dù ngồi như vậy có trái thể thức đi nữa thì tà váy rộng của bộ áo kỵ mã đã che kín một bên người nàng và che phần thân sau của ngựa.

Nàng quay qua người đánh xe. “Hãy đánh xe tiếp đến ‘Crown và Feathers’ đi,” nàng nói, “hãy đợi hầu gia và tôi ở đó. Nếu trời tối mà chúng tôi vẫn chưa tới thì lái đi Lynche.”

“Thưa được, phu nhân,” xà ích kính cẩn nói nhưng không giấu nổi ánh mắt xét đoán.

Anh ta đang nghĩ là nàng điên, và nàng cũng biết chắc là anh ta nghĩ đúng. Nàng xoay qua người hộ tống còn lại hãy còn đang ngồi trên ngựa.

“Hãy đi cùng với tôi,” nàng nói, và họ lên đường trở về London.

Druscilla rời đường cái ngay lập tức. Họ băng qua đồng quê, chạy ngang qua nhiều cánh đồng, và rồi song song với đường làng, men theo cánh rừng bên tay phải của họ mà bọn cướp đường vừa trốn trong đấy.

Lúc nào họ cũng có nguy cơ bị bọn cướp bắt gặp, nhưng nàng không dám tốn nhiều thời gian trước khi họ ra đường cái.

Nàng đoán chừng là hầu tước hãy còn sau họ một quãng, cho dù chàng có đi đúng giờ để đến được ‘Crown và Feathers’ vào thời gian mà nàng tới đó. Nhưng nàng không thể nào biết chắc được.

Rốt cuộc khi ra đến đường cái, nàng thấp thỏm nhìn về hướng tây, thoáng sợ là mình sẽ thấy chiếc song mã phaeton đang lao về phía khu rừng tối tăm nham hiểm, và nấp trong đó là

sáu tên đàn ông mang ý đồ sát nhân.

Ngoài hai cỗ xe tứ mã chở thư thì không có dấu hiệu nào, và nàng nhẹ cả lòng quay về hướng London.

Khi họ tới ngoại ô thành phố nàng kéo ngựa dừng lại.

“Tôi muốn anh ở đây,” nàng nói, “hầu gia có thể ra thành phố bằng lối khác. Có lẽ là không, nhưng tôi không muốn mạo hiểm. Đây là nơi đường Dover bắt đầu, cứ đợi ở chỗ này, nếu anh gặp ngài thì hãy kể lại mọi chuyện đã xảy ra.”

“Thưa được phu nhân,” người đàn ông trả lời. “Thế phu nhân đi một mình có an toàn không?”

“Tôi nhất định an toàn mà,” Druscilla trả lời, “nhưng chắc chắn hãy quan sát cẩn thận. Tôi cam đoan với anh bọn chúng đang đợi hầu gia, lỡ như anh sơ sẩy không báo cho ngài ấy biết thì cái chết của ngài nằm trong tay anh đấy.”

Trong lúc nói giọng nàng thoáng run rẩy.

Rồi nàng di chuyển nhanh như cắt đến chỗ nhà cửa đông đúc hơn và có nhiều xe cộ qua lại. Người ta nhìn nàng tò mò, nhưng nàng chỉ nghĩ đến mỗi một điều duy nhất – là gặp được hầu tước và báo cho chàng biết cái âm mưu vừa qua đang nung nấu trong cái đầu điên khùng của Eustace.

Thế rồi nàng lại tiếp tục đi, nhưng nàng lấy làm kinh ngạc vì chẳng thấy bóng dáng hầu tước. Một đôi lần nàng thấy một chiếc phaeton thân cao và cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng chỉ thấy xe được điều khiển bởi người đánh xe hoàn toàn khác với người mình đang tìm.

Cuối cùng, không tìm thấy hầu tước nàng tới công viên Berkeley.

Cửa đang mở vì một người hầu cửa đang nhận một gói hàng. Anh ta ngược lên nhìn nàng với thái độ sững sốt.

“Hầu tước có ở đây không?”

Nghe giọng nàng một người hầu lớn tuổi hơn và có trách nhiệm hơn từ trong nhà bước ra. Ông ta nhìn thoáng nàng rồi vội đi vào, hiển nhiên là đi tìm tổng quản.

Chỉ vài giây sau tổng quản - một người lớn tuổi mà Druscilla biết đã làm trong nhà Lynche chắc phải hơi ba mươi năm - vội vã băng qua thềm.

“Thưa phu nhân, chuyện gì đã xảy ra thế?” ông ta hỏi bằng giọng hốt hoảng.

“Hầu gia ở đâu vậy?” Druscilla hỏi.

“Thưa hầu gia không có ở đây,” ông cụ đáp, “xe phaeton đến đón ngài ở chỗ khác.”

“Chỗ đó là chỗ nào?” Druscilla hỏi.

Tổng quản lưỡng lự, nhưng nàng đành giọng nói.

“Ông đừng làm bộ ngớ ngẩn nữa. Tính mạng hầu gia đang nguy hiểm, tôi phải báo cho ngài biết. Thế địa chỉ của Bianca de Silva là gì?”

Vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên mặt tổng quản, nhưng vì âm điệu khẩn thiết trong giọng nàng ông ta không thoái thác nữa.

“Thưa phu nhân, không xa lắm, số 24 đường Bán Nguyệt.”

“Tôi biết đường,” Druscilla nói, và dong ngựa đi trước khi ông ta kịp nói thêm lời nào.

Nàng tìm đường không mấy khó khăn đến đường Bán Nguyệt. Con phố bao gồm những ngôi nhà nhỏ thẳng đứng mà Druscilla biết có tiếng mờ ám rằng không những được các cô gái buôn hương bán phấn cao giá mà còn có cả các tay độc thân chơi bời phóng đãng ưa chuộng.

Khi quẹo vào phố nàng chùng lòng vì không thấy tăm hơi xe phaeton của hầu tước. Thực ra con đường gần như trống trải ngoài một chiếc song mã curricule từ đằng xa tiến tới và một chiếc phaeton tầm thường chắc chắn không thể nào là xe của hầu tước được.

Nàng có chút khó khăn khi xuống ngựa trước số nhà 24, và thấy một đứa bé trai rách rưới đang chơi trong rãnh nước.

“Giữ ngựa giùm tôi,” nàng ra lệnh cho thằng bé, nó hớn hờ chạy lại làm theo lời nàng.

Nàng gõ cửa. Một lát sau một cô hầu ăn mặc diêm dúa ra mở cửa, cô ta nhìn nàng bằng ánh mắt xấc xược.

“Cô de Silva không có ở nhà,” cô ta nói trước khi Druscilla kịp lên tiếng.

“Hầu tước vùng Lynche có ở đây không?” Druscilla hỏi.

“Tôi không biết,” cô hầu đáp. “Không phải chuyện của tôi mà cũng chẳng phải chuyện của cô.”

Druscilla bước qua người đàn bà vào hành lang hẹp. Nàng thấy một chiếc mũ cao trên bàn kê gần chân cầu thang.

Có thể là của hầu tước, nhưng nàng cũng không chắc lắm. Mọi cái mũ cao đều nhìn giống nhau. Không buồn nói với cô hầu nàng bắt đầu leo lên thang. Người đàn bà đó kêu vẳng lên.

“Ê, cô không được làm vậy.”

Cô ta toan đi theo Druscilla, nhưng nhớ ra phải đóng cửa, và vào lúc đó Druscilla đã vượt qua tầng một và đang leo lên tầng hai.

Nàng biết phòng ngủ chính có lẽ ở mặt trước. Cửa đóng nhưng nàng gõ mạnh. Trong giây lát không có ai trả lời, rồi một giọng đàn bà vang lên.

“Ai đó?”

Trước khi nàng đáp lại thì cửa mở và hầu tước đứng ngay đó. Ất hẳn chàng sắp sửa rời đi vì đã mặc quần áo đầy đủ.

“Druscilla em làm cái quỷ gì ở đây,” chàng giận dữ gặng hỏi.

“Em đến để báo tin cho anh,” Druscilla nói.

Trong chốc lát chàng nhìn nàng và hình như để ý thấy tóc nàng rối bời dưới làn khăn the cột chặt, tấm áo choàng lam nhạt nhàu nát, sắc mặt đầy khích động nghiêm trọng.

Chàng bước ra ngoài hành lang đóng cửa lại sau lưng.

“Lẽ ra em không nên đến đây,” chàng nói một cách trách cứ, “em biết chứ.”

“Thế thì có vấn đề gì?” Druscilla gay gắt hỏi. “Eustace có sáu tên cướp đường, hay đúng hơn là sáu tên sát thủ đang đợi anh ở đường Dover. Anh nhất định không có lấy một cơ hội nào nếu đi hướng đó. Em đi ngược về đây để báo cho anh biết.”

Chàng lặng lẽ nhìn nàng.

“Em phải đi tìm cho chắc xem anh đang ở đâu,” Druscilla nói tiếp, và ngay cả với mình nàng cũng thấy giọng nàng nghe yếu đuối và không gây nên tác động nào. “Em đến công viên Berkeley và họ bảo em là xe phaeton của anh đã đi. Bên ngoài cũng không thấy bóng dáng nó.”

Nàng biết mình không cần đưa ra lời giải thích nào, nhưng không hiểu vì sao nàng không thể nhịn được phải nói ra.

“Nài đang dắt ngựa đi,” chàng đột ngột lên tiếng.

Rồi ra hiệu cho nàng xuống thang trước.

Nàng đi trước chàng, lần đầu mới lưu ý mình chắc trông lôi thôi biết chừng nào, lưu ý đến sự bất bình của chàng, và lưu ý luôn rằng khi chàng mở cửa nàng thấy một gương mặt mỹ miều viền quanh bằng mái tóc vàng nằm trên những chiếc gối của chiếc giường chạm trổ.

Cô hầu vênh váo mở cửa cho họ. Môi cô ta nở nụ cười như thể cảm thấy nhẹ người vì không có cái cọ om sòm.

Hầu tước cầm lấy cái mũ và họ bước ra ngoài trời nắng. Ngựa của Druscilla đang đứng yên lặng, vì được thảng bé lệch thẹo đang vỗ về.

Lúc này Druscilla từng phi nhanh nhưng nó lại không lồng lên như lúc họ vừa rời London.

Ngay khi họ ra tới lề đường chiếc phaeton thân cao đã từ đường Curzon tới, lũ ngựa màu hạt dẻ được điều khiển bởi nài xe của hầu tước.

“Anh định làm gì?” Druscilla hỏi.

Nàng cố nói thản nhiên, nhưng giọng lại run run.

“Anh không hiểu sao Eustace lại ngăn mình đến Lynche,” hầu tước tức giận nói. “Mắc toi nó dám cản đường mình! Mình không thể hoãn lại buổi liên hoan lần thứ hai.”

“Còn lối khác không?” Druscilla hỏi.

“Nếu không muốn mất nhiều thời gian mới tới được Lynche thì không có lối nào cả,” hầu tước đáp.

Chàng liếc xuống nàng và lần đầu tiên Druscilla dường như thấy vẻ lạnh lùng bất bình đã biến mất khỏi mặt chàng.

“Em có quá mệt để cưới tới đó không?” chàng hỏi.

Nàng cảm thấy tinh thần mình đã khôi phục cứ như có người vừa trao cho nàng một ly champagne.

“Đương nhiên là không!” nàng trả lời. “Xe đang đợi mình tại ‘Crown và Feathers’. Mình có thể đi chung với họ như thế không ai sẽ biết được chuyện gì đã xảy ra.”

“Vậy thì mình cứ làm thế đi,” hầu tước nói. “Anh nghĩ chắc em muốn thay áo đi ngựa.”

“Em hy vọng ở biệt thự Lynche có một bộ,” Druscilla đáp, “nhưng em không chắc lắm.”

“Vậy, mình phải đi coi xem sao,” hầu tước nói và giúp nàng leo lên xe phaeton và bảo nài xe cưới con ngựa của Druscilla.

Druscilla không ngạc nhiên khi họ đến công viên Berkeley thì đã thấy tổng quản đợi họ ngay ngoài lề đường. Chắc hẳn ông ta đoán họ sẽ về chung với nhau.

Hầu tước không để cho ông ta có dịp lên tiếng.

“Tôi cần thức ăn trưa, và hai con ngựa khỏe nhất trong tàu. Phu nhân cưới một con, còn tôi sẽ cưới con kia.

“Thưa ngài được.”

Druscilla bắt đầu leo lên thang. Nàng nghe tổng quản bảo một anh hầu cửa báo cho quản gia rằng phu nhân cần bà ta ngay lập tức. Nàng đi lên căn phòng mà mình đã ngủ tối hôm trước.

Nàng cảm thấy dường món đồ trong ngăn kéo đang âm thầm buộc tội nàng.

Rồi nàng nhận ra nếu như nàng không khiến hầu tước bỏ đi, nếu họ đi Lynche như họ dự định sáng nay, thì lúc này Valdo đã chết rồi. Có lẽ Eustace đã hạ sát chàng và trở thành hầu tước mới của Lynche.

“Mình đã cứu anh ấy,” nàng tự nói với mình, “đã cứu anh ấy thêm một lần nữa!”

Rồi hầu như do ảo tưởng và yêu thuật nào đó, nàng nghĩ mình nghe được tiếng cười sảng sặc của Eustace. Tiếng cười điên dại, ngông cuồng của gã đàn ông đã tin rằng hắn sẽ nhất định chiến thắng ở mức cuối cùng, và nàng hồ như nghe được hắn nói bên tai.

“Chúc lần thứ ba may mắn!”

CHƯƠNG 9

Khi vào phòng khách Druscilla biết mình trông rất đẹp.

Như nàng hy vọng, Rose đã chừa lại một bộ áo đi ngựa trong nhà ở công viên Berkeley. Đạo trước Druscilla chưa từng mặc bộ này, và có lẽ nó quá sang trọng và kiểu cách khi mặc ở thôn quê. Áo này chỉ dành cho việc cưỡi ngựa trong công viên Hyde, nhưng nàng biết nó hầu như hợp với mình hơn hết.

Chiếc áo choàng may vừa khít bằng nhung màu lục được đính những vòng khuyết thừa tết bím màu lục đậm và cài bằng những hạt nút đá tròn màu lục lấp lánh.

Druscilla không đội nón nhưng cầm ở tay. Nón hình ống cao chung quanh đính mạng bằng sa màu lục bông bành tương hợp với nền nhung lục của áo kỵ mã.

Nàng đi vào phòng với nụ cười nhẹ trên mặt, lòng phân vân không biết mình có nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của hầu tước không. Nhưng nghĩ đến đó nàng lại nhớ đến khuôn mặt nằm trên gối - khuôn mặt xinh đẹp, hờn dỗi với mái tóc vàng viền quanh - và bờ vai trần hé lộ trên tấm trải giường.

Nàng cương quyết cố xua ký ức đó ra khỏi tâm trí, môi nở nụ cười và đi về phía hầu tước, lúc này đang đứng gần lò sưởi. Chàng không nhìn nàng, chỉ kéo đồng hồ ra khỏi vỏ từ túi chiếc áo gilet ra rồi nói cộc lốc.

“Mình nên khởi hành cho nhanh. Anh không muốn đoàn tiếp đón phải chờ đợi lần thứ nhì.”

“Anh ấy đang giận!” Druscilla nghĩ một cách lo lắng.

Nàng hiểu quá rõ âm điệu gay gắt trong giọng nói chàng và cái cách chàng mím môi khi chàng nổi dóa. Và nàng cảm thấy tinh thần xui đi.

Suốt quãng đường về London, trong lúc nàng như điên lên vì lo lắng cho sự an toàn của chàng, nàng hầu như quên mất cơn giận của chàng đêm hôm trước.

“Mình phải nói cho anh ấy biết mình đã lầm lẫn về chuyện chiếc nhẫn mới được,” nàng nhủ thầm.

Nhưng nàng biết giải thích chuyện đó sẽ làm cho nàng quê hết chỗ nói; bởi lẽ nàng làm sao có thể thú thật là đã xen vào thư riêng mà hầu tước chỉ viết cho mình chàng đọc đây?

Nàng nhớ lại lần trước hầu tước đã khó chịu như thế nào khi nàng đã chặn thư nhẫn mà

nàng tưởng là do nữ công tước gửi đến, nhưng thực ra lại là sự toan tính sát nhân đầu tiên của Eustace.

“Làm ơn để anh giải quyết chuyện riêng của anh, Druscilla,” chàng từng nói như thế, và giờ nàng có cảm giác có lẽ chàng sẽ không tán thành thêm một việc can thiệp tương tự của nàng.

“Nhưng dù sao đi nữa mình phải làm cho anh ấy hiểu rằng mình rất hối tiếc,” Druscilla thầm nghĩ khi họ đi về phía phòng ăn.

“Anh đã gọi một bữa nhỏ để mình ăn cho nhanh,” nàng nhận ra hầu tước đang nói bằng giọng ra lệnh. Nàng nghĩ cái giọng này chắc giống giọng chàng nói với binh sỹ khi chỉ huy họ đánh trận.

“Vâng tất nhiên là được,” nàng nhỏ nhẹ nói.

Nàng ngồi ở bàn và tự lấy món cá dọn ra cho nàng. Bất chợt nàng cảm thấy đói.

Chuyến hành trình đến London làm cho nàng cảm thấy ngon miệng thưởng thức các món ăn, nhưng nàng lưu ý thấy hầu tước khoát tay gạt đi hầu hết các món đem lên và hình như chỉ dăm chiêu nhắm nháp món thịt ướp lạnh, cứ như chàng cảm thấy buồn nôn khi thấy thức ăn.

Nàng thấy mắt chàng thâm quầng và nghĩ rằng chàng đã nói thật khi bảo rằng chàng sẽ tự mình vui thú trong đêm tân hôn. Nàng bứt rứt muốn hỏi chàng đã làm gì và ở đâu, nhưng ngay khi câu hỏi thành hình trong đầu nàng mới nhận thấy mình ngu ngốc làm sao. Chàng đã qua đêm với ai thì chuyện đó đã rõ như ban ngày ban mặt rồi.

Nàng bàng hoàng cảm thấy đau buốt giống như bị dao đâm khi nhận ra điều đó.

Họ lặng lẽ ăn. Rồi trong lúc Druscilla hãy còn muốn ném một trong số những quả đào to mà nàng biết được gửi đến London từ Lynche thì hầu tước đứng dậy.

“Dù thế nào đi nữa anh lấy làm tiếc vì làm phiền đến em,” chàng nói một cách trịnh trọng, “nhưng anh nghĩ mình nên khởi hành không nên trì hoãn thêm nữa.”

“Vâng tất nhiên là được,” Druscilla đồng ý.

Nàng không muốn lên lầu lần nữa để chàng phải đợi. Soi gương trong tiền sảnh nàng đội nón lên, và trong lúc đó nàng lưu ý rằng cô hầu phục vụ nàng thế chỗ cho Rose đã chải tóc cho nàng thật đẹp, và khéo đến nỗi cho dù nàng phóng nhanh đến mức nào cũng khó mà rối được.

Ngoài trời nắng, hai con ngựa sung sức đang đợi. Nài ngựa giúp Druscilla ngồi lên yên. Tà váy nhung của nàng phủ lên núm yên và rũ tha thướt trên bàn đạp. Trong công viên nàng có thể cười yên ả, nhưng nàng biết trước mắt là chuyến đi vất vả và mừng là cảm thấy mình khỏe khoắn.

Thức ăn và một ly rượu đã làm cho tinh thần nàng hồi phục, và nàng nghĩ mình phải tìm

cách để đỡ cho hầu tước thôi quạu quọ và tươi cười lại với nàng.

Nàng nhớ đến nét mặt khi chàng nhìn nàng tại điện Carlton lúc chàng nâng ly âm thầm chúc mừng nàng. Ánh mắt chàng lúc ấy ẩn chứa điều gì đấy khiến nàng đột nhiên nín thở nhưng lại làm cho tim nàng co thắt dữ dội đến nỗi nàng có cảm giác nó đang đập dồn dập trong ngực nàng.

Thế rồi nàng đã ngó thấy cái nhẫn trên ngón tay chàng! Nàng tuyệt vọng tự hỏi làm sao mà nàng biết được chuyện có đến hai chiếc nhẫn ngọc bích lục và chàng chưa bao giờ nhận được cái mà nữ công tước gửi tặng cơ chứ?

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi... mình biết là mọi việc sẽ ổn thôi,” Druscilla tự mình lập lại.

Tuy vậy nàng vẫn còn thấy được nét tức giận trong mắt hầu tước khi chàng nhìn khẩu súng trong tay nàng và nghe được vẻ cay đắng châm biếm trong giọng chàng.

“Mình không được quên là phải đón luôn anh nài xe trên đường đi,” nàng nói lớn khi họ cho ngựa quay về hướng đường Dover.

“Anh không quên đâu,” hầu tước đáp, “nhưng tốt hơn hết mình phải ráng đi cho mau khi thoát ra được cái dòng xe cộ mắc toi này.”

Giọng điệu của chàng nghe bức bối, nàng đoán chắc hẳn chàng bị nhức đầu. Nhưng giờ không phải là lúc để làm hòa.

Dù sao đi nữa thì họ cũng không thể trò chuyện. Hầu tước đã phóng nhanh tới trước, và ngoài việc dừng lại vài giây để đón nài xe, họ đều phi nhanh không hề nghỉ ngơi cho đến khi tới được “Crown và Feathers”.

Khi họ tới thì người đánh xe chính đang đứng bên ngoài lữ quán lo âu nhìn ra đường.

“Tôi thật là mừng gặp được hầu gia,” người đàn ông thốt lên khi họ gò cương cho hai con ngựa đang mướt mồ hôi dừng lại.

“Cho hai con này vào tàu đi, Jarvis,” hầu tước ra lệnh, “chúng tôi sẽ đi ngay. Thế xe đã sẵn sàng chưa?”

“Đã sẵn sàng cách đây nửa tiếng, thưa ngài,” Jarvis tự hào đáp lại. Tôi đoán hầu gia sẽ tới khoảng giờ này, nếu phu nhân phải đi đến tít tận London.”

“Lúc đó tôi cũng vừa sắp đi,” hầu tước nói ngắn gọn, và quay về phía cỗ xe.

Các nài xe đang giữ mấy con ngựa đã được cho ăn uống và nghỉ ngơi xong giờ đang chồn chân muốn đi.

Hầu tước lui lại để Druscilla vào xe trước, nhưng nàng lưu ý rằng chàng không hề tỏ ý muốn

giúp nàng. Khi nàng ngồi xong đầu đẩy chàng lên ngồi cạnh nàng, và dựa người ra sau trong thái độ có vẻ nhẹ nhõm.

“Em không hiểu Eustace và nắm tay chân của hắn sẽ đợi anh bao lâu?” Druscilla hỏi.

“Anh chưa chuẩn bị tinh thần để suy đoán đường đi nước bước của Eustace,” hầu tước nghiêng giọng nói. “Nếu nó tiếp tục chuốc lấy phiền toái khốn kiếp cho nó thì anh sẽ phải ra tay đối phó, đó là chuyện đương nhiên thôi.”

“Anh sẽ làm như thế nào?” Druscilla hỏi.

Vào lúc này xe đã lăn bánh ra khỏi sân. Hầu tước hạ người xuống trong ghế, duỗi chân ra và gác lên ghế đối diện. Rồi chàng kéo mũ xuống che mắt và vừa ngáp vừa nói.

“Anh dám chắc sẽ tìm ra cách thôi. Còn lúc này thì anh mệt đến nỗi không nghĩ ra nổi chuyện gì hết ngoại trừ cái buổi lễ chán muốn chết sờ sờ ngay trước mắt mình.”

Chàng lại ngáp rồi Druscilla thấy chàng nhắm mắt. Rõ ràng là chàng không có ý muốn nói chuyện với nàng, và nàng cảm thấy là chàng không hề giả vờ ngủ. Nàng quay đầu ngó ra cửa sổ, tuy nhiên vẫn cảm nhận rõ rệt về người bên cạnh mình.

Tối qua chàng đã ôm nàng vào lòng. Nàng nhớ được vành miệng mạnh mẽ của chàng, nhớ đến chàng xiết chặt lấy nàng ra sao, những nụ hôn của chàng dường như thiêu đốt đến tận tâm hồn nàng, và nàng hãy còn cảm nhận được môi chàng vương vấn trên cổ mình.

Nàng cảm giác được mình run rẩy, nhưng cảm giác đó không phải là sợ hãi.

Nàng thấy mình sống lại khoảnh khắc khi vùng ra khỏi người chàng, và lúc nào nó cũng kết thúc khi nàng như nghe được giọng nói giận dữ và nhạo báng của hầu tước.

Chàng đã ghét nàng trong giây phút đó, ghét và khinh bỉ, nhưng nàng lại thấy mình mong mỗi, như chưa bao giờ mong mỗi điều gì trước đó, là chàng tươi cười lại với nàng như chàng từng cười với nàng khi họ trên đường từ nhà thờ đến điện Carlton.

Tại sao, tại sao nàng lại ngu như thế? Tại sao nàng lại để lòng ghen tương của mình phá hỏng đi điều mà lẽ ra là ngày cưới tuyệt diệu cơ chứ? Hầu tước cưới nàng vì chàng không thể thoát khỏi hậu quả của chính lời nói dối của mình bằng cách nào khác. Nhưng không phải chàng đã lần hồi thích nàng vì chính con người nàng đấy sao?

Nàng đã làm cho chàng cảm thấy thú vị, còn chàng thì hãnh diện vì nàng, nàng biết rõ như thế. Nếu nàng không phá hỏng mọi thứ thì đấy không phải là nền tảng để xây đắp hôn nhân của họ sao?

Đồ ngu! đồ ngu! Nàng nghe tiếng bánh xe lập đi lập lại những lời buộc tội ấy hết lần này đến lần khác lúc họ đi trên đường. Đồ ngu! đồ ngu!

Nhưng khi họ chạy dọc theo con đường dài hai bên viền hai hàng sồi nàng đã quên hết mọi chuyện ngoài nỗi vui mừng thấy lại ngôi nhà mang đầy ý nghĩa đối với mình trong thuở ấu thơ.

Ngôi nhà trông đẹp hơn bao giờ hết. Ánh nắng chiếu lên những ô cửa hình quả trám, nền đá xám dường như sáng ngời như viên ngọc trai tương phản với khu vườn đầy hoa, còn hồ nước thì phản chiếu vẻ huy hoàng của nó. Những chú chim bồ câu xám và trắng bay ngang khu vườn vẫn xinh đẹp như nàng hằng nhớ.

Họ đã vượt qua một vòm cổng chào mừng trước khi nàng nhận ra hầu tước đang ngồi bên cạnh mình.

“Valdo à,” nàng giục, “dậy đi, mình tới nơi rồi, mình tới Lynche rồi!”

Chàng mở mắt nhanh đến nỗi nàng không hiểu là chàng đã thực sự ngủ hay là chỉ giả vờ. Nhưng nàng cảm thấy gương mặt chàng có vẻ bớt cau có và những nếp nhăn dưới mắt đã bớt sâu.

“Phải, mình tới rồi,” chàng nói. “Có thể họ sẽ ngạc nhiên khi thấy em mặc đồ đi ngựa, nhưng chuyện ấy không quan trọng.”

“Em nhìn ổn chứ?” Druscilla hỏi.

Đó là câu hỏi cố tình để bắt hầu tước phải nhìn nàng. Nhưng chàng dường như đang bận bịu nhìn ra cửa sổ nên không nghe nàng nói.

Khi cỗ xe đậu lại một cách điệu nghệ trước khuôn cửa có chấn cột hai bên ngay mặt tiền nhà, chàng nói.

“Họ đang đợi mình trên bậc tam cấp. Anh nghĩ thế.”

Druscilla dường như thấy thực có nguyên một đám đông lớn đã kéo lên bậc tam cấp dẫn lên tòa nhà và vòng quanh cửa. Khi họ xuống xe người kinh lý của hầu tước bắt đầu bài diễn văn trịnh trọng và dài dằng dặc mà họ phải lắng nghe trong khi bị đám đông nhìn mình chăm chăm.

Dù được chuyển đạt bằng thứ ngôn ngữ có phần long trọng, nhưng Druscilla biết bài văn đã thành thực bày tỏ sự thích thú của họ với hôn nhân của hầu tước.

Khi bài diễn văn chấm dứt hầu tước giới thiệu nàng với người kinh lý và tiếp theo họ bắt đầu bắt tay với gia nhân, thợ vườn, nhân viên kiểm lâm, thợ đá, thợ mộc, mã phu, và những người phụ trách yên cương.

Druscilla dường như thấy số người mà nàng phải chào hỏi sẽ không bao giờ chấm dứt.

Nhưng rốt cuộc, khi nàng cảm thấy bàn tay mình hầu như tê đi vì lắc quá ư nhiệt tình thì

nàng thấy mình đi vào đại sảnh của Lynche gia mà mình từng thấy từ lúc lên mười.

Giờ đây nàng thấy nó đúng là đẹp, đúng là nguy nga.

Nàng vẫn còn nhớ rõ những pho tượng trong ngăn tường đẹp đẽ ra sao, sàn lát đá cẩm thạch bóng đến độ hầu như phản chiếu bóng người đi trên đấy, rồi cầu thang cuốn đồ sộ với những chấn song chạm trổ.

Nàng chưa bao giờ quên đối với một đứa bé con Lynche gia thu hút đến độ nào, và giờ đây nàng lại được sống ở đây!

Cô bé Druscilla Morley đến tòa nhà lớn này chẳng qua là người ta bắt buộc phải chấp thuận vì nàng là chỉ là thứ họ hàng ít ai biết đến và là con gái của mục sư trong vùng.

Nàng quay qua định bảo hầu tước nàng vui mừng biết chừng nào khi về lại đây, nhưng trước khi nàng kịp nói chàng đã lên tiếng bằng giọng trịnh trọng.

“Theo ông Antsey tôi biết rằng chúng ta sẽ chủ tọa bữa ăn tối tổ chức cho tá điền vào lúc 6 giờ. Tôi hy vọng phu nhân có thể sẵn sàng vào lúc đó. Hành lý của em đã tới rồi.”

“Vâng tất nhiên là được,” Druscilla đáp. “Có phải là một buổi tiệc lớn không?”

Hầu tước liếc sang kinh lý.

“Thưa phu nhân, gần hai trăm người.”

Druscilla mỉm cười.

“Tôi cho đó là một buổi tiệc rất lớn! Chắc hẳn tôi phải sửa soạn cho thật đẹp mới được.”

“Tôi cam đoan thế nào bà cũng sẽ làm thế thưa phu nhân.”

Sự ngưỡng mộ trong ánh mắt của ông Anstey và trong giọng nói của ông ta không thể nào nhầm lẫn được. Không hiểu vì sao điều này thật an ủi cho nàng khi hầu tước quay đi và bước về phía thư viện. Ông Anstey nổi gót theo chàng, và cảm thấy mình như bị bỏ quên Druscilla leo lên chiếc cầu thang lớn một mình.

Nàng phân vân không hiểu các vị tiền nhân của Lynche gia đang ngó xuống nàng bằng ánh mắt chấp thuận hay không chấp thuận. Biết bao nhiêu là người trong những bức họa khung mạ vàng.

Liệu nàng có phải là người vợ họ sẽ chọn cho người nối giòng của họ không, nàng tự hỏi, có phải họ đã lựa chọn rồi không? Rồi nàng nhớ lại bất luận thế nào đi nữa nếu không nhờ nàng hầu tước có lẽ đã không có mặt nhà.

Nguyên do trước hết là chàng đã thề sống đời độc thân, còn nguyên do khác là chàng có thể

bị chết vì một viên đạn xuyên qua người bằng tài bắn lão luyện của công tước xứ Windleham.

“Con đã đến đây rồi và các vị phải chịu đựng con thôi,” Druscilla muốn nói với những cặp mắt ử rử đang quan sát nàng đi lên trên đỉnh thang.

Rồi nàng mừng rỡ khi thấy Rose đang đợi nàng trên đầu cầu thang.

“Ôi thưa phu nhân, em đang lo lắng không hiểu chuyện gì đã xảy ra cho phu nhân,” Rose thốt lên. “Chúng em đã đợi bà hàng giờ rồi.”

“Phải chúng tôi bị trễ,” Druscilla trả lời.

“Thưa phu nhân không phải là tai nạn chứ?” Rose hỏi.

Druscilla lắc đầu.

“Không đâu, không hề có chuyện rủi ro nào cả,” nàng đáp. “Tôi sẽ ngủ ở đâu?”

“Trong đây thưa phu nhân,” Rose nói và mở một cánh cửa cách đầu thang một khoảng.

“Phòng cô dâu của tất cả các vị nữ hầu tước.”

Druscilla vào phòng và đứng im lìm. Nàng nghĩ mình chắc hẳn đã thấy căn phòng này từ lúc còn bé vì nàng thường chơi trong nhà với Valdo, nhưng thật tình nếu đã từng đến đây khi trước chắc nàng cũng quên rồi.

Căn phòng rất lớn, với những cửa sổ nổi gấn những khung kính nhỏ hình quả trám trông ra vườn.

Kê sát tường là giường ngủ to nhất có bốn thanh trụ mà Druscilla từng thấy. Giường toàn màu trắng và bạc, được làm từ triều đại vua Charles đệ nhị, chạm hàng chục thiên thần nhỏ đang bay chấp chới trên vòm cung mắc màn cao chót vót, tay ôm những quả tim đang lồng vào nhau.

Những cánh màn và các tấm phủ giường là satin trắng, trang trí bằng những đóa hồng và hoa lưu ly thảo, thần tình yêu và các tràng hoa thêu bằng tay.

Sàn trải những tấm thảm lông trắng, và đồ đạc toàn một màu bạc, loại màu bạc dịu bóng loáng thời Phục hưng chế độ quân chủ, mỗi một món trang hoàng với thần ái tình tay nâng mũ miện của Lynche gia.

Vì là phòng tân hôn nên hoa cũng màu trắng.

Nào là thổ lan, hồng và cẩm chướng, đang tỏa hương dường như rõ rệt là đang nói đến tình yêu cũng như các vị thần ái tình bay bằng những đôi cánh bạc bên trên giường.

“Thật là đẹp!” Druscilla thì thào, gần như nói không nên lời.

Nàng đi qua bên kia phòng nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng biết rõ lối đi vòng qua những cánh rừng tối đằng sau nhà như thế nào, và cả những chỗ trốn trong các bụi cây nơi chàng và Valdo từng chơi với nhau.

Nàng thấy được vài thân cây họ từng leo trèo, và ao cá vàng mà họ đã bắt những con cá nhỏ rồi lại thả bọn nó xuống. Nàng cũng thấy chỗ để hạt mà họ thường thi đua với mấy con sóc xem ai sẽ lượm được hạt.

Và ở xa xa nàng nghĩ mình thấy được dòng sông lấp lánh dẫn nước vào hồ chỗ mà họ từng bơi và chèo thuyền, đắp đập hay xây cầu trong mọi dịp lễ cho đến khi nàng rời Lynche và chưa bao giờ trở lại mãi tới ngày hôm nay.

“Ôi Rose, được trở về đây tôi mừng quá!”

Nàng phải thổ lộ niềm vui của mình với ai đấy, nhưng Rose đang tháo tấm đắp ra khỏi chiếc giường lớn và vuốt lại mấy cái gối, đáp.

“Phu nhân có nửa tiếng nghỉ ngơi, rồi em sẽ mang nước tắm và áo cho bà. Em muốn họ thấy bà đẹp như hôm qua.”

“Tôi sẽ đi nghỉ,” Druscilla đồng ý, “thực tình tôi thấy hơi mệt.”

Chỉ đến khi Druscilla bắt đầu cởi áo đi ngựa thì Rose hỏi.

“Sao bà lại thay áo, thưa phu nhân? Em nghĩ bà sẽ mặc áo choàng đi ngựa màu lam.”

“Tôi không thể nói về chuyện đó lúc này,” Druscilla đáp. “Tôi sẽ kể cho em nghe sau.”

Nàng nghĩ dù có nói dối cũng hay là giả vờ nàng đã làm hỏng cái áo cũng vô ích. Thế nào gia nhân cũng to nhỏ về chuyện nàng đã cưới ngựa một mình về London để đón hầu tước cho mà xem.

Thế nào từng người họ cũng biết tổng nàng đã đi đâu tìm chàng, và cũng như trước đây Druscilla cảm thấy bẽ mặt rằng gia nhân sẽ bàn tán về nàng trong khi chuyện đó lại chẳng thiệt thòi hề hấn gì cho hầu tước.

Nàng tròng áo ngủ vào người và chuồn vào giường, nhưng không ngủ nổi.

Nàng chỉ nằm đấy chong mắt nhìn căn phòng đẹp đẽ, đến vòm cung móc màn trên đầu, đến ánh nắng đang tràn qua cửa sổ mở.

Ngoài kia nàng nghe được tiếng bồ câu trắng gù gù, tiếng ong vo ve và thỉnh thoảng là tiếng kêu eo óc của mấy con công thơ thẩn trong vườn.

Nhưng sâu trong tâm trí lúc nào cũng là hầu tước - nàng cảm thấy mình không thể nào quên

nổi ánh giận dữ trong mắt chàng, vẻ mặt chán nản của chàng khi chàng ra khỏi phòng Bianca de Silve và thấy nàng bên ngoài.

Nàng hãy còn nghe được âm điệu thịnh nộ và sùng sốt của chàng.

“Druscilla, em làm cái quỷ gì ở đây vậy?”

Đúng ra nàng nên nhờ cô hầu xấc xược kia nhắn với chàng là nàng đang ở dưới lầu. Lúc nào cũng thế, nàng vẫn nông nổi và hành động thiếu suy nghĩ.

Giờ đây nàng chỉ ước là mình chưa bao giờ thấy gương mặt đẹp nằm trên gối đó!

“Nước tắm của bà đã sẵn sàng, thưa phu nhân.”

Bất chợt nàng cảm thấy lưỡng lự không muốn di chuyển. Nàng sợ lại phải đi xuống lầu, sợ đối mặt với hầu tước và thấy ánh mắt khinh miệt của chàng.

Nàng chỉ muốn nằm đó và quên hết - nhưng nàng có thể quên được dù trong chốc lát chăng?

Nàng uể oải lê người ra khỏi giường, rồi tắm gội trong làn nước thơm dịu và máy móc mặc áo choàng lụa Rose trao cho.

Tóc nàng được chải trước tấm gương lồng khung bạc và kể đến Rose lấy trong tủ treo hàng chục bộ áo đẹp ra một chiếc cho nàng.

Chỉ đến khi cô ta cài áo cho nàng Druscilla mới nhìn mình trong phiến gương dài và thấy Rose đã chọn một bộ áo trắng bằng ren mềm nhưng không hề kém cạnh bất cứ màu sắc nào khác.

Thân trên bó sát để lộ đường cong chín mùi của gò ngực xinh, nhưng vai nàng để trần, bộ áo làm cho nàng trông rất trẻ trung và rất thuần khiết. Khi ngắm bóng mình Druscilla nhận thấy Rose đã khéo chọn. Đây là dáng dấp mà các tá điền và những người nàng gặp trong bữa ăn tối sẽ trông đợi ở một nàng dâu mới về nhà chồng.

Đây không phải là con người lịch lãm, sáng chói, cứng cỏi từng gây cho thế giới thượng lưu sững sờ kinh ngạc. Mà đây chính là một thiếu nữ, trẻ trung, trong trắng ngây thơ, đang bắt đầu một cuộc sống mới với người đàn ông mình yêu.

“Người đàn ông nàng yêu!”

Khi Druscilla thì thầm lặp lại những từ ngữ ấy, nàng biết đấy là thật. Nàng đã yêu hầu tước!

Nàng chưa hề nhận ra cho đến bây giờ, nhưng bất chợt nàng hiểu. Sự thật ấy đã xuyên suốt người nàng như thần ái tình đã bắn một mũi tên xuyên qua tim nàng. Nàng yêu chàng!

Đó là vì sao nàng cứ bị ám ảnh hành hạ bởi lòng ghen tương đầu tiên là với nữ công tước, và

sau là đến Bianca de Silva.

Đó là vì sao nàng vùng ra khỏi tay chàng tối qua, không phải là do nàng sợ những nụ hôn của chàng, nhưng vì nàng sợ những cảm giác chàng đã khơi gợi trong nàng, những cảm giác mà nàng chưa từng biết đến trước đây.

“Mình yêu anh ấy... mình yêu anh ấy.”

Những từ ngữ đó dường như được viết trên tấm gương trước mặt nàng bằng những chữ rực lửa.

“Mình yêu anh ấy... mình yêu anh ấy.”

Nhưng trước đây nàng chưa hề nhận ra tình yêu đó.

Nàng đã điên biết chừng nào khi nghĩ chàng như những tên đàn ông khác, những kẻ từng toan sờ mó nàng. Bọn chúng khiến cho nàng buồn nôn; nhưng giờ đây nàng lại muốn có cảm giác ấm áp và mạnh bạo của đôi môi hầu tước, nàng muốn những nụ hôn của chàng, nàng muốn tay chàng vòng quanh người nàng.

“Mình yêu anh ấy!”

Lẽ ra nàng muốn hét lên những chữ ấy, nhưng thay vì thế nàng bất chợt lo quẩn lên và quay về phía Rose.

“Tôi nhìn ổn chứ? Em có chắc là áo này đủ trang trọng chứ?”

“Bà trông y hệt một cô dâu, thừa phu nhân,” Rose nói gọn.

Từ chiếc hộp nhung trên bàn phấn cô ta lấy ra chiếc vòng cổ của bà quả phụ và đeo quanh cổ Druscilla.

“Bà không muốn đeo đồ của gia tộc sao phu nhân?” nàng thắc mắc.

“Không, không đâu, nhiều nữ trang quá,” Druscilla đáp, “chỉ chiếc vòng cổ này và nhẫn đính hôn của tôi thôi.”

Có tiếng gõ cửa và Rose đi ra mở. Lát sau nàng quay lại với bó hoa trên tay.

“Cái này gửi cho bà, thừa phu nhân, cùng với lời khen tặng của thợ vườn. Họ nghĩ bà sẽ thích cầm tối nay.”

Druscilla đón lấy bó hoa. Những nụ hồng và trà mi được cột chung thành một bó hoa nhỏ góp phần tôn lên hình ảnh duyên dáng cho bộ áo nàng đang mặc.

“Thật là tuyệt hảo,” Rose thốt lên bằng giọng của nhà nghệ thuật vừa hoàn thành một sáng tác độc đáo, “không còn gì đẹp hơn nữa. Bà nhìn rất trẻ đấy phu nhân.”

Nàng quay đi khỏi tấm gương, chỉ chú tâm đến cảm giác xao động trong lòng, cùng với cảm giác náo nức và mong ngóng.

Lát nữa đây nàng sẽ gặp lại hầu tước. Nàng phải nói cho chàng biết, bằng cách này hay cách khác nàng phải chuyển đến chàng sự linh ngộ mới mẻ tuyệt diệu này rằng nàng yêu chàng. Có lẽ theo trực giác chàng sẽ biết, nàng thầm nghĩ, là nàng đã thay đổi.

Khi xuống lầu nàng cảm thấy e thẹn - thẹn hơn bao giờ hết, vì rốt cuộc nàng chỉ là cô gái sắp gặp gỡ người mình yêu.

Hầu tước đợi nàng trong đại sảnh. Là căn phòng khổng lồ bày đầy những đồ trân ngoạn mà mỗi đời Lynche gia đã sưu tầm và truyền lại cho các người thừa kế.

Lúc vào phòng Druscilla dừng lại giây lát, và trong mắt những người đang đứng cạnh hầu tước nàng dường như là hiện thân của mùa xuân. Mái tóc đỏ của nàng óng ả, thân hình thon thả duyên dáng và đôi mắt mở to háo hức dường như thu hút sự chú ý của mọi người trừ người chồng của nàng.

Như thể biết được sự xuất hiện của nàng nhờ vào trực giác, chàng quay đi mở một tấm bản đồ, và say sưa bàn luận với một vị khách về quyền chuyển nhượng trên vùng đất phía bắc.

Ông Anstey bước đến chào Druscilla và giới thiệu thêm vài người tá điền quan trọng đã dùng một ly sherry với hầu tước trước khi họ tiến vào phòng tiệc.

“Bữa ăn bắt đầu, thưa hầu gia.”

Giọng nói đều đều của quản gia dường như vang vọng khắp phòng, cuối cùng hầu tước buông đồ án của điền trang ra rồi ngẩng đầu lên và đi về phía Druscilla.

“Cho phép tôi đưa phu nhân đi dùng bữa chứ?” chàng trịnh trọng hỏi.

Nàng đặt những ngón tay lên cánh tay chàng và cảm thấy run vì đang chạm vào chàng, vì chàng quá gần. Nhưng khi nàng ngược lên nhìn mặt chàng thì chàng lại cau mặt.

Những người khách khác đã đi đằng trước, Druscilla và hầu tước đi sau cùng, và khi họ vào phòng tiệc lớn mọi người đều đứng lên đón họ.

Hầu tước đưa Druscilla đến đầu bàn. Nàng đứng phía bên phải chàng, và sau khi vị mục sư kể nhiệm cha nàng đọc lời cầu nguyện thì mọi người an tọa.

Druscilla mừng vì có ông Anstey ngồi bên kia nàng, bởi vì ông có thể nêu ra những tá điền quan trọng cùng các nông dân và vợ của họ, và kể cho nàng đôi chút về tiểu sử của những người nàng chưa biết, hay nhắc cho nàng nhớ những người từng sống tại đây khi nàng còn ở trong làng.

Thỉnh thoảng nàng liếc sang hầu tước, nhưng chàng đang mải mê trò chuyện với một quý bà bên tay trái chàng, là vợ của một trong các tá điền thâm niên nhất, và không hề quay đầu về phía nàng lấy một lần.

Chẳng bao lâu rượu vào thì lời ra, khách khứa sôi nổi nói năng, đôi khi ồ lên vui nhộn, mà theo Druscilla nghe còn chân tình hơn cả những tiếng cười đùa, chuyện trò nhạt nhẽo tối qua.

Bữa ăn này thật sự khác hẳn.

Khác hẳn với nơi hoàng tử đã đặt những món ăn lạ mang những cái tên Pháp, ở đây là thức ăn ngon Anh quốc - những khoanh thịt bò lớn, những đùi trườn, bồ câu quay, đầu heo, gà trống thiến béo núc và hàng tá bánh pudding mềm mại ngon lành đang nằm trong kem hay phủ một lớp mút sệt làm ở nhà, mọi món đều thích hợp với khẩu vị thực khách tối nay.

Cuối cùng, khi Druscilla cảm thấy họ dường như đã ăn cả hàng tiếng thì hầu tước đứng lên.

Chàng phát biểu ngắn gọn, nhưng đầy hóm hỉnh. Druscilla chưa từng nghe chàng nói trước công chúng trước đây, và nàng thích kiểu chàng đứng thẳng và điềm tĩnh, và thái độ thân thiện mà dường như đang thổ lộ tâm tình với thính giả của mình.

Hầu như nàng thích cách chàng nói rất thân tình về việc trở về nhà, nỗi mong muốn của chàng để cải tiến Lynche, để làm cho nó trở lại như thuở cha chàng còn sinh tiền - là trở thành một trong những điền trang trù phú nhất trong toàn thể Anh quốc.

Khi chàng ngồi xuống tiếng vỗ tay nổ ra vang dội.

“Hoan hô! Hoan hô!” một số chủ điền sẵn mặt mày đỏ kè kêu toáng lên, đưa tay dấm xuống bàn và chân nện xuống đất thành thịch.

Rồi nàng cũng hơi ngạc nhiên với chính mình, Druscilla đứng dậy.

Bầu không khí yên lặng ngay tức thì, và nàng biết hầu tước ngẩng lên nhìn nàng một cách lo âu.

Bằng giọng nói để mọi người đều có thể nghe rõ ràng, nàng cất tiếng.

“Đúng ra một cô dâu mới về nhà chồng không nên phát biểu vào những dịp như thế này, nhưng có một điều tôi muốn nói với quý vị. Nhiều vị đã biết tôi khi tôi sống ở đây lúc còn nhỏ, nhiều vị đã biết cha tôi và bà mẹ kính yêu của tôi đang an nghỉ trong đất nhà thờ.

“Về lại Lynche là một điều tuyệt vời đối với tôi. Theo tôi nó luôn luôn là nơi đẹp nhất trên thế giới, là nơi chốn mà tôi vừa tìm được hạnh phúc.

“Tôi chưa bao giờ quên thời thơ ấu sống trong làng, và bây giờ thấy bao nhiêu khuôn mặt quen thuộc và biết rằng tôi đang ở đây trong ngôi nhà rất tuyệt diệu này làm cho tôi cảm thấy tôi đã thực sự trở về nhà.”

Nàng ngồi xuống mắt ngấn lệ, và tiếng vỗ tay bùng lên vang rền. Nhưng nàng hầu như không nghe được gì.

Khi ngồi xuống nàng quay qua hầu tước và ngược lên nhìn vào mắt chàng, hy vọng chàng sẽ hiểu, hy vọng chàng sẽ biết những gì nàng cố gắng diễn đạt.

Chỉ trong khoảnh khắc dường như chàng hiểu. Mắt họ giao nhau và chàng nhìn nàng lần đầu tiên trong ngày. Đối với Druscilla có điều gì đấy dường như màu nhiệm rộn rã đang lan truyền giữa hai người họ, rồi đột nhiên như tự ép buộc mình, hầu tước dời mắt sang hướng khác và nói bằng giọng cho mỗi mình nàng nghe được.

“Quả là một màn kịch xuất sắc, tôi chúc mừng em.”

“Nhưng em thật lòng mà,” Druscilla đáp, “Valdo, em thật lòng cơ mà.”

Nhưng ngay trong lúc nàng nói chàng đã đứng dậy, và nàng hiểu chàng không nghe thấy nàng nói gì.

“Trong vườn có bắn pháo hoa,” nàng nghe chàng thông báo, “đồ giải khát sẽ được dọn cho quý vị trong nhà kính trồng cam.”

Lại thêm tiếng hoan hô ồ lên nhộn nhịp trước lời mời của chàng, rồi bàn tay Druscilla một lần nữa đặt lên cánh tay hầu tước và chàng đưa nàng đi xuống cuối phòng và ngang qua cửa sổ để ngó để ra ngoài hàng hiên.

Ngay khi họ bước ra khỏi phòng tiệc theo sau là khách khứa, những chòm sao hoàng kim nổ tung vang dội xé tan màn đêm yên tĩnh và tỏa xuống những gốc đại thụ bên bờ hồ.

Tiếp theo là tiếng đạn pháo nổ, và lại thêm một làn mưa vàng, và chẳng bao lâu sau toàn thể đám đông đều mãi mê ngó lên trời.

Sự thiếu ngủ của nàng hồi hôm, rồi những cảm xúc mà nàng đã nếm trải, thứ nhất là sợ những cái Eustace đang mưu toan và thứ nhì là tình yêu vừa chớm nở trong tim nàng đã làm cho nàng cảm thấy mình không thể nào chịu đựng thêm nữa.

Nàng di chuyển dọc theo hàng hiên và thấy một khuôn cửa sổ Pháp đang mở dẫn vào một phòng khách nhỏ hơn.

“Mình sẽ ở đây cho đến khi pháo hoa bắn xong,” Druscilla nghĩ. “Chẳng có ai muốn nói chuyện với mình, hay thực tình thấy thiếu mình trong lúc họ đang ngắm một màn biểu diễn như thế.”

Nàng ngồi xuống sofa và chêm một cái đệm ghế sau lưng. Lại một lần nữa nàng nhận thấy mình rất mệt, tuy nhiên nàng biết nếu hầu tước vào trong phòng nàng sẽ nhồm dậy và chạy bay về phía chàng.

“Khi mọi người về hết mình sẽ nói cho anh ấy biết,” nàng tự nhủ, “sẽ bảo anh ấy rằng tối qua mình sai khi cấm anh chạm vào mình, rằng đấy là vì mình nghĩ anh đã đeo nhẫn của người đàn bà khác, chứ không phải... là vì mình... ngại... khi môi anh... chạm vào môi mình.”

Mắt nàng sụp xuống và nàng nghĩ đến cánh tay mạnh mẽ của anh. Cảm thấy toàn thân có chút thích thú rạo rực. Đấy chính là cảm giác nàng có tối qua.

Nàng khờ khạo làm sao, ngu ngốc làm sao khi đuổi chàng đi, khi sỉ nhục chàng, làm cho chàng bế mặt bằng cách mà không người đàn ông nào có thể dễ dàng tha thứ.

Giờ đây nàng hiểu được mình đã yêu hầu tước từ lâu lắm rồi. Yêu chàng khi họ cùng đùa chơi ở Lynche gia và khi nàng mơ tưởng về chàng sau khi chàng trở lại trường.

Việc nàng thấy những đàn ông khác ghê tởm không có gì đáng ngạc nhiên; việc nàng cự tuyệt họ đeo đuổi cũng không có gì lạ! Vì suốt bấy lâu nàng đã đợi chờ cậu con trai Valdo quay về với nàng! Nàng không nhận ra tình yêu đã khiến nàng trở thành nô lệ cho chàng, đã khiến nàng đếm từng ngày cho đến dịp lễ lộc, đã làm cho nàng hạnh phúc mê tơi khi chơi chung với chàng, ngay cả khi chàng trêu chọc nàng và gọi nàng là củ cà rốt.

“Lúc đó mình đã yêu anh!” nàng tự nhủ.

Nàng đã yêu chàng khi chàng vào phòng học trong lâu đài để trốn đám đông đang rầm rộ truy đuổi chàng. Nàng cũng yêu chàng, dù chưa nhận ra, khi nàng đã bao che lời nói dối của chàng và lấy chàng để cứu chàng khỏi phải đấu súng.

“Mình yêu anh ấy! Mình yêu anh ấy!” nàng tự bảo mình. “Lúc nào mình cũng yêu anh ấy, yêu hết cả đời mình.”

Giờ thì nàng biết mình ngu đến hết mức nói nổi khi đã khiến chàng bỏ nàng đi. Có lẽ chàng không yêu nàng, nhưng ít ra chàng vẫn thích nàng đủ để ôm nàng vào lòng, để tìm kiếm môi nàng, để hôn nàng như nàng chưa bao giờ biết hôn là thế nào.

Rồi đây có lẽ chàng sẽ cư xử với nàng một cách xã giao, có lẽ chàng sẽ làm những điều chàng cần phải làm nhưng ít ra chàng không gây cho nàng cảm giác ghê tởm như bọn đàn ông kia.

Tại sao, tại sao nàng không thể chấp nhận những cái chàng trao? Nếu như nàng đáp lại nụ hôn của chàng, nếu như nàng để chàng làm theo ý chàng biết đâu chàng sẽ từ từ yêu nàng.

Ít ra bây giờ họ không đến nỗi phải lạnh nhạt với nhau, chàng sẽ không nhìn nàng bằng ánh mắt khinh miệt khiến cho nàng cảm thấy giữa họ có một hố sâu ngăn cách không cách gì vượt qua được, cái hố sâu mà từng giờ trôi qua lại càng khó để vượt qua.

“Mình phải làm cho anh hiểu,” nàng lẩm bẩm. “Có lẽ khi mọi người về hết mình có thể nói với anh, thú nhận với anh là mình ngu biết chừng nào.”

Tuy là thế nàng biết đó là chuyện khó nhất mà mình từng làm.

Người nào có thể nói “em yêu anh” với người đàn ông nhìn cô ta bằng ánh mắt khinh bỉ, khi bởi chính sự ngu ngốc của cô ta đã giết chết biểu hiện ưu ái đầu tiên mà anh ta bày tỏ với cô ta?

Chàng đã khinh miệt nàng!

Nàng nghe ra sự khinh miệt đó trong giọng chàng lúc chàng bảo “một màn kịch xuất sắc,” nàng hiểu được sự khinh thị đó khi chàng đưa nàng ra hiên rồi quay đi bỏ nàng lại một mình.

Drusilla khẽ nấc lên.

Nàng cảm thấy đơn độc và bị quên lãng, một cô dâu chẳng ai buồn đoái hoài, thậm chí là chú rể của mình!

CHƯƠNG 10

Druscilla tỉnh giấc vì Rose đang kéo màn cửa sổ đón nắng ấm vào phòng.

Trong giây lát nàng không nghĩ ra được mình đang ở chỗ nào và kể đến nàng nhìn thấy vòng cung mắc màn mạ bạc bên trên và hai cánh màn trắng hai bên gối.

“Sáng rồi à?” nàng sững sốt hỏi.

“Thưa phu nhân đúng vậy,” Rose đáp, “em chắc chắn bà đã ngủ một giấc ngon, điều này thì phu nhân rất cần.”

“Tôi làm thế nào mà vào giường được?” Druscilla hỏi. “Tôi nhớ là đang ngồi trên sofa trong phòng khách dưới lầu cơ mà. Chắc tôi đã ngủ thiếp đi.”

“Bà ngủ tới không biết trời trăng gì luôn đẩy phu nhân,” Rose nói. “Hầu gia đã bế bà lên lầu, còn em thì đưa bà vào giường, bà không hề cựa mình lần nào.”

“Hầu gia đã bế tôi... lên lầu sao?” Druscilla hỏi.

“Vâng, đúng thế,” Rose đáp. “Cho dù là ngài có thử đi nữa, nhưng em không nghĩ là hầu gia có thể đánh thức bà nổi.”

Druscilla lại nhắm mắt. Nàng không hiểu Valdo đã nghĩ gì khi thấy nàng ngủ trên sofa.

Nàng có ý đợi chàng và nói chuyện với chàng khi khách ra về; thay vì làm thế nàng không nghĩ ra được chuyện gì khác ngoại trừ biết rằng nàng yêu chàng và cảm thấy mình phải tìm cách cải thiện hành động mà mình đã gây ra tối kia.

Đêm qua nàng nghĩ việc mình có thể sửa đổi lỗi lầm nghe có vẻ dễ dàng lắm, nhưng giờ đây giữa ban ngày ban mặt sự việc hình như khó khăn hơn nhiều.

Ngoài ra, cho dù chàng có đeo nhẫn của nữ công tước đi nữa, nàng cũng không có bằng chứng là chàng hãy còn say mê bà ta, hoặc nếu bà có thực sự phục tùng những nụ hôn của chàng đi nữa thì chàng cũng đâu nhất định thấy nhân tình thỏa mãn hơn vợ mãi mãi hoai.

Druscilla cảm thấy những ý nghĩ như thế cứ chế giễu mình, nàng nhồm dậy và bảo Rose.

“Tôi muốn thay áo, chuẩn bị nước tắm cho tôi ngay đi.”

“Đã sẵn sàng, thưa phu nhân,” Rose trả lời. “Em đang đợi bà rung chuông gọi em suốt hai tiếng rồi, nhưng không thấy bà có dấu hiệu thức nên em thử kéo màn xem sao. Em biết là có

khách đến ăn trưa.

“Khách đến ăn trưa!” Druscilla thốt lên. “Vậy bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Thưa còn nửa tiếng nữa là đến trưa,” Rose đáp, và Druscilla hoảng hốt bật thốt.

“Thế là trễ lắm rồi,” nàng nói, “lẽ ra cô nên đánh thức tôi trước mấy tiếng mới được. Hầu gia sẽ nghĩ sao khi mình về quê mà tôi lại trễ nãi như thế này?”

“Hầu gia không biết đâu,” Rose đáp. “Sau chín giờ một chút thì ngài đã ra ngoài đi ngựa và vẫn chưa trở lại.”

Druscilla yên lặng, tự hỏi có phải Valdo có lý do nào đó khi cưỡi ngựa sớm như thế, hay có phải chàng cảm thấy muốn thoát khỏi ngôi nhà và có lẽ luôn cả nàng không.

Nàng nhanh chóng sửa soạn và khoác lên chiếc áo muslin trắng tinh không hiểu sao lại vô cùng thích hợp hơn cả những tấm áo dạ hội lịch lãm ở London, rồi chạy xuống lầu.

“Em trông giống như mùa xuân vậy,” một giọng nói từ tốn vang lên khi nàng đẩy cửa vào phòng khách thấy sir Anthony Headley đang đứng tại cửa sổ mở, tay cầm một ly madeira.

“Anthony!” nàng reo lên. “Tôi nghe nói có khách đến dùng cơm trưa, nhưng không ngờ được gặp anh.”

“Thế Valdo không nói với em sao?” sir Anthony hỏi.

“Nói với tôi chuyện gì?” Druscilla hỏi.

“Rằng cậu ấy mời tôi tới hôm nay,” sir Anthony đáp. “Không, đúng ra không phải là mời, mà là khẳng khẳng bắt tôi tới. Tôi cam đoan với em, Druscilla, đàn ông mà tò tò đi theo giữ gìn cho bạn thân mình ngay trong tuần trăng mật của anh ta y như bà cô già thì quê không còn chỗ để nói.”

“Vậy là Valdo đã bắt buộc anh,” Druscilla nói bằng giọng nhỏ rút.

Nàng băng qua phòng đến nhìn trầm ngâm vào lò sưởi trống. Sir Anthony đặt ly xuống và đến bên cạnh nàng.

“Có chuyện gì không ổn sao, Druscilla?” anh hỏi.

Nàng ngược mắt nhìn gương mặt anh một cách dò hỏi, và ngó thấy ánh mắt buộc tội của anh nàng quay đầu đi.

“Sao anh lại nghĩ là có chuyện không ổn?”

Sir Anthony im lặng một hồi, rồi khẽ khàng nói. “Valdo đã đến chỗ tôi trong đêm tân hôn.”

“Đến... chỗ anh?” Druscilla gần như nói không nổi.

“Phải, đúng thế.”

“Tại sao? Thế anh ấy đã nói gì? Anh ấy đã nói gì với anh?”

Câu hỏi vụng về thốt ra một cách vấp vấp trên môi nàng. Sir Anthony cầm lấy hai bàn tay nàng.

“Nghe này, Druscilla,” anh nói. “Tối hôm kia em đã nói đúng khi em bảo tôi rằng tôi không yêu em như em đáng được yêu. Nhưng tôi rất mến hai người, và tôi mong các bạn có thể hạnh phúc bên nhau. Druscilla, bất kể là chuyện gì nhưng điều mà em đã gây ra cho Valdo tối kia thì thật là tàn nhẫn, và tôi tin là không hề cần thiết.”

“Anh ấy không kể cho anh... chuyện gì đã xảy ra sao?” Druscilla hỏi nhỏ.

Sir Anthony lắc đầu.

“Cậu ấy không kể gì với tôi cả,” anh nói, “nhưng tôi biết em đã đá kích lòng tự tôn của cậu ấy, theo tôi hiểu là em đã giết chết những hy vọng có được hạnh phúc mà tôi đã thấy rất rõ đang tăng dần trong lòng cậu ấy tuần qua. Druscilla, tôi nghĩ lần đầu tiên trong đời cậu ấy Valdo đã tin cậu ấy có được cơ hội sống hạnh phúc, nhưng không hiểu vì nguyên nhân lạ lùng nào đó em đã hủy hoại đi.”

Druscilla giật tay mình ra khỏi tay sir Anthony.

“Sao anh biết được? Anh chỉ đoán mò thôi.”

“Nhưng tôi đoán đúng,” sir Anthony trả lời, và nàng có cảm tưởng như anh đang phán xét nàng.

Nàng không nói năng gì, sau một hồi anh lên tiếng.

“Sao em có thể làm chuyện này với Valdo? Cậu ấy đã khổ sở rất nhiều trong quá khứ, bị hành hạ rất thâm trọng. Tôi không thể tin nổi rằng chính em chứ không phải là người nào khác lại có thể giết mất lòng tự tin vừa mới tìm lại của cậu ấy, là cơ hội đầu tiên mà cậu ấy tìm lại được bản thân của mình kể từ khi người đàn bà đó chết đi.”

“Tôi không hiểu anh nói thế có nghĩa là gì,” Druscilla khẳng định. “Tôi cam đoan với anh, Anthony, là tôi không hề hiểu anh đang nói cái gì.”

“Thế không có ai kể cho em nghe hồi còn trẻ Valdo phải chịu đựng như thế nào sao?” sir Anthony hỏi. “Chắc hẳn là em có nghe chứ?”

“Không có ai kể cho tôi chuyện gì hết,” Druscilla nói. “Tôi nghĩ là tôi biết anh ấy không hòa thuận với nữ hầu tước (*mẹ kế của Valdo*), nếu bà ta chính là người anh đang nói.”

“Dĩ nhiên là tôi đang nói về dì ghẻ của Valdo,” sir Anthony gắt. “Vậy em có biết là bà ta biến cuộc sống cậu ấy thành địa ngục ra sao sau khi lấy ba cậu ấy, và ngoài chuyện bản thân cậu ấy bị hành hạ, cậu ấy còn thấy ba mình, vị hầu tước đã quá cố là người cha mà cậu ấy rất kính yêu, suy sụp trước mắt mình ra sao dưới sự đối xử tàn nhẫn của người đàn bà chỉ lấy ba mình để moi tiền?”

“Tôi không biết... chuyện đó,” Druscilla lẩm bẩm, giọng nàng hầu như thì thào. “Tôi biết là phu nhân gây gỗ với rất nhiều người, bao gồm cả ba tôi. Đó là lý do chúng tôi rời khỏi làng.”

“Bà ta là ma quỷ đầu thai mà,” sir Anthony nói tiếp, “hồi ở Oxford tôi thường đến nhà với Valdo vào những ngày nghỉ vì cậu ấy nài nỉ tôi. Cậu ấy không thể đối mặt nổi với bà ta một mình. Tôi đã thấy điệu bộ mà bà ta chế giễu cậu ấy, luôn cả cái kiêu mà bà ta nạt nộ, lừa gạt và sỉ nhục chồng mình. Tôi đã thấy gia nhân phải co đầu rút cổ trước mặt bà ta.

“Tôi nghĩ, giá mà người ta biết được sự thật là bà ta hơi điên, nhưng đó không phải là niềm an ủi đối với những người hứng chịu những cơn thịnh nộ bạo ngược, những lời dối trá, những mảnh khoe lừa đảo, và cái cách mà bà ta tìm ra điểm yếu ở người đàn ông và chế nhạo châm chọc họ cho đến khi họ cảm thấy bà ta đang ngoáy dao và vết thương mở miệng của họ.”

“Vì sao Valdo phải chịu đựng?” Druscilla hỏi.

“Cậu ấy thương cha mình,” sir Anthony nói gọn. “Cậu ấy cố chịu đựng để giúp hầu tước. Cậu ấy biết sự hiện diện của mình quan trọng ra sao với người đang chết lần chết mòn. Nhưng chuyện đó đã để lại dấu ấn sâu đậm, em có hiểu không?”

“Điều đó khiến cho anh ấy thề là sẽ không bao giờ thành hôn?” Druscilla nói nhỏ.

“Đúng như thế,” sir Anthony nói. “Cậu ấy ngờ vực hết thảy phụ nữ. Sau khi mẹ cậu ấy mất cậu ấy chưa bao giờ thấy được trong nhà có sự mềm mỏng, dịu dàng hay cảm thông, chỉ có căm hận và bạo ngược. Đó là sao cậu ấy thề với tôi và bạn bè là sẽ không khi nào để mình chịu khổ ải như cha mình phải gánh chịu.”

Druscilla đưa tay lên ôm mặt. Nàng thấy được mọi chuyện rõ như in trước mắt: chàng trai trẻ Valdo tươi cười vui vẻ mà nàng biết từ thuở nhỏ đã biến thành người đàn ông hay châm biếm, ảo tưởng đều tan vỡ.

“Nhưng,” nàng nói lớn, “anh ấy có bao nhiêu là... mối tình.”

“Tại sao lại không được?” sir Anthony hỏi gần như gay gắt. “Tôi nhớ được là từ lâu lắm Valdo từng được phụ nữ theo đuổi vì diện mạo, gia sản, và chính bản thân cậu ấy. Nhưng cậu ấy chưa từng cầu hôn ai, cho đến khi cậu ấy gặp em.”

Druscilla quay đi và bước về phía cửa sổ. Làm sao mà nàng có thể giải bày rằng chuyện đó không phải là ý định của Valdo mà chỉ là do hoàn cảnh ép buộc?

“Khi tôi thấy em,” sir Anthony nói tiếp, “tôi mới hiểu tại sao.”

Druscilla muốn thét vào mặt anh rằng anh chẳng hiểu gì hết, rằng chuyện khác hẳn với những gì anh tưởng tượng.

Valdo không phải là người tình lãng mạn đặt trái tim mình dưới chân người thiếu nữ đã khơi gợi trong chàng thứ tình yêu mà chàng nghĩ mình sẽ không bao giờ tìm thấy. Không phải là thành trì mà chàng dựng lên quanh mình đã bị sụp đổ trước nhan sắc của nàng, nhưng đúng hơn là chàng đã bị ép phải tiếp nhận nàng vì không còn lựa chọn nào khác.

“Anh không hiểu đâu,” nàng thì thầm yếu ớt.

Anh đến gần bên nàng.

“Thế tôi không hiểu chuyện gì?” anh hỏi. “Khi Valdo đến nhà tôi trong đêm tân hôn tâm trạng điêu đứng và điên cuồng về chuyện nào đó em đã gây ra cho cậu ấy, lúc đó tôi rất muốn đánh đòn em.”

Nàng ngạc nhiên ngược lên nhìn anh, thảng thốt trước vẻ giận dữ trong giọng anh.

“Tôi nói thật đấy,” anh nói một cách cứng rắn. “Không có ai biết rõ hơn tôi Valdo thực tế là người như thế nào. Bên dưới hình tượng trào lưu, bên dưới những mũ măng cân đai và tài sản giàu có là một người đàn ông đấy, Druscilla - một người mà những người đàn ông khác phải tôn trọng.”

“Tôi từng sát cánh chiến đấu với Valdo trong trận mạc, tôi từng chia xẻ đói khát với cậu ấy thậm chí trong một dịp còn bị thất trận với cậu ấy nữa, và tôi chỉ có thể nói với em là tôi mến cậu ấy hơn tất cả mọi người khác tôi từng gặp trong đời.”

Anh yên lặng một lát, rồi sir Anthony nói tiếp.

“Tuy nhiên, người con gái, người phụ nữ mà tôi cứ nghĩ là khác biệt với mấy con bé dỏm đáng đầu óc ngớ ngẩn lại có thể đuổi cậu ấy đến chỗ tôi mặt mày thì xanh mét, còn ánh mắt thì tôi chưa từng thấy kể từ dạo chúng tôi khênh đi tử thi của đồng đội sau trận chiến và thấy họ đã bị quân thù biến thành tàn tật.”

Druscilla kêu lên nho nhỏ và đưa hai tay bịt tai.

“Đừng nói, đừng nói nữa!” nàng năn nỉ. “Anh không hiểu anh đang nói cái gì đâu. Đó không phải là lỗi của tôi - chuyện không giống như anh nghĩ đâu.”

“Tôi không biết mình phải nghĩ cái gì,” Anthony đáp. “Tôi chỉ quan tâm đến Valdo thôi, và khi bọn tôi uống suốt đêm với nhau tôi càng trở nên quyết tâm rằng tôi phải kể cho em nghe sự thật, rằng em nên nhận ra là chính vì sự ngu ngốc nông nổi nào đó mà em đang phá hủy một chuyện quý giá tốt đẹp, và em sẽ phải hối hận cho đến hết đời đấy.”

“Valdo ở với anh suốt... đêm sao?” Druscilla hỏi khẽ.

“Suốt đêm,” sir Anthony đáp. “Đến tảng sáng thì cậu ấy ngủ thiếp đi trên giường tôi rồi tôi để cậu ấy nghỉ ngơi.”

Druscilla bàng hoàng nhìn anh, không nói nên lời.

“Lúc đó cậu ấy say dữ lắm,” sir Anthony uốn môi nói, “đấy là tại sao tôi gửi thư nhắn bảo em cứ đi trước. Tôi nghĩ tốt hơn cả em không nên thấy hậu quả của đêm tân hôn ảnh hưởng ra sao với chú rể của em.”

Druscilla thở sâu.

“Nhưng anh ấy đi từ nhà anh đến... chỗ Bianca de Silva.”

Sir Anthony trông thật kinh ngạc.

“Làm sao em biết được chuyện đó?” anh vặn hỏi. “Valdo phải là loạn trí mới kể cho em nghe những chuyện như thế.”

“Anh ấy không kể với tôi,” Druscilla ngập ngừng trả lời. “Tôi... tôi phát hiện ra.”

“Có những chuyện mà phụ nữ tao nhã không nên biết,” sir Anthony nghiêm giọng nói.

“Nhưng nếu em muốn biết sự thật thì đây, Valdo bảo tôi khi cậu ấy rời chỗ của tôi thì cậu ấy sẽ đi trả tiền chia tay với cô de Silva.”

“Cậu ấy đã quên cô ta trong lúc náo nức về đám cưới, và cô ta gửi thư than phiền về cách đối xử của cậu ấy. Vì thế cậu ấy nói trên đường đi Lynche sẽ ghé ngang căn hộ của cô ta trên đường Bán Nguyệt để kết thúc quan hệ.”

Valdo đã dứt khoát với tình nhân của anh ấy! Không hiểu vì sao nắng dường như vàng hơn trước. Druscilla chấp hai tay lại và bất chợt cảm thấy niềm vui sướng dâng lên trong ngực không sao diễn tả được.

Hóa ra nàng đã lầm - lầm về nữ công tước, lầm về Bianca de Silva.

Sao nàng lại có thể ngộ đến thế cơ chứ? Nhưng dường như mọi chuyện đã hợp lại đánh lừa nàng - những chiếc nhẫn trông tựa tựa nhau, rồi thêm việc nàng phát hiện chồng mình trong phòng ngủ của tình nhân anh ta.

Lần đầu tiên hình ảnh gương mặt mỹ miều đang hờn dỗi và làn tóc vàng xõa trên gối đã phai nhạt, và cũng là lần đầu tiên từ khi họ thành hôn nữ công tước dường như không còn là một mối đe dọa nữa.

Bất ngờ nàng quay qua sir Anthony.

“Cám ơn anh đã kể cho tôi nghe tất cả những chuyện này,” nàng dịu dàng nói.

“Nhưng có lẽ hai người không gây nhau vì cô ca kỹ tầm thường đó chứ?”

“Không, không phải là vì Bianca de Silva,” nàng đáp.

“Vì người khác à?” sir Anthony hỏi. “Mãi từ hồi lễ đính hôn của em với Valdo được loan báo thì không còn người nào khác nữa đâu Druscilla. Tôi biết, vì tôi gần như lúc nào đi chung với cậu ấy, cậu ấy không nghĩ đến ai khác ngoài em đâu.”

“Không hề có thư nhắn, hẹn hò, gặp gỡ lén lút, hay có mấy may tình ý với các cô bồ mà dạo trước cậu ấy từng phí nhiều thời gian đâu.”

Sir Anthony ngưng lại trước khi chậm rãi nói tiếp như để lựa lời thận trọng.

“Đến khi Valdo đến chỗ tôi trong đêm đám cưới, mắt tối sầm mặt lại hằn lên vẻ bi quan, sự đau khổ và cay độc từng bao trùm cậu ấy lúc còn trẻ đã bám quanh cậu ấy như lớp sương mù không cách gì xuyên thủng được. Sao em có thể như thế chứ Druscilla, sao em lại có thể gây ra chuyện nhấn tâm như thế?”

“Tôi không thể giải thích được,” Druscilla trả lời một cách rời rạc, “nhưng tôi sẽ cố gắng vãn hồi, thật mà tôi nhất định sẽ làm.”

Sir Anthony mỉm cười với nàng và đưa hai tay ra.

“Hãy hứa với tôi chuyện đó,” anh nói, “ôi, Druscilla, em thật dễ thương, tôi cam đoan rằng nếu em muốn em có thể làm cho Valdo hay bất cứ người đàn ông nào hạnh phúc. Chắc chắn đối với hai người, người nào cũng có sức thu hút riêng, cũng đẹp đẽ và may mắn có được mọi điều quan trọng thì đâu có khó gì để có được hạnh phúc.”

“Tôi nghĩ rằng trước tiên,” Druscilla nói rất khẽ, “họ phải có... tình yêu.”

“Vậy thì hãy đi tìm đi,” sir Anthony thúc giục, “tìm cho mau trước khi em mất Valdo. Có thể em đã dồn người ta quá mức đấy Druscilla, nếu em hủy đi hạnh phúc của cậu ấy như dì ghẻ của cậu ấy từng làm vậy thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Tôi sẽ không phá hủy đâu... nhất định là không,” đột nhiên Druscilla trở nên hốt hoảng. “Ôi, Anthony, hãy giúp tôi với... giúp tôi đi.”

“Tôi biết em sẽ làm được mà,” sir Anthony trả lời. “Tôi rất mến cả hai bạn.”

Ánh mắt anh rất dịu dàng khi nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Druscilla và thấy vẻ lo lắng trong mắt nàng. Rồi có tiếng chân băng qua tiền sảnh, rồi cửa mở và họ tách ra.

Hầu tước đi vào người hầy còn mặc đồ đi ngựa, và đi chung với chàng là hai điền chủ được chàng mời dùng cơm trưa. Druscilla biết chàng dùng họ như là cái cớ để khỏi phải nói chuyện

với nàng. Chàng cúi chào nàng một cách nghiêm trang.

“Chào buổi sáng, Druscilla,” chàng nói bằng giọng bâng quan mà chàng có thể nói dễ dàng với người lạ, “tôi mong là phu nhân đã ngon giấc.”

“Em rất tiếc là lúc đó em quá mệt,” Druscilla nói, “đưa em vào giường chắc cực cho anh lắm.”

Bất chợt nàng cảm thấy e thẹn. Khi nghĩ đến chàng đã ôm sát mình vào lòng rồi bế lên thang và đặt mình xuống giường nàng cảm thấy có điều gì đó ngượng ngùng.

Nàng tự hỏi chàng đã nghĩ gì khi nhìn vào khuôn mặt đang ngủ của mình, với hàng mi sẫm màu trên gò má nàng? Chàng có muốn hôn đôi môi hãy còn hơi bầm vì những nụ hôn mạnh bạo của chàng đêm trước không, hay chàng chỉ thấy căm ghét vì thái độ nàng đối xử với chàng?

Thật khó để biết chàng nghĩ như thế nào. Hầu tước đang nói chuyện hoàn toàn tự nhiên với bạn chàng, cười đùa về chuyện điền sản, và chào sir Anthony bằng sự nồng nhiệt khiến Druscilla cảm thấy đau nhói vì ghen trước sự khác biệt với giọng nói lạnh lùng chàng dành cho nàng.

Họ vào bàn dùng cơm và nàng ngồi ở đầu bàn đối diện với hầu tước. Do họ bị ngăn cách bởi những đồ ngoạn khí mạ vàng, hoa lá lấy từ nhà kính, và những cái tô lớn đựng nho và đào nên chàng không cần tiếp chuyện với nàng.

Chàng hết nói với người bên phải mình rồi đến người bên trái nên nàng đành trò chuyện với sir Anthony, và nàng biết anh ta đang quan sát nàng bằng ánh mắt nghiêm nghị.

Cảm thấy không đói, nàng bỏ qua hết món này đến món khác không hề nếm lấy một chút. Dù cố gắng tập trung vào câu chuyện của sir Anthony, nhưng nàng lại thấy mình đang lắng nghe hầu tước nói, lưu ý đến mọi ngữ điệu trong giọng chàng, rồi tự hỏi không hiểu chàng có cảm nhận về nàng một cách rung động như nàng đối với chàng hay không.

Bữa ăn đối với Druscilla dường như kéo dài bất tận. Rốt cuộc họ rời bàn đứng lên và ngay lập tức hầu tước đề nghị quý ông ra tàu ngựa vì chàng có vài con ngựa mới đang huấn luyện.

Chàng không mời Druscilla đi cùng, và nàng cũng không muốn tự mình xông tới. Nàng chỉ đành nhìn theo một cách đăm chiêu khi họ bước xuống bậc tam cấp rộng bên ngoài cửa trước.

Nàng vẫn còn nghe tiếng cười của họ một lúc lâu sau khi họ đi khuất tầm mắt nàng.

Ngay khi nàng ở lại một mình mọi lời tiết lộ và trách cứ của sir Anthony lại ùa về trong tâm trí.

Nàng tự hỏi, mình làm sao mà biết được, nhưng nàng không thể tìm được cái có chính đáng nào biện hộ cho mình vì không cố thực sự tìm hiểu tại sao hầu tước lại cương quyết duy trì đời độc thân.

Có lẽ chỉ có người ngu ngốc và vô tình mới cư xử như nàng vì không chịu hỏi bà quả phụ cặn kẽ hơn cũng như cố tìm hiểu động cơ nào khiến chàng làm vậy.

Nàng thấy mình ích kỷ vì chỉ biết nghĩ đến bản thân và nỗi khổ của riêng mình. Nàng đã quên rằng có thể người khác cũng gặp bất hạnh, có thể người khác cũng bị hành hạ cũng giống như nàng nhưng ở trong hoàn cảnh khác.

Nếu Lynche mang rất nhiều ý nghĩa đối với nàng, nàng thầm nghĩ, thì chắc hẳn với hầu tước nó cũng quan trọng biết bao. Nó từng là tổ ấm của chàng từ thuở chàng mới chào đời. Chàng là một phần của nó vì nó đã được truyền xuống từ đời này sang đời khác qua huyết thống của chàng.

“Mình thật vô tình và ích kỷ vô cùng,” Druscilla tự bảo mình, rồi đột nhiên nàng biết mình phải làm gì.

Lướt lên thang vào phòng mình và không gọi Rose, nàng tự lấy ở trong tủ ra một cái nón bonnet và đội lên đầu.

Đường đi khá dài, nhưng nàng bước hối hả khiến gò má nóng bừng rồi rốt cuộc nàng mới rẽ vào cổng nghĩa trang nhỏ và thấy sân nhà thờ với những tấm bia mộ siêu vẹo chen chúc y hệt như hồi nàng rời làng đi chín năm trước.

Nàng mở cửa nhà thờ và biết mình sẽ nhận ra thứ mùi ẩm mốc và hoa tàn như bất cứ nơi nào trên thế giới. Ở đây có cảm giác vĩnh cửu bất di bất dịch, tràn ngập đức tin - đó là niềm tin chất phác, không phức tạp của những người sống ở chốn thôn dã và của người có bản chất cận kề với Chúa.

Druscilla bước dọc giữa hai hàng ghế và quỳ trong dãy ghế mà nàng thường ngồi với mẹ hết chúa nhật này đến chúa nhật khác. Nàng hầu như mong đợi nhìn lên bục giảng và thấy được ba mình đang đều giọng về bài thuyết giảng thần học nào đấy mãi tận bên trên giáo dân.

Rồi nàng nhận ra đây không phải là nơi mình muốn cầu nguyện mà là bên ngoài, cạnh mộ mẹ nàng - một ngôi mộ đơn sơ bên trên dựng một cây thánh giá bằng đá hoa cương giản dị nằm trong một góc sân phủ bóng râm của cây thủ tùng cổ thụ.

Nàng đến đó, quỳ xuống bãi cỏ dài không được cắt tỉa, nhìn vào tên mẹ nàng bằng ánh mắt bỗng dưng nhòa lệ - Harriet Mary Morley. Đây chỉ là những chữ trên một phiến đá, nhưng Druscilla có cảm tưởng ở chốn nào đó mẹ nàng đang chờ đợi nàng, lắng nghe nàng, đang tìm cách phù hộ nàng, đang dang hai tay đón nàng vào lòng như thuở nàng còn bé thơ.

“Mẹ ơi, mẹ,” Druscilla cầu nguyện, “xin hãy phù hộ cho con lúc này! Con đã làm cho mọi chuyện rối tung lên rồi, và con yêu anh ấy. Trước đây con chưa nhận ra, nhưng con luôn yêu anh ấy. Xin mẹ hãy run rủi cho anh ấy hiểu, cho anh ấy yêu con, chỉ một chút thôi cũng được, để cho chúng con có thể hạnh phúc bên nhau.”

Lời cầu khẩn phát ra từ đáy tâm khảm Druscilla, và khi nàng cúi đầu nàng cảm tưởng như mẹ đang ở gần mình. Nàng cũng cảm thấy mọi tâm trạng kháng cự cũng như khiếp đảm mà nàng từng sống trong đó rất lâu đã được xóa sạch.

Nàng không còn phải vật lộn chống chọi với thế giới bên ngoài và đặc biệt là chống lại đàn ông nữa; nàng chỉ còn là cô bé hồn nhiên, lòng đầy ấp tin tưởng khi mẹ nàng còn sống.

Dạo ấy mọi người từng tốt bụng biết bao, cảm thông biết bao và bởi vì nàng nhận được chân tình nàng cũng đáp lại bằng chân tình. Chỉ đến khi nàng thấy mình cô độc rồi nổi khiếp đảm cảm hận đã bóp méo nhân sinh quan của nàng, biến mọi thứ thành xấu xa đáng sợ.

“Mẹ ơi, xin hãy dạy cho con biết nghĩ đến kẻ khác hơn là bản thân mình,” nàng cầu nguyện, “và nhất là nghĩ cho Valdo... con yêu anh ấy... con yêu anh ấy hết lòng hết dạ.”

Chắc hẳn nàng đã quỳ lâu lắm, cố cầu cho thấu tới mẹ nàng, cố cầu sao cho lời khẩn xin của mình biến thành sự thật.

Thế rồi nàng trở nên tỉnh táo cảm nhận rất rõ rệt tiếng chim đang hót trong lùm cây, hương thơm của rom mới cắt, ánh mặt trời ấm áp trên cánh tay trần. Nàng đứng lên và hiểu được lòng mình đã nhẹ nhàng, tâm hồn đã trở nên thanh thản.

Sự thanh thản mà nàng không hề biết được trong nhiều năm qua; kể từ khi mẹ nàng mất nàng chưa từng cảm thấy thật hòa hợp với thế giới bên ngoài, thật đồng điệu với vạn vật.

Nàng chậm rãi đi về xuyên qua trang viên, bây giờ thì không cần phải vội vã.

Nàng biết mình phải làm gì, dầu có khó khăn nhưng nàng cảm thấy mẹ đang giúp mình tìm được đúng đường, đúng lối.

“Mình yêu Valdo - mình nhất định sẽ làm cho anh ấy hạnh phúc.”

Những từ ngữ đó vang lên như lời cam kết. Nàng sẽ yêu thương, trợ giúp, an ủi chàng, làm cho chàng hiểu ra rằng không phải tất cả phụ nữ đều giống như kẻ đã hủy hoại hạnh phúc của chàng thuở xưa.

Như thế nàng nghe được mẹ mình nói, nàng hiểu rằng phương cách duy nhất làm cho Valdo yêu nàng là nàng phải trao ra hết tình yêu của nàng, hết con tim nàng, hết tâm hồn nàng.

Dạo trước nàng chưa nhận ra được điều này: vì những cái mà nàng từng chịu đựng nàng đã kiềm nén, hoài nghi, không hề tin tưởng.

Nhưng giờ đây nàng biết mọi ý nghĩ về bản thân phải loại bỏ: chỉ có yêu thương mới có thể mang lại cho nàng yêu thương, chỉ nhờ vào yêu thương nàng mới có thể làm cho chàng hiểu biết.

Cho đến hết buổi chiều nàng ở một mình, nhưng nàng không đơn độc. Chẳng bao lâu sau bữa trưa Valdo và sir Anthony đã trở về, nhưng nàng không gặp họ cho đến khi xuống phòng

khách dưới lầu.

Nàng cứ lảng xăng rồi rít chăm chút dung nhan, hy vọng hầu tước sẽ lưu ý.

Chiếc áo nàng đang mặc, may bằng voan xanh dương đậm dát những ngôi sao li ti, làm cho làn da nàng trắng muốt sáng rõ. Còn mái tóc vẫn theo kiểu mới thì trông như một ngọn lửa uốn vòng trên đầu nàng.

Nàng đoán là họ sẽ ở riêng với nhau, chỉ có ba người họ, nhưng nàng thất vọng khi thấy hầu tước đã mời kinh lý và vợ ông ta dùng cơm tối, và luôn cả một người đàn ông trung niên đang ở với họ.

Họ là những người tốt bụng và Druscilla thích họ, nhưng nàng thấy khó mà tập trung vào những cái họ đang nói, khó mà nghe nổi bất cứ điều gì ngoài giọng nói của hầu tước, và hầu như không thể nhìn ai khác ngoài chồng mình.

Lại thêm lần nữa nàng thấy hầu tước hình như không liếc về phía nàng lấy một lần, và giọng nói khi chàng nói với nàng lạnh lùng như đá. Nàng cảm thấy tinh thần mỗi lúc một sa sút khi buổi tối chậm chạp trôi đi.

Sau bữa tối đàn ông chơi bài, còn Druscilla thì chuyện trò nhã nhặn với vợ của kinh lý. Nhưng bà ta chỉ say sưa nói về con cái và công ăn việc làm trong điền trang. Dù Druscilla cố gắng hết sức để tỏ vẻ hứng thú, nhưng nàng lấy làm mừng khi khách khứa bảo là họ phải về nhà và nàng có thể chào từ biệt.

Nàng mong có cơ hội để trò chuyện với Valdo, và nàng biết chỉ cần ra hiệu cho sir Anthony biết rằng nàng muốn ở riêng là anh ta sẽ để họ ở riêng với nhau.

Nhưng hầu tước đã phá vỡ ý định của nàng.

“Đến lúc mình làm một độ piquet đi (*bài 32 lá, đánh đôi*), Anthony,” chàng nói. “Tối nay tôi có hứng chơi, vì cậu đã cuỗm bọn bạc của tôi nên tôi nhất định trả đũa. Đi thôi, tôi tổ mỗi ván năm xấp.” (*500 bảng*)

“Cậu biết rõ là tôi phải say xỉn mới đi tiếp chiêu cậu,” sir Anthony đáp. “Ngoài ra, vào giấc tối này tôi cũng không có hứng chơi lắm.”

“Giấc tối này!” hầu tước ngạc nhiên bật thốt. “Sao chứ, chưa tới 11 giờ mà. Cậu không lấy cái có đó qua mặt được tôi đâu!”

Hầu tước cương quyết ngồi tại bàn bài đã được bày ra ở cuối phòng khách, và Druscilla biết lúc này nàng đã hết hy vọng để nói chuyện với chàng.

“Nếu các anh nhất định chơi bài qua đêm,” nàng nói, “thì em tốt hơn hết là nên vào giường. Chào buổi tối, Anthony, chào buổi tối... Valdo.”

Tiếng của nàng nấn ná ở tên chàng. Chàng đứng dậy cúi chào.

“Ngủ ngon, Druscilla.”

Chàng không hề nhìn nàng, lòng cảm thấy tuyệt vọng nàng ra khỏi phòng đi lên lầu. Nhưng không vào giường.

Khi Rose cởi áo cho nàng, nàng ngồi tại cửa sổ nhìn ra ngoài màn đêm.

Hai tiếng sau trước khi nàng nghe hầu tước và sir Anthony lên lầu. Chỉ trong giây lát nàng toan đi đến phòng chồng mình, chỉ ở bên kia hành lang đối diện với phòng nàng.

Nhưng nàng biết mình nếu mình làm thế thì không thể đối mặt với ánh mắt cứng rắn dò hỏi của chàng. Nàng biết chắc đó không phải là cách để tiếp cận chàng. Chắc chắn chàng sẽ không thông cảm.

Nhưng, làm thế nào đây, làm thế nào có thể gặp chàng đây khi chàng nhất định không muốn họ ở riêng với nhau?

Chẳng chóng thì chầy ắt hẳn phải có cơ hội, nhưng nàng biết cơ hội đó sẽ khó biết đường nào. Nàng hầu như không nhận ra nước mắt mình đã ứa ra lăn dài trên má.

Một lúc lâu sau nàng lưu ý có mùi là lạ. Thoạt tiên nàng không nghĩ được ra là mùi gì, rồi nàng nhận thấy nó không phải từ vườn thoảng tới nhưng từ trong nhà.

Nàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi cạnh cửa sổ, thấy người mình tê chồn vì ngồi đó quá lâu, nàng cũng thấy là dù trời đêm ấm áp nhưng nàng thì ớn lạnh. Nàng khẽ rùng mình khi băng qua phòng.

Giờ đây nàng ngửi được mùi đó còn nồng nặc hơn. Không nghi ngờ gì nữa - chính là mùi khói. Nàng mở cửa phòng ngó ra lối đi. Dù những ngọn nến trên giá đã bị dập tắt, nhưng ánh trăng soi qua những ô cửa sổ gần khung kính hình thoi chạy dài theo một bên tiền sảnh đã cho nàng đủ ánh sáng để thấy hành lang trống trơn.

Tuy nhiên mùi khói gần như tràn ngập trong không khí. Rồi có cái gì đấy đỏ rực như lửa.

Nàng chạy ra chỗ đầu thang và nhìn xuống thang với cảm giác kinh ngạc khi thấy một bóng dáng cầm ngọn đuốc đang cháy châm vào những bức màn lụa treo hai bên cửa sổ.

Một cánh màn đã bốc cháy; trong lúc nàng theo dõi cánh kia cũng bén lửa, lửa đang lướt ngược lên dữ dội trên tấm lụa.

Druscilla toan hét lên nhưng giọng nàng tắc nghẽn trong cổ khi nhận ra gã đàn ông cầm đuốc, nàng nhận ra hẳn nhờ vào hình dạng đầu hẳn và tiếng cười khùng khục khàn khàn hẳn thốt ra khi dòi ngọn đuốc sang bức màn khác.

Trong khoảnh khắc Druscilla ngậy người đứng đó, rồi nàng khiếp đảm quay vào và đẩy tung cánh cửa phòng ngủ của hầu tước. Trong phòng có hai ngọn nến đang cháy. Thoạt đầu nàng ngó về phía giường nhưng thấy giường trống, sau đó nàng thấy chàng đã cởi bớt y phục và

đang ngồi trong ghế bành lưng cao cạnh lò sưởi.

Chàng đã cởi áo khoác ngoài và cravat, nhưng hãy còn mặc áo chemise trắng viền tua giờ đang để hở nơi cổ và quần chèn vàng mặc lúc ăn tối. Chân chàng duỗi ra phía trước, đầu dựa vào lưng ghế và chàng đang ngủ.

Druscilla chạy về phía chàng.

“Valdo, Valdo!” nàng gọi lớn, và thấy chàng chưa tỉnh nàng đưa tay lắc vai chàng.

“Valdo, tỉnh dậy đi!”

Chàng giật mình choàng tỉnh và ngó nàng dăm dăm có vẻ ngờ vực. Mặt nàng gần kề mặt chàng và tóc nàng óng mượt trong ánh nến.

“Là Eustace! Eustace đấy! Hắn đang ở đây, dưới lầu, đang đốt nhà!”

“Eustace!”

Hầu tước thốt ra cái tên đó như tiếng súng bắn rồi bật dậy. Chàng lao về phía cửa, nhưng khi đó Druscilla vô tình đưa tay ra.

“Vì Chúa hãy cẩn thận, Valdo, hãy cẩn thận. Hắn nguy hiểm lắm.”

“Nếu nó nghĩ nó đốt rụi được nhà anh thì anh đây mới là người nguy hiểm, con bà nó,” hầu tước điên tiết khẳng định. “Đánh thức gia nhân dậy đi!”

Rồi chàng bỏ đi. Druscilla đứng bất động trong giây lát rồi chợt nhớ hồi còn nhỏ mình được chỉ cho thấy những cái chuông báo động hỏa hoạn đặt ở mỗi tầng lầu trong nhà.

Nàng nhớ lại mình từng ao ước được giật những sợi thừng to đó ra sao, nhưng Valdo đã cảnh cáo rằng nếu không có nguyên nhân chính đáng mà làm thế nàng sẽ không bao giờ được phép đến nhà nữa.

“Chuông đó sẽ gọi hết mọi người ra,” chàng nói, “gia nhân, thợ vườn, công nhân trong điền trang. Mọi người đều tới khi nghe chuông.”

Trong tâm trạng khủng hoảng thoát tiên nàng nghĩ mình đã quên chuông để ở chỗ nào, và rồi nàng nhớ ra. Nó nằm trên hành lang vừa qua khỏi đầu thang lầu một.

Nó nằm đối diện với phòng của hầu tước, nàng từng nghe nói như thế, và nàng cũng nhớ ra chỗ ngủ của ba Valdo.

Nàng chạy tới chỗ đó. Có nghĩa là phải băng qua tiền sảnh, và trong lúc ấy nàng thấy lửa đã bắt hết vào những tấm màn và đang bốc cao.

Nàng tìm Eustace nhưng hắn không còn ở đó nữa, và cũng không thấy bóng dáng hầu tước

đầu.

Thình lình nàng nghe có ai phá lên cười, rồi nhìn lên thì thấy cả hai người đang chạy lên thang về hướng lầu hai, Eustace đang huơ huơ ngọn đuốc, làm tàn lửa văng tung tóe khắp nơi.

Đằng sau hắn, cách nửa đoạn thang là hầu tước.

“Dừng lại, Eustace, dừng lại đồ khốn kiếp,” chàng hét lớn, nhưng đáp lại chàng chỉ là tiếng cười điên dại của Eustace.

“Hắn điên rồi, hoàn toàn điên rồi,” Druscilla thầm nghĩ, nàng chạy tiếp và tìm chỗ thường để chuông.

Nàng giật sợi dây, trong khoảnh khắc nàng nghĩ mình quá yếu không đủ sức kéo hay nó đã rỉ sét vì không dùng tới. Nhưng rồi cuộc nó bắt đầu reng lên một tiếng chát chúa muốn điếc cả tai trong đêm tối tĩnh mịch.

Nàng tiếp tục giật rồi lại giật như điên như cuồng, trong suốt thời gian đó nàng nhận thấy khói từ tiền sảnh trở nên mù mịt hơn và nàng cảm thấy khó thở.

Rồi cuối cùng có tiếng nói vang lên và người ta túa ra từ khắp mọi nơi.

Sau một hồi lâu có người bế nàng lên và nàng nhận ra đấy là sir Anthony.

“Cái chuông... cái chuông!” nàng cố lên tiếng nói với anh.

“Không sao đâu, mọi người đều được thông báo rồi,” anh trả lời. “Úp mặt em vào vai tôi. Tôi phải đưa em ra khỏi chỗ này.”

Anh bế nàng dọc theo hành lang xuống một cầu thang khác. Nơi này toàn là khói, nhưng không dày đặc bằng khói trong tiền sảnh.

“Phòng khách đang cháy,” nàng nghe có người gào lên.

Có tiếng rú của một cô hầu trẻ và thình lình tiếng đổ đánh ầm vang lên như thể có vật bị lật nhào.

Rồi nàng cảm thấy không khí tươi mát thoáng trên mặt mình, nàng ngẩng đầu lên khỏi vai sir Anthony mới thấy họ đang ở bên ngoài.

Dường như nhiều người đã tụ tập trong vuông sân nhỏ bên ngoài cửa trước, và ngay khi Druscilla ngoái quanh thì nghe có tiếng bánh xe nghiêng rào rào và máy cứu hỏa của điền trang được kéo bởi tám người đàn ông đã xuất hiện từ hướng tàu ngựa.

Và bây giờ có người mà nàng nghĩ là tổng quản đang huy động một đường dây chuyền các xô nước lấy từ hồ lên, và đội cứu hỏa của điền trang đang tháo ống dẫn nước ra.

Nàng tự hỏi liệu có thứ gì hữu hiệu nhằm chống lại ngọn lửa đang bốc lên những ô cửa sổ mắt cáo hay không. Từ mặt này của tòa nhà nàng có thể thấy lửa cháy trong tiền sảnh, nhưng nàng nghe được những người đàn ông bên mặt kia đang gào lên đòi nước để cứu phòng khách. Tranh ảnh và đồ đạc đã được khuân ra bởi những người đàn ông đang ho sặc sụa khi nhô ra từ trong đám khói.

Druscilla chỉ có một ý nghĩ duy nhất - Valdo. Chàng đang ở chỗ nào và đã đi đâu đuổi theo Eustace? Nàng ngó chăm chăm vào những khuôn cửa sổ bên trên tòa nhà nhưng chúng đều tối đen.

“Valdo... anh ấy đang gặp... nguy hiểm!” nàng cố thốt ra, sir Anthony cúi xuống ngạc nhiên nhìn nàng.

“Gặp nguy hiểm?” anh hỏi. “Vì lửa à?”

“Không, không phải, vì Eustace!” Druscilla trả lời. “Chính hắn châm lửa đốt nhà.”

“Eustace! lẽ ra tôi phải nghi đến điều này chứ,” sir Anthony nói bằng âm điệu ghê tởm.

“Cả hai đang chạy lên thang trước khi tôi rung chuông,” Druscilla thốt lên.

Sir Anthony ngẩng đầu lên, ngay lúc đó trong đám đông có tiếng thở dốc. Hai người đàn ông xuất hiện trên mái nhà. Mọi người đều thấy họ một cách dễ dàng trong ánh trăng.

Valdo, hiện ra lồ lộ trong chiếc áo chemise trắng đang đuổi theo bóng dáng trong y phục sẫm hơn của Eustace. Hắn đang phóng như điên qua những tấm ngói, và Druscilla cứ ngỡ là mình đang nghe tiếng cười khật khùng của hắn.

Rồi đột nhiên họ đến chỗ bờ tường thấp chắn quanh mái nhà, và trong lúc nàng im lặng ngược lên nhìn, nàng thấy Eustace trèo lên bờ đá xám hẹp bao quanh nhà và bám vào một trong những cái vò kiểu để trang trí cho tòa nhà.

Dưới ánh trăng có vật gì đó lóe lên, và nàng thấy tay hắn cầm một con dao găm dài mà không cần ai bảo nàng cũng biết là lấy từ trên tường trong phòng trưng bày vũ khí lúc hắn chạy ngang.

Từ nhiều năm qua có một số lớn vũ khí sử dụng trong chiến tranh đã được sưu tầm, và trong số đó có lẽ là con dao thép bén ngọt này, mũi dao đó có thể đâm xuyên qua tim và giết chết người.

Druscilla đột nhiên hãi hùng, nàng bấu chặt lấy cánh tay sir Anthony. Nàng biết anh cũng căng thẳng không kém, nhưng họ đành bó tay. Họ chỉ đành đứng ở dưới và quan sát hai người đàn ông đang ghìm nhau bên trên.

Giờ đây hầu tước trong tay không một tấc sắt và là mục tiêu dễ dàng trong chiếc áo trắng lúc này đang tiến về phía gã em họ. Không ai nghe nổi chàng đang nói gì, nhưng Druscilla biết chàng đang ra lệnh cho Eustace, hay có lẽ đang dụ hắn bỏ vũ khí trong tay xuống.

Nhưng trong lúc hầu tước di chuyển lại gần hơn, họ thấy Eustace vung cánh tay lên, và lưỡi dao lóe sáng.

Rồi hắn phóng dao - phóng một cú mạnh bạo hiểm ác ngay vào người đàn ông đang tới gần hắn.

Thân hình hầu tước lão đảo rồi Druscilla khẽ rú lên. Nhưng khi chàng đánh gã em họ, Eustace buông tay ra khỏi chiếc vò và mất thăng bằng.

Chỉ trong khoảnh khắc khi hắn dường như đang lơ lửng giữa không trung tay không còn món vũ khí nào, và trước khi người ta nghe được tiếng thét xé tai át cả tiếng lửa cháy và giọng nói của những người đang chữa lửa, thì hắn rơi xuống.

Ngay lúc đó Druscilla thấy hầu tước cũng ngã xuống và nàng nghe được giọng mình hét lớn, có vẻ mơ hồ xa lạ.

“Hắn đã giết anh ấy rồi... Chúa ơi, hắn đã giết... Valdo rồi!”

CHƯƠNG 11

Valdo đột nhiên nhận ra được những tiếng nói cố tình nói khẽ và nhẹ nhàng, là tiếng nói của hai người đang trò chuyện sát bên chàng.

Thoạt tiên chàng không hiểu mình đang ở chỗ nào và chuyện gì đã xảy ra, sau đó chàng nghe người hầu áo của mình nói.

“Tôi xin phu nhân để tôi ngồi canh hầu gia tối nay. Bà đã ở bên giường ngài suốt bốn ngày bốn đêm rồi còn gì. Như thế đã quá vất vả cho phu nhân. Bà nên ngủ độ một hai tiếng đi. Tôi bảo đảm sẽ đánh thức bà nếu có gì thay đổi.”

“Không được đâu, Jenkins, chú cũng làm nhiều chuyện đâu kém gì tôi,” hầu tước nghe Druscilla nói bằng giọng dịu dàng có phần mệt mỏi. “Đêm qua hầu gia không trăn trở nhiều bằng đêm hôm kia. Tôi chắc chắn ngài sẽ bình phục.”

“Bác sỹ bảo như thế thừa phu nhân, và ông ấy cũng nói ông ấy thật hài lòng khi thấy vết thương trên vai và đầu của hầu gia đã lành lại nhanh chóng.”

“Vết thương không phải là cái chúng ta lo lắng nhất,” Druscilla vừa nói vừa khẽ thở dài, “mà là vết bầm dễ sợ trên đầu chỗ mà ngài ngã đập đầu vào bờ tường. Bác sỹ nói thật là kỳ tích vì ngài không bị nứt sọ.”

“Nào, phu nhân, bà đừng quá lo chứ! Hầu gia rất là mạnh, không bao lâu nữa ngài lại ra đi ngựa cho mà xem.”

“Tôi đoán chắc ngài sẽ khỏe lại, Jenkins. Chỉ là tôi vẫn chưa hết kinh hoàng khi nghĩ đến việc ông Eustace đã ra tay giết ngài thôi.”

“Theo tôi thấy thì toàn bộ câu chuyện quá đổi kinh ngạc, lớp thì nhà bị cháy, lớp thì ông Eustace nằm chết trên đất còn hầu gia thì thừa chết thiếu sống. Tóc bà còn chưa bị bạc trắng như bông mới thật là thần kỳ.”

Druscilla khẽ bật cười khúc khích.

“Ôi, Jenkins, kiểu chú nói nghe buồn cười quá, nhưng đúng đấy. Tuy nhiên suy cho cùng tôi hết sức ngạc nhiên là lửa chỉ hủy hoại rất ít. Mình cần màn mới trong tiền sảnh, nhiều tấm thảm cũng phải được sửa sang, và phòng khách cần trang hoàng lại. Thật tình mà nói tôi không tiếc hết thảy mấy thứ đó. Tôi không thích màu vàng hạt cải (*mù tạt*) mà cố phu nhân đã chọn. Tôi rất mừng là được thay màu mới.”

“Phu nhân à, vài ngày nữa là bà có thể bàn bạc với hầu gia thôi, bà tin tôi đi.”

“Thật sao?” Druscilla thì thào hỏi.

Dù không mở mắt được, hầu tước cảm thấy nàng đã nhích lại sát hơn và đang đứng cạnh giường nhìn xuống chàng.

“Anh ấy trông quá yếu, quá bất lực,” nàng lẩm bẩm như tự nói với mình.

“Thôi phu nhân à, bà đừng lo nữa,” Jenkins khuyên nhủ. “Bà đã chịu đựng đủ lắm rồi. Tôi đã nói bà cứ ngồi hết đêm này sang đêm kia là quá vất vả, dù đúng là chỉ có bà mới giúp được ngài bớt trần trọc, vật vã và kêu la. Tôi thường thắc mắc là ngài ấy gọi ai thế?”

“Tôi cũng thắc mắc chuyện đó,” Druscilla thừa nhận. “Chắc là người anh ấy rất muốn... là người rất quan trọng với anh ấy.”

Họ đều yên lặng, rồi Jenkins vội nói.

“Phu nhân có cần gì nữa không? Một chút nước chanh nhé? Trên lò sưởi có ấm nước nóng. Nếu bà cần tôi thì bà chỉ việc rung chuông. Nó reng trong phòng tôi và chỉ cần vài giây là tôi sẽ xuống tới.”

“Được, tôi biết,” Druscilla nói. “Cám ơn chú, Jenkins, trong những ngày vừa qua chú đúng là nơi nương tựa cho tôi. Nếu không có chú tôi cũng chẳng biết phải xoay sở như thế nào.”

“Nếu như bà chịu nghe tôi và ngủ cho ngon, phu nhân...” Jenkins bắt đầu nói, nhưng đã bị Druscilla cắt ngang.

“Thôi, mình đừng lặp lại chuyện này nữa. Tôi sẽ chăm nom hầu gia cho đến khi ngài tỉnh lại. Sau đó sẽ tới phiên chú, Jenkins. Và đừng quên những gì chú đã hứa với tôi - là chú không bao giờ cho ngài biết là tôi đã chăm sóc ngài.”

“Tôi đã hứa với bà rồi, thưa phu nhân, dù có bất đắc dĩ phải gặt ngài ấy, nhất là khi tính mạng ngài hầu như là do phu nhân chăm sóc mới được thế.”

“Chú đã hứa đấy, Jenkins.”

“Thưa được phu nhân. Bà đừng ngại rung chuông nếu bà cần tôi.”

“Tôi không ngại đâu. Chúc ngủ ngon, Jenkins, và cám ơn chú.”

Hầu tước nghe cửa đóng lại. Chàng nằm thật im.

Giờ đây chàng nhớ được đã thấy Eustace đứng trên bờ tường, tay vung con dao găm. Kể đến chàng thấy nó phóng tới. Chàng ráng né qua một bên nhưng cảm thấy bả vai đau buốt, và do đang xoay người nên chàng bị mất thăng bằng.

Chàng nhớ mình cố hết sức để cứu bản thân, nhưng rồi là bóng tối - chỉ là bóng tối. Chàng cơ hồ nhớ lại đã gọi lớn, đã tìm kiếm ai đó.

Nhưng bây giờ chàng biết đó là chỉ là ảo tưởng, là giấc mơ lạ lùng không thể nào giải thích nổi mà chàng đang mong đợi, dò dẫm, cố tìm kiếm cái người cứ lẩn tránh chàng.

Chàng cảm thấy mình quá đuối sức.

Tuy thế tâm trí chàng vẫn sáng suốt và dù không mở mắt chàng vẫn biết Druscilla không ngồi trên ghế nhưng đang đứng bên cạnh giường.

Đột nhiên nàng đến gần hơn. Chàng cảm thấy nàng quỳ xuống cạnh chàng và có cái gì đấy mượt mà rơi trên mặt chàng.

Chàng ngửi thấy hương thơm ngòn ngọt làm cho chàng nhớ đến những đóa hoa xuân.

“Ôi, anh yêu,” chàng nghe nàng nói rất dịu dàng, “giá mà em có thể cho cho anh bớt sức lực của em.”

Thế rồi chàng cảm giác được đôi môi ấm áp nhưng êm ái như cánh bướm chạm trên má chàng...

-o0o-

Mặt trời phản chiếu những tia vàng rờn óng ánh ngũ sắc trong phiến gương mà Druscilla đang ngắm bằng ánh mắt vô hồn.

Rose đang vấn tóc cho nàng, cô ta đang cẩn thận quấn và kẹp chặt những lọn tóc vì lát nữa đây nàng sẽ ra ngoài cưới ngựa.

“Giờ em lấy áo đi ngựa ra nhé phu nhân?” nàng hỏi khi làm tóc xong.

Druscilla giật nảy mình vì nàng gần như không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Đừng, chưa cần đâu Rose,” nàng trả lời sau khi ngừng một hồi. “Trời nóng quá và tôi còn vài lá thư cần viết. Tôi chưa thay áo đâu. Đưa cho tôi áo choàng để khoác ra ngoài áo ngủ và chừng một tiếng nữa tôi sẽ gọi cô.”

“Dạ được phu nhân,” Rose nói.

Cô ta lấy trong tủ ra cho Druscilla chiếc áo choàng bằng sa viền ren.

Druscilla luồn cánh tay vào hai ống tay áo rộng, làn áo bông bành quanh nàng như lớp sương mỏng trên hồ. Nó không che giấu được những đường cong nét lượn mỹ miều trên tấm thân trần mảnh dẻ của nàng là bao.

Rồi bước nhẹ nhàng trong đôi hài satin trắng đế bằng, nàng đi từ phòng ngủ vào phòng trang sức kể bên.

Ở đây gian phòng thơm ngát hương hoa, và ánh nắng chiếu qua cửa sổ kính mắt cáo soi những hình thù kỳ lạ trên thảm. Tấm thảm dệt hình những thần ái tình đang bay lượn tay cầm những dải băng màu lam hướng về những bó hoa hồng lớn, và cũng tựa như bên phòng ngủ thần ái tình cũng được chạm trên gương và đồ đạc. Còn có cả thần ái tình chạm trên nghiên mực bằng gỗ thiếp vàng mà Druscilla đang nhúng chiếc bút lông trắng lớn vào trong lúc nàng kéo vài tờ giấy về phía mình.

Nàng vẫn còn phải biên thư cảm ơn những món quà mà nàng và hầu tước đã nhận trong ngày cưới của họ. Nhưng nàng đã trở nãi thậm tệ trong suốt tuần qua vì phải canh chừng bên giường chàng hết giờ này sang giờ khác, và chỉ rời chàng khi mệt lả đến độ phải chớp mắt vài tiếng trước khi tiếp tục trông nom.

Giờ chàng đã đỡ hơn. Nàng vừa rời phòng ngủ chàng sáng sớm để tắm rửa và thay áo xống thì Jenkins hớn hờ chạy vào báo cho nàng biết hầu gia đã thức giấc, nói năng hoàn toàn tỉnh táo và đòi ăn.

“Đem thức ăn cho ngài đi, chú Jenkins, cứ đem cho ngài mọi thứ ngài muốn,” Druscilla nói.

“Thế bà không đích thân đi gặp ngài ấy sao phu nhân?” Jenkins hỏi.
Druscilla lắc đầu.

“Không đâu trừ phi ngài muốn gặp tôi, Jenkins, lúc đó dĩ nhiên tôi sẽ đến ngay.”

Nàng đã đợi suốt cả ngày hôm đó rồi hôm sau, nhưng hầu tước vẫn chưa cho mời nàng.

Rồi nàng hiểu là chàng không có ý định làm thế.

Hầu như mỗi tiếng Jenkins lại thông báo cho nàng sự tiến triển của hầu tước. Bác sĩ rất hài lòng với tình trạng sức khỏe của chàng. Chàng hãy còn mệt, vẫn nhức đầu, nhưng ăn được và quyết tâm khôi phục thể lực thật nhanh.

Druscilla thấy dường như có một bức tường ngăn cách vô hình đứng chắn giữa họ.

Từ phòng nàng qua phòng của hầu tước chỉ cách có vài bước, tuy thế nàng lại thấy họ như cách nhau cả ngàn dặm. Nàng hy vọng hão huyền rằng mình sẽ tìm được cái cớ chính đáng nào đó để đi gặp chàng, hay chàng chịu bàn thảo với nàng về việc nhà cửa hư hại.

Nhưng ngày lại ngày trôi qua và nàng biết Jenkins cũng cảm thấy ái ngại vì hầu tước chưa bao giờ đề cập đến tên nàng. Người hầu áo không hề biết được nàng nóng lòng mong tin chông mình biết chừng nào, hay đôi khi, lúc mọi người đều ngủ, nàng đã đứng nghe ngóng ở hành lang bên ngoài ra sao.

Dù biết là sai, nhưng nàng hy vọng sẽ nghe được giọng nói trong cơn mê sáng của chàng. Rồi nàng sẽ có cớ để đi gặp chàng, để áp tay lên hàng mày xoa dịu cho chàng và thậm chí ôm

đầu chàng vào ngực mình như nàng từng làm trong đêm đầu tiên sau tai nạn khi mà không một ai có thể giữ chàng nằm yên, khi mà chàng chỉ chịu đáp ứng mỗi mình nàng.

Bầu không khí ở Lynche gia thật lặng lẽ.

Sir Anthony đã về London, thi thể Eustace đã được đưa đến nhà của hãn ở vùng Hertfordshire để an táng ở đó, còn gia nhân thì trừ phi được gọi trong trường hợp đau yếu đều đi đứng dè dặt trong nhà.

Druscilla cảm thấy mình tách biệt với bên ngoài - cứ như nàng đang sống trên một hành tinh khác. Nàng chẳng muốn biết, chẳng muốn nghe ngóng, chẳng hứng thú bất kỳ điều gì cho đến khi chàng khỏe lại.

Hàng đêm nàng nằm chong mắt trên chiếc giường cưới rộng thênh thang cố tìm tòi từ ngữ để thổ lộ cho chàng biết nàng đã khờ dại biết chừng nào trong đêm tân hôn.

Nàng muốn giải thích mình đã nhầm lẫn về chuyện chiếc nhẫn, nàng cũng muốn kể cho chàng nghe nàng đã bị giằng vặt khổ sở ra sao khi nàng biết chàng có nhân tình, dù lúc đó nàng hầu như không nhận ra.

Nàng đã ngu ngốc biết bao khi để cho những chuyện này quấy nhiễu mình, tuy thế nàng biết đấy chẳng qua là lòng ghen tuông thường tình vì nàng yêu chàng nhưng gần như chưa biết đến.

Chàng lúc nào cũng ở trong tim nàng, người đàn ông mà nàng cả đời tìm kiếm, đã biến đổi từ cậu con trai nàng từng thương mến thành người đàn ông nàng yêu mà nàng không hề nhận thức được - cho đến lúc quá muộn màng.

Nàng từng giữ thế phòng ngự, lòng ghê tởm và nỗi sợ hãi đã làm cho nàng phải dè chừng những sự tập kích từ mọi mặt. Không những nàng sợ đàn ông mà nàng còn sợ cả yêu đương, và giống như một con thú từng bị ngược đãi, nàng sẵn sàng táp vào tay ai cho dù họ có cố tử tế với nàng đi chăng nữa.

Vào lúc này nàng không những mất hết kháng cự mà còn mất luôn đề phòng của mình. Nàng cảm thấy yếu đuối bất lực, mong manh và chán nản khi vùi mặt vào gối khóc hết đêm này sang đêm kia vì cảm thấy tuyệt vọng với hết thảy mọi chuyện.

Chung quy nàng là đàn bà, người đàn bà yêu thương một người đàn ông với hết cả tâm hồn và thể xác mình, và không thể nghĩ ngợi đến điều gì khác hơn nữa.

Vì mong muốn được yêu giờ đây nàng bắt đầu xác định giá trị nhan sắc mình cũng cùng mức độ như nàng từng căm ghét nó dạo trước. Nàng bắt Rose thử kiểu tóc mới cho mình, nàng cố tìm ra tì vết trên làn da hoàn hảo của mình để tẩy xóa đi trước khi hầu tước thấy được. Nàng thấy biết bao là áo trong số tư trang của mình rất sang trọng tuy nhiên lại cứng nhắc và khoa trương, và nàng nhất quyết không bao giờ mặc lại nữa.

Không tài nào tập trung vào mớ thư từ mình có bốn phen phải viết, Druscilla thấy mình đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt nàng đắm chiêu buồn bã, khóe miệng hơi trễ xuống. Tâm trí nàng đang mông lung diệu vợi thì có tiếng gõ cửa.

“Vào đi,” nàng lập tức gọi lớn.

Cảm thấy mình giống như một đứa bé bị bắt tại trận vì bỏ bê bài vở, nàng lại cầm bút lên và nhìn xuống lá thư chỉ mới viết được một câu ngắn.

“Anh đến chào buổi sáng,” một giọng nói trầm cất lên phía sau nàng.

Nàng giật mình kêu lên và đứng bật dậy thì thấy hầu tước đã đứng đấy. Chàng đi vào phòng và đóng cửa lại sau lưng.

Chàng trang phục theo thời trang mới nhất và trông cực kỳ lịch lãm và rất đẹp trai, nhưng Druscilla thấy màu da rám nắng đã biến mất trên gương mặt chàng và chàng gầy hơn trước.

“Em... không ngờ... là anh,” Druscilla nói, nàng thấy tim mình đang đập dồn dập dưới làn áo ngủ bằng sa mỏng mờ ảo và lần áo khoác viền ren trong suốt.

Hầu tước không nói năng gì, và nàng vội vã lấp bắp trong tâm trạng ngượng ngùng.

“Anh khỏe... hơn chưa? Anh không nên... cử động quá nhiều... quá nhanh chứ? Anh phải cẩn thận vai của anh.”

“Anh khỏe rồi,” hầu tước nghiêm giọng đáp. “Bác sĩ đã đến sáng nay và xác nhận là ông ta không còn lý do để đến thăm bệnh nữa trừ phi anh yêu cầu.”

“Ôi em mừng nghe được tin đó, r-rất là mừng,” Druscilla thì thầm.

Hầu tước di chuyển dọc theo phòng đến đứng trước lò sưởi. Nàng cảm giác mình đã quên chàng cao đến dường nào, bờ vai chàng rộng dường nào, và bên cạnh nàng chàng hình như to lớn biết bao.

“Mời anh ngồi,” nàng nói bằng giọng run run vì cảm giác bối rối xao động trong ngực.

“Cám ơn,” chàng đáp lại.

Chàng ngồi xuống chiếc ghế bành bọc gấm dệt nổi và nhìn ngang qua phòng đến chỗ nàng.

“Anh thành thật mong rằng em sẽ mừng vì thấy anh khỏe khoắn.”

“Tất nhiên... là em mừng,” nàng trả lời. “Nhưng thật là ngạc nhiên! Em cứ ngỡ là Jenkins sẽ báo cho em biết khi nào anh sắp ra khỏi phòng chứ.”

“Chú ấy muốn lắm, nhưng anh không cho,” hầu tước nói. “Anh muốn đích thân cho em thấy anh đã hoàn toàn bình phục.”

“Em rất mừng,” Druscilla lập lại khe khẽ.

“Anh cũng muốn nói chuyện với em, Druscilla,” hầu tước nói.

Nàng thấy chàng nói có vẻ nghiêm nghị và cảm thấy tim mình bất chợt thắt lại vì sợ.

“Là chuyện gì?” nàng hỏi.

“Anh muốn nói với em,” hầu tước nói chậm rãi như đang thận trọng lựa lời, “là anh đang yêu.”

Druscilla có cảm tưởng người mình như hóa đá. Trong khoảnh khắc nàng chỉ đành ngó chàng trên trời trong lúc máu rút khỏi mặt nàng để lại gương mặt tái ngắt.

Rồi với âm thanh nghẹn ngào nghe như tiếng khóc nàng quay đi và bước đến cửa sổ. Nàng đứng đẩy tay bầu chặt vào khung cửa sổ, nhìn đắm đắm ra khu vườn ngập nắng, cảm giác như trời đã sụp xuống đầu mình.

Thì ra đó là vì sao chàng không muốn gặp nàng, vì sao chàng không màng gửi cho nàng lấy một lời nhắn.

Chàng đang yêu, nên bây giờ chàng muốn được giải thoát khỏi mối hôn nhân này, mối hôn nhân nực cười giả tạo mà chàng bị ép buộc vì hoàn cảnh đưa đẩy mà dường như đã là lối thoát khả dĩ độc nhất cho chàng.

Giờ thì chàng đang yêu, và trong cuộc sống của chàng không còn chỗ nào cho nàng nữa. Nàng muốn gào lên trước cơn đau không thể nào chịu đựng nổi trong tim mình. Nhưng rồi niềm kiêu hãnh đã xuất hiện để giải cứu nàng. Chàng nhất định sẽ không bao giờ biết được là nàng yêu chàng.

Bằng một nỗ lực tự chủ phi thường nàng cất tiếng nhưng không quay đầu lại.

“Em... cảm kích rằng anh... thành thật với em. Vậy anh... muốn em... làm gì?”

“Anh cần sự giúp đỡ của em,” hầu tước trầm giọng nói.

Druscilla nhắm mắt trước ánh mặt trời. Nàng biết chàng sẽ yêu cầu điều gì. Chắc hẳn chàng sẽ yêu cầu nàng bỏ đi, sẽ cho nàng tiền, có lẽ nhiều tiền nữa là khác, nếu nàng trả tự do cho chàng.

Thế là nàng có thể đi bất cứ nơi đâu, bất cứ nơi nào trên thế giới, ngoại trừ sống tại Lynche mà nàng thương mến và đã trở thành một phần thân thể vô hình của nàng.

Nhưng ngoài việc nàng sẽ không bao giờ ở chung với Valdo nữa, sẽ không bao giờ thấy chàng hoặc nghe chàng nói hoặc thuộc về chàng nữa thì chẳng còn điều gì là quan trọng - thậm

chỉ là cách biệt với Lynche.

Nàng hết sức mong mỏi là mình đừng sống lâu, rằng nỗi đau khổ nàng đang chịu đựng lúc này sẽ giết chết nàng đi.

Nàng hãy còn cố lấy hơi, nhưng ráng lên tiếng dù giọng nói của nàng nghe lạ lẫm ngay cả với chính mình.

“Em... có thể... giúp anh như thế nào?”

“Anh đã đánh mất người đàn bà anh yêu,” hầu tước đáp.

“Anh đã đánh mất cô ấy?”

Druscilla không thể giấu được sự ngạc nhiên trong giọng mình, và nàng sững sốt đến nỗi quay lại nhìn chàng.

Chàng đang ngồi ngả lưng trong ghế bành. Nàng hình như thấy trên mặt chàng sự biểu hiện mà nàng chưa từng thấy trước đây.

“Phải, anh đã mất cô ấy,” hầu tước lập lại, “và anh xin em, Druscilla, hãy giúp anh tìm cô ấy vì anh biết anh sẽ không bao giờ có được hạnh phúc cho đến khi anh tìm ra.”

“Anh... yêu cô ấy... nhiều đến thế sao?” Druscilla hỏi, và mỗi chữ đau đớn đến độ nàng cảm thấy chúng đã đâm nàng những nhát chí tử.

“Anh yêu cô ấy bằng hết cả con tim và tâm hồn anh,” hầu tước đáp. “Trước đây anh không hề nhận ra. Anh đã yêu cô ấy từ lâu, nhưng lúc ấy anh không hiểu rõ tình yêu đích thực là gì. Anh cứ nghĩ nó là rất nhiều điều - sự hấp dẫn thể xác, sự thỏa mãn dục vọng, niềm vui sướng có được người đàn bà trong tay, thích thú khi thấy cô ấy đáp ứng nhu cầu người mà người ta cảm giác đối với cô ấy. Nhưng bây giờ anh biết đó không phải là yêu.”

“Vậy... yêu... là gì?” Druscilla gượng hỏi.

“Anh cho rằng yêu là khi người đàn ông cảm thấy anh ta thuộc về người phụ nữ đó và cô ấy thuộc về anh ta,” hầu tước nói từ tốn, “là khi anh ta biết họ sẽ là một thể với nhau vì nếu thiếu cô ấy anh ta sẽ không hoàn chỉnh.”

Druscilla nhớ nàng cũng từng nói gần tương tự như thế với sir Anthony.

Nàng cảm thấy lệ dâng lên trong mắt và lại quay ra hướng cửa sổ để hầu tước khỏi trông thấy. Nhưng nàng không lên tiếng.

Sau một lát hầu tước nói.

“Em chưa bao giờ cảm thấy như thế phải không, Druscilla? Em có bao giờ biết muốn người

nào đó nhiều đến độ thế giới sẽ trống rỗng khi thiếu vắng họ là như thế nào không? Em chưa bao giờ mong ước tận đáy lòng mình được nghe tiếng họ nói, để nhìn gương mặt họ và hiểu được rằng nếu họ không hạnh phúc thì em cũng không thể có hạnh phúc phải không? Như thế có phải là yêu không?”

Nàng không trả lời và chàng tiếp tục.

“Yêu làm cho người kia trở thành quan trọng hơn nhiều so với cá nhân mình, yêu khiến cho em sẵn sàng quỳ trước mặt họ hay tìm kiếm đến tận chân trời góc biển miền là họ em có thể tìm thấy họ nơi đó.”

Druscilla xiết chặt hai bàn tay vào nhau. Nàng làm sao có thể nghe chàng nói như thế này, sao nàng có thể kham nổi chứ?

Nàng nghĩ chàng giống y như một đứa bé, một đứa bé đang bám chặt lấy nàng trong cơn mê man, đã hết vang trong cơn sốt dữ dội mà nàng từng vỗ về an ủi và dỗ đi ngủ.

Vì yêu chàng nàng phải giúp chàng, bất kỳ điều gì chàng yêu cầu. Nàng phải hy sinh bằng bất cứ giá nào, vì chỉ bằng cách đó nàng mới có thể tự chứng tỏ tình yêu nàng dành cho chàng là điều cao thượng hơn hết, tinh khiết và đẹp đẽ hơn hết mà nàng hằng biết.

Nàng né tránh đàn ông, kính tởm bọn họ vì những hành vi họ đối với nàng. Nhưng hầu tước thì khác. Chàng là đàn ông, nhưng nàng yêu chàng bất chấp ý nghĩ của bản thân mình. Nàng không được ghen, điều nàng muốn duy nhất là hạnh phúc của chàng, và hễ chàng hạnh phúc thì còn bất cứ điều nào khác quan trọng nữa đây?

Xoắn chặt hai tay vào với nhau, dù những ngón tay nhức nhối vì xiết quá mạnh, nàng nói khẽ khàng.

“Em sẽ giúp... anh tìm... người này nếu như thế sẽ làm cho anh... hạnh phúc. Anh phải bảo em... làm như thế nào rồi em sẽ... làm. Tình yêu như anh dành cho... cô ấy ắt hẳn là... rất quý báu, em hứa với anh... em nhất định sẽ không... cản đường anh.”

“Em nhất định giúp anh chứ?” hầu tước hỏi.

Druscilla gật đầu và cố nén những giọt nước mắt lại chực tuôn ra.

“Vâng, em sẽ giúp... anh,” nàng cương quyết nói, cằm ngẩng cao, “nhưng em... có thể làm gì?”

“Em phải tìm người phụ nữ đã chăm sóc anh khi anh bệnh,” hầu tước nói, “vì đó là người anh yêu.”

Trong nhất thời Druscilla chỉ biết nín thở nhìn chàng trân trối.

Rồi vì lời nói tuyệt diệu của chàng làm cho nàng choáng ngợp, vì bất chợt nàng cảm giác được niềm hân hoan rực rỡ tuy nhiên lại gần như đáng sợ đang lướt lên người mình, nàng lại

quay về phía cửa sổ.

“Nhưng... cô ta đã bỏ đi rồi,” nàng thì thầm rời rạc.

“Nếu cô ấy đã bỏ đi,” hầu tước trả lời, “vậy thì anh phải tìm cô ấy. Druscilla, vì bây giờ anh biết rằng anh sẽ không bao giờ hạnh phúc trừ phi cô ấy ở bên anh, trừ phi anh có thể chia sẻ đời anh với cô ấy.”

“Thế anh... biết gì... về... cô ta?” Druscilla hỏi. “Anh đã... bắt... tỉnh mà.”

“Anh đủ tỉnh táo để biết rằng chỉ có cô ấy mới xoa dịu được anh, rằng chỉ có cô ấy mới làm cho anh hồi phục,” hầu tước đáp. “Anh đủ tỉnh để biết rằng cô ấy ôn nhu, ấm áp và rất nữ tính; rằng cô ấy trao cho anh mọi cái người đàn ông muốn ở người đàn bà. Anh biết rằng tâm hồn cô ấy kết hợp hết thấy dịu dàng và âu yếm mà người đàn bà nên dành cho đàn ông và nếu thiếu những tính chất ấy anh ta chỉ là nửa người nửa thú, tàn bạo hung ác. Vì đó chính là người đàn bà anh ta yêu và là người yêu anh ta, người sẽ đem đến cho cả hai người họ đời sống đẹp đẽ.”

Hầu tước ngưng lại rồi chàng nhẹ nhàng nói.

“Em không chịu đưa cô ấy cho anh sao, Druscilla?”

Druscilla run rẩy với cảm giác lạ lẫm vừa chông chênh vừa sợ hãi.

Tuy thế nàng nghĩ những tiếng chim chóc hót ngoài kia không hiểu sao rộn rã hơn, ánh mặt trời dường như chói lọi đến độ chịu không thấu.

“Lại đây, Druscilla,” hầu tước ra lệnh.

Nàng không cử động nổi, cảm thấy như mình không thể nào xoay người và đi đến chỗ chàng như chàng đòi hỏi, máu dâng lên mặt nàng như luồng thủy triều ấm áp, thâm tâm nàng đột nhiên chấn động như có gì đẩy vừa choàng tỉnh, điều gì đẩy thiêng liêng và mỹ miều không sao hiểu được.

“Lại đây, Druscilla,” hầu tước lập lại một cách uy quyền, “hay là anh phải tới đưa em đến đây?”

Đột nhiên nàng sợ chàng sẽ gắng sức quá độ.

Nàng vội quay khỏi cửa sổ và băng qua phòng, đến bên chàng trước khi nàng nhận ra chàng không còn ngồi trong ghế nữa nhưng đang đứng đợi nàng. Nàng thấy hình như nhịp tim mình chắc hẳn đã làm cho mình ngạt thở.

Rồi nàng ngược lên nhìn chàng, mắt nàng rất to và sậm, sững sờ vì nét mặt của chàng.

“Sao anh... biết được?” nàng vô tình hỏi.

“Anh làm thế nào biết được người đàn bà anh đang nói đến yêu anh à?” hầu tước hỏi.

“Anh biết là cô ấy có. Anh đã nghe cô ấy nói khi anh thức giấc thoát khỏi bóng tối - ‘Ôi, anh yêu, giá mà em có thể cho anh bớt sức lực của em’... Khi một người nhất quyết chia xẻ chính mạng sống của mình cho người khác thì đó có phải là yêu không? Trả lời anh đi, Druscilla, đó có phải là yêu hay không?”

Druscilla rủ mắt xuống trước mặt chàng và nàng chỉ đành run rẩy. Sau một hồi chàng nói.

“Em biết là anh không thể chạm vào em đến khi em yêu cầu anh. Nhưng có điều anh muốn hỏi em trước hết, Druscilla, một điều mà anh chưa bao giờ hỏi em cho đến lúc này. Em có chịu ban cho anh vinh dự trở thành vợ của anh không?”

Không những dựa vào lời nói của chàng mà còn vào giọng nói tha thiết say đắm của chàng mà nàng biết chàng có ý định gì, trong khoảnh khắc nàng không cách gì nói được vì thở không nổi.

Rồi nàng ngược mắt lên nhìn vào mắt chàng và thấy trên gương mặt chàng tất cả mọi điều mà nàng từng mong mỏi thấy.

“Ôi, Valdo!” nàng thì thầm, và giọng nàng vỡ òa thành tiếng nấc.

Nhanh như gió cuốn nàng lao vào người chàng và vùi mặt vào vai chàng.

“Hãy chạm vào em... làm ơn... chạm vào em đi,” nàng lắp bắp nài nỉ. “Em đã không... h-hiểu, em chẳng... biết... em đang làm gì nữa... nhưng em y-yêu... anh, ôi, Valdo... em yêu anh... thật là đau khổ lắm.”

Nàng cảm giác được cánh tay của hầu tước thật cứng rắn mạnh mẽ.

Mặt vẫn giấu vào vai chàng, nàng cảm thấy tay chàng đang đưa lên tóc nàng rút những chiếc kẹp tóc ra và thả xuống thắm cho đến khi những lọn sóng đỏ thắm mượt mà như lụa buông hết đợt này đến đợt khác xuống đến gần eo lưng nàng.

Thế rồi rất, rất ư dịu dàng hầu tước để ngón tay dưới cằm nàng và nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

“Em thực muốn như vậy sao, em yêu?” chàng nói, giọng chàng trầm và khàn. “Em thực tình muốn nói là em yêu anh sao? Anh từng sợ, sợ vô cùng đó chỉ là cơn mê sảng. Anh đã tìm em, gọi em trong suốt thời gian anh mê man. Anh nghĩ anh đang ở trong rừng và đã để lạc mất em, cũng giống như đôi khi em trốn anh thuở còn nhỏ mình chơi chung với nhau. Đến khi anh cảm giác môi em chạm vào má anh và nghe lời em nói, thì anh biết anh đã từng tìm kiếm điều gì suốt cả đời mình.”

“Em cũng... yêu anh,” Druscilla bảo chàng bằng giọng đứt quãng. “Em chưa bao giờ quên... em luôn mong... anh, nhưng lúc anh... hôn em... em lại sợ...”

“Mình hãy quên chuyện đó đi,” hầu tước xen vào. “Hãy quên mọi chuyện đi, Druscilla, ngoại trừ rằng đến cuối cùng mình đã tìm thấy nhau. Anh thật ngu ngốc không hiểu được rằng anh đã yêu em cho đến cái đêm tại nhà Devonshire khi Walden sỉ nhục em và em nhờ anh cứu em. Lúc đó anh biết mình đã thuộc về nhau, nhưng anh quá vội vã và làm cho em sợ. Anh sẽ không bao giờ làm như thế nữa.”

“Em sẽ... không bao giờ... sợ nữa đâu,” Druscilla cam đoan với chàng. “Ôi, Valdo... chuyện này là thật sao?”

“Là thật, cưng à, em yêu của anh,” chàng vừa nói vừa ôm nàng chặt hơn, rồi môi chàng dịu dàng tìm môi nàng.

Nàng biết chàng cố tình hôn gượng nhẹ, nhưng khi môi họ chạm vào nhau đã đột ngột nhóm lên ngọn lửa trong cả hai thân thể và miệng chàng đã xiết chặt lấy miệng nàng. Bất chợt chàng hôn nàng như điên cuồng.

“Ôi, Druscilla, hãy ngăn anh lại đi em,” chàng khẩn cầu nàng. “Anh lại làm cho em sợ mất thôi. Anh chỉ muốn yêu em như em mong muốn được yêu.”

Nàng đưa tay vòng quanh cổ chàng và kéo chàng lại sát hơn.

“Hôn em đi...” nàng thì thào, “yêu em đi... ôi Valdo... chuyện này là... khác cơ mà, chuyện này... phải là như thế thôi! Em yêu... anh!”

“Anh thương em,” chàng kêu lên. “Chúa ơi, em rất là đẹp. Druscilla, hãy tiếp tục yêu anh nhé em, đừng rời bỏ anh - anh cần em vô cùng.”

Chàng lại ghì sát nàng vào lòng, giờ đây những nụ hôn của chàng chiếm hữu miệng nàng với niềm đam mê không hề kiềm nén. Nụ hôn chàng trải khắp trên môi, mắt, gò má, xuống cổ, rồi tóc nàng.

Đến khi chàng cảm thấy thân thể mềm mại của nàng đang áp sát vào người chàng, khi chàng cảm giác niềm khao khát hiện trên hai cánh môi đang hé mở, khi lần đầu tiên chàng thấy mắt nàng ngày ngật nhắm đuối, chàng nói.

“Anh hứa sẽ làm cho em hạnh phúc! Nhưng, Druscilla, em có nhận thấy là mình đã thành hôn không? Em là vợ anh, em là của anh - và mình đang trong tuần trăng mật đó em.”

Chàng căng thẳng bất động chờ đợi câu đáp của nàng. Thẹn thùng nàng giấu mặt vào vai chàng, nhưng chàng nghe được lời thì thầm nhỏ rút của nàng.

“Vâng, Valdo... em m-muốn... trở thành... v-vợ anh.”

Với tiếng kêu đặc thảng chàng nhấc bổng nàng lên và ôm sát vào tim mình.

“Vai của anh! Ôi, anh yêu, nhớ cẩn thận vai của anh!” nàng nài nỉ.

Nhưng chàng không hề nghe lời nàng nói.

Thế rồi chàng bế nàng đi xuyên qua ngưỡng cửa mở dẫn đến phòng ngủ, và bước vào khoảng tối của chiếc giường cưới thênh thang màu trắng.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>